

Mê Cung

Contents

Mê Cung	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	52
23. Chương 23	54
24. Chương 24	56
25. Chương 25	58
26. Chương 26	61
27. Chương 27	63
28. Chương 28	65
29. Chương 29	67
30. Chương 30	69
31. Chương 31	71
32. Chương 32	74
33. Chương 33	76

Mê Cung

Giới thiệu

Bởi vì không thể chịu đựng được thế giới có đầy rẫy những cặp đôi đồng tính luyến ái hẳn quyết định tự tử để từ bỏ cuộc

1. Chương 1

Ngoài cửa sổ, mưa phùn rơi xuống liên miên không ngừng.

Dương Tĩnh Lan đeo tai nghe(headphone), nắm chặt điện thoại, đem âm lượng điều chỉnh đến mức lớn nhất, mặc cho chính mình sa vào thế giới âm nhạc bất tận.

Bài hát tên [Mê cung]. Y nhiều lần cảm thấy không phục khi nghe những câu hát trong đó. Bởi vì trừ lần đó ra, y không biết mình còn có thể làm cái gì. Mà hôm nay, [Mê cung], đúng là đích thực khắc họa đúng bản thân và tâm tư y.

Y là người đồng tính luyến ái. Sinh hoạt trong thời đại này, y chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng ánh mắt khác thường của người khác đối với y.

Mà người y yêu nhất, vào mấy tháng trước chết đã chết. Đúng là công dã tràng .

Y đã không còn gì để níu kéo. Nhưng chính thức làm y tuyệt vọng , không thể chối cãi, chính là sự kiện kia.

“Sớm biết như vậy ta không nên sinh hạ ra người! Không có người vướng víu, quả thật một mình ta, không biết có bao nhiêu thoải mái! Ta không có đứa con không biết xấu hổ như người vậy!”

“Tĩnh Lan, người làm cho ta quá thất vọng rồi.”

“Nghe nói Dương Tĩnh Lan học lớp mười một là gay...”

Mẫu thân quả trách, bằng hữu không hiểu, còn bạn cùng lớp xì xào bàn tán, cũng giống như dao nhọn, cắt nát lòng y, máu càng không ngừng trôi

Máu đã chảy hết. Y cảm thấy quá mệt mỏi.

Y nhớ rõ y đã từng cùng bằng hữu hay nói giỡn: “Nếu như muốn tự sát, tốt nhất là dùng thuốc ngủ. Bởi vì như vậy có thể không thống khổ chết đi.

Mà bây giờ, đúng là y muốn chính thức thực hiện ý nghĩ này.....

Y vặn mở nắp chai thuốc, đoái thủy từng mảnh từng mảnh ăn vào.

Một lần cuối cùng uống nước . Lúc này đây, y uống đến so với dĩ vãng đều muốn chăm chú.

Thẳng đến, vĩnh viễn mất đi ý thức.....

Một tiếng chim hót thanh thúy đưa y trong giấc ngủ say chợt tỉnh lại. Mở ra hai con người mơ màng, Dương Tĩnh Lan phát hiện thân mình ở trong một khu rừng.

Đây là nơi nào.... Trên cái thế giới này, vẫn có nơi cây cối được bảo vệ tốt như vậy?

Rừng? Sẽ không phải là rừng mưa a?

Ngồi dậy, Dương Tĩnh Lan phát hiện hình như có điểm gì là lạ.

Tóc của ta như thế nào trở nên dài như vậy? Còn có cái này thân quần áo cùng trường kiếm ở bờ eo?.....

Hướng ven hồ bên cạnh nhìn lại, hé ra gương mặt lạ lẫm chiếu vào sâu trong làn nước trong xanh như ngọc bích. Mái tóc dài màu đen rối tung trên thân thể y, mày kiếm anh khí bức người, mũi cao thẳng, môi mỏng khê nhếch. Dưới dòng nước, một đôi mắt u buồn đánh thẳng lòng y.

“Thật không gặp may mắn, ta chẳng những không chết cứ nhiên còn lạc vào một nơi quỷ quái.” Dương Tĩnh Lan thở dài, tiếp nhận sự thật. Đã lão thiên không cho y chết, vậy y cần gì phải phí công? Hơn nữa, hiện tại y đã ly khai nơi làm y thống khổ.

Có lẽ nơi này là một thế giới khác? Hay là... Ta như người trong tiểu thuyết, xuyên qua đến cổ đại?

Nếu như là xuyên qua,... Này, chủ nhân thân thể này, có phải là cũng đã chết?

Tĩnh, không nghĩ nhiều như vậy Đi vào nơi mới, y muốn bắt đầu cuộc sống mới. Y âm thầm báo cho chính mình, ngàn vạn không thể lại dính một thứ tên là “Tình yêu”. Đích độc được!

Nếu không, cuối cùng sẽ là vạn kiếp bất phục

Rừng cây to đến khó có thể tin, cho dù là thuận lợi thông quan kiếm tiền kỳ hiệp(không chơi game nên ta không rành lắm), bên trong tất cả có vẻ như là trò chơi mê cung, mà cao thủ Dương Tĩnh Lan, đi gần một giờ sau cũng triệt để đầu hàng.

Quả nhiên, trò chơi cũng sự thật là bất đồng Cho dù cơ quan trong trò chơi có nhiều phức tạp, cũng không như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ tới khó khăn.

Dương Tĩnh Lan đầu hàng dựa một gốc đại thụ bạch quả ngồi xuống. Vài miếng cây bạch quả biện theo cành đầu bay xuống, hồ điệp loại bay đến trên vai của hắn.

Y lúc rời đi rõ ràng là mùa xuân, mà nơi này lại là trời thu.....

Rừng cây yên tĩnh mang theo vài phần cảm giác mát mẻ, hơn nữa ngẫu nhiên trong rừng một trận gió thu xẹt qua, có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng. Bây giờ là cuối mùa thu vào lúc nửa đêm a, y nghĩ.

“Giá!”“Đốc đốc đốc.....”

Tiếng vó ngựa dồn dập, tự thân sau truyền đến, Dương Tĩnh Lan theo bản năng trốn phía sau cây bạch quả.

Hiệp khách trang thiếu niên cười con ngựa trắng, đi qua cây bạch quả thì bỗng nhiên dừng lại.

“Ai ở nơi nào?!”

“.....” Dương Tĩnh Lan ngẩng nhìn bốn phía, tìm kiếm có chỗ ẩn thân hay không.

Thiếu niên theo trên lưng ngựa nhảy xuống, rút đao ra chỉ hướng cây bạch quả .

“Nói! Là ai phái người tới ? Bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Gặp cảnh không đường có thể trốn, Dương Tĩnh Lan đành phải theo phía sau cây đi ra, trong nội tâm nghĩ người cổ đại dã man như thế nào như vậy, lời nói chưa nói đến hai câu muốn đao kiếm cùng hướng.

Đang lúc y dực hướng thiếu niên giải thích rõ sở thì, thiếu niên lại kinh ngạc mở to hai con ngươi —

“Ca?! Người tại sao lại ở chỗ này?”

Dương Tĩnh Lan ngơ ngẩn “Người... Nhận lầm người đi, ta không phải ca của ngươi.”

Chính mình năm nay mới mười sáu tuổi mà thôi... Gã thiếu niên này nhìn về phía trên ít nhất cũng có mười bảy tuổi, không thể nào là đệ đệ của ta a.

Thiếu niên nâng lông mày, nói:

“Ta làm sao có thể nhận lầm ca của mình? Ca, ngươi cũng đừng cùng ta nói giỡn, ngươi không phải tìm ác tặc La Đình báo thù à ? Như thế nào lại đến trong lúc này?”

“Ta... Ta thật sự không biết ngươi.” Dương Tĩnh Lan đạo,“Ngươi là ai a?”

“..... Ca, ngươi sẽ không phải là bị La Đình hạ được, mất trí nhớ đi?” Thiếu niên có chút lo lắng nhìn hắn.

Dương Tĩnh Lan không biết như thế nào hướng cậu giải thích. Nếu cùng cậu nói mình là người đến từ một thế giới khác, chỉ sợ sẽ bị trở thành kẻ điên. Vậy cũng so với mất trí nhớ nghiêm trọng nhiều hơn.

“Thật có lỗi, ta xác thực cái gì cũng không biết. Có lẽ ta là thật sự mất đi trí nhớ .” Trải qua một lúc mãi suy tư, Dương Tĩnh Lan không có ý định đem tình huống chân thật nói cho cậu biết.

Thiếu niên than nhẹ một tiếng.“Ta đây tới giúp ngươi khôi phục trí nhớ a. Tên của ngươi gọi Tiêu Thương Nguyệt, năm nay mười chín tuổi, là nhất danh kiếm khách. Ta là đệ đệ của ngươi, Tiêu Thương Nhiên. Phụ mẫu của chúng ta bị La Đình sát hại, ngươi thay phụ mẫu báo thù, kết quả ngươi đi không trở về... Ta đã tìm ngươi ba ngày.”

Dương Tĩnh Lan mỉm cười. Tiêu Thương Nguyệt..... Là tên của y.

“La Đình là ai?”

“Hắn là Đường chủ Diệt Diệt giáo, hắn thường xuyên dụng mưu ám toán người.” Tiêu Thương Nhiên vẻ mặt phẫn hận, “Phụ mẫu chính là bị hắn cho người ám toán mới bị ...”

Không nghĩ tới có một lần đến cái chỗ này, muốn lưng đeo huyết hải thâm cừu..... Dương Tĩnh Lan có chút bất đắc dĩ. Bản thân y cùng La Đình kia khóa không có bất cứ quan hệ nào, muốn y đi giết người không hề liên quan đến mình, y làm không được. Nói sau, y không hiểu cái gọi là vô công.

“Ca, chúng ta hay là rời đi trước a. Ta sợ tiếp tục ở lại đây trong rừng cây sẽ gặp ám toán.” Tiêu Thương Nhiên nói, xoay thân lên ngựa.

“.. Ta....” Dương Tĩnh Lan nhìn Tiêu Thương Nhiên lên ngựa, không khỏi quẫn trí.

“Ta.. Không biết như thế nào lên ngựa.....”

Tiêu Thương Nhiên thiếu chút nữa theo trên lưng ngựa rơi xuống.“Ta nói, ca người mất trí nhớ cũng quá nghiêm trọng đi! Người chính là cao thủ cưỡi ngựa!”

“Ha ha...” Bởi vì ta căn bản không phải Tiêu Thương Nguyệt nha.

Dương Tĩnh Lan miễn cưỡng cười cười, lôi kéo Tiêu Thương Nhiên đưa qua tới tay, mượn lực lập tức ngồi trên lưng

2. Chương 2

“Ca, nơi này là Cẩm Châu, nơi chúng ta lớn lên.” Tiêu Thương Nhiên quay đầu nhìn về phía Dương Tĩnh Lan, “Thế nào, có ấn tượng không?”

Dương Tĩnh Lan lắc đầu. Làm sao có thể sẽ có ấn tượng, y cũng không phải chủ nhân thân thể này.

Tiêu Thương Nhiên tựa hồ có điểm uể oải, nhưng vẫn cười nói: “Không sao, người nhất định sẽ nhớ ra.”

Nhìn xem Tiêu Thương Nhiên cố gắng muốn cho y khôi phục trí nhớ, Dương Tĩnh Lan trong nội tâm một hồi cảm động — thân nhân của y chưa bao giờ đối với y tốt như vậy. Nhưng phần thân tình này, cũng không phải thuộc về y. Y đánh cắp thân tình của Tiêu Thương Nguyệt, cùng hành vi của tên đầu trộm đuôi cướp không có gì khác nhau.

Nếu như Tiêu Thương Nhiên biết mình không phải là Tiêu Thương Nguyệt, nhất định sẽ không làm như vậy.

Làm như thế nào mới có thể để cho Tiêu Thương Nguyệt trở về? Có phải là chỉ cần ta lại tự sát thêm lần nữa, có thể làm hắn trở lại thân thể này?

Vạn nhất Tiêu Thương Nguyệt đã chết rồi..... Đây chẳng phải là vô lực xoay chuyển càn khôn?

Đi đến một nhà dân bình thường ở phía trước, Tiêu Thương Nhiên buộc ngựa vào cọc, nói: “Trong này chính là nhà của chúng ta, từ sau khi cha mẹ chết, chỉ có hai người chúng ta cùng nhau ở chỗ này.”

Bình thường trong tiểu thuyết, người xuyên qua đến cổ đại, nếu không phải trở thành người trong hoàng thất, thì chính là trở thành bang chủ của bang phái hoặc là giáo chủ, chương môn ..., mà chính mình đã có may mắn trở thành một người bình thường, bình dân dân chúng, Dương Tĩnh Lan cao hứng, không đề cập nhiều. Có được đại quyền thế, nhiều tiền tài hơn nữa, trong mắt y còn không thoải mái bằng làm một người bình thường.

Gian phòng Tiêu Thương Nguyệt thu thập cực kỳ chỉnh tề, xem ra hắn là một người cẩn thận tỉ mỉ. Trên tường treo đủ loại kiểu dáng vũ khí, có kiếm, hoàn, thương, đao, phiến một chút, thậm chí còn chuyên môn bố trí một cái tủ gỗ để đặt ám khí.

Hắn yêu mến vũ khí a..... Điểm ấy ngược lại rất giống mình.

Dương Tĩnh Lan đổi chuyện vật cổ đại hết sức cảm thấy hứng thú, [Tôn Tử binh pháp], [Tam quốc chí] ... binh thư, sách sử cơ hồ chồng chất đầy gian phòng của y, tăng thêm y lại chẳng muốn thu thập, gian phòng liền khiến cho rối loạn.

Không biết ở thời đại này, có hay không những sách kia thật tồn tại.

Tiêu Thương Nhiên phát hiện, ca ca cậu từ ngày đó ở rừng cây, sau khi trở về đã xảy ra rất nhiều biến hóa. Tuy y như cũ yêu mến cất chứa vũ khí, như cũ nặng tình nặng nghĩa, lại thiếu từ trước chăm chú nghiêm cẩn, mà chuyển biến thành chính là tản mạn, tiêu sái, phản nghịch, còn có trong mắt tăng thêm u buồn.

Ca ca rốt cuộc làm sao vậy? Có phải là cái chết của phụ mẫu đối với y tổn thương quá lớn? Tiêu Thương Nhiên trăm mối vẫn không có lời giải.

Hơn nữa, ca mất trí nhớ cũng quá nghiêm trọng Kinh công, thuật cưỡi ngựa, kiếm pháp, thậm chí nấu nướng , tất cả đều quên không còn một mảnh, làm hại cậu chỉ hảo tự mình xuống bếp.

Mở ra tủ gỗ, một đống lớn các loại sách bài sơn đại hải rơi xuống, Tiêu Thương Nhiên thiếu chút nữa bị sách vùi lấp, vội đứng dậy. Cậu rốt cuộc không thể chịu đựng được, người hướng ngồi ở bên ngoài đọc sách quát: “Ca! Người không thể dọn dẹp gian phòng sao?”

Dương Tĩnh Lan đem thư trong tay tùy ý để xuống, đứng lên nói:

“Dù sao dọn dẹp còn có thể làm loạn hơn, làm gì uống phí tâm sức.”

Tiêu Thương Nhiên đành phải gánh trách nhiệm thay ca ca sửa sang lại gian phòng. Cậu thật vất vả đem gian phòng khôi phục thành nguyên dạng, bên ngoài ẩn ẩn truyền đến một hồi tiếng la.

“Nhớ lại, mê cung quán không ra thấy không rõ phương hướng để tìm kiếm, ai có thể dẫn ta tìm được cửa ra duy nhất.”

Hai chúng ta nhận thức nhau ở nơi này. Kết cục cuối cùng như thế nào, đều phụ thuộc ta và ngươi

Biểu tình của ca ca, có một chút đau thương, có một chút tịch mịch, còn có một điểm mê mang. Như vậy, ca ca của ngày hôm nay, Tiêu Thương Nhiên chưa từng gặp qua.

Y hát một bài hát, chính mình chưa từng nghe qua.....

Đến tốt cùng là làm sao vậy? Vì cái gì ca biến thành cái dạng này?

“Ca, hôm nay là tháng mười hai.”

Trông thấy Dương Tĩnh Lan không có ý định ra ngoài, Tiêu Thương Nhiên nhắc nhở:

“Người cùng Hiểu Kiệt ca hẹn đi dạo chợ rồi. Nếu không đi sẽ trễ.”

Dương Tĩnh Lan không hiểu ra sao.“Hiểu Kiệt là ai?”

Tiêu Thương Nhiên rất thất vọng, xem ra y thật sự không nhớ rõ .

“Hắn là Du Hiểu Kiệt, bạn tri kỉ của ngươi , so với ngươi nhỏ hơn ba tháng.”

“... Ta khi nào thì sinh ra ?

”Tháng bảy ngày mười lăm.”

Tháng bảy ngày mười lăm..... bất chính hảo cũng là sinh nhật của ta ? Lại sẽ có loại trùng hợp này... Thật sự là.....

Theo màn đêm dần dần buông xuống rừng, thân ảnh Dương Tĩnh Lan mới xuất hiện tạp kỹ Cẩm Châu. Y xoa xoa mồ hôi theo thái dương chảy xuống , nhìn xem đám người lạ lẫm, trong nội tâm cảm thấy bất an — chính mình không biết mặt mũi Du Hiểu Kiệt, muốn làm sao tìm được hắn?

“Nguyệt! Bên này!”

Namtử áo dài nguyệt sắc, lưng đeo mộc trường cung trẻ tuổi hướng phía mình ngoắc ngoắc . Dương Tĩnh Lan thoáng chần chờ một hồi, sau đó hướng hắn đi đến.

Người này chính là Hiểu Kiệt sao?

“Nguyệt, hiếm khi gặp được người, muộn như vậy mới đến a.” Du Hiểu Kiệt ôn nhu cười với y:

“Là gặp chuyện gì nên trì hoãn sao?”

“Ta.. Ta mất trí nhớ , cái gì cũng không nhớ rõ Là Thương Nhiên nói cho ta biết, ta mới biết được ước định của ta và người” Dương Tĩnh Lan định tiếp tục làm bộ mất trí nhớ.

Du Hiểu Kiệt chau chau lông mày:

“Nguyệt, người không giống như người hay nói giỡn.”

Dương Tĩnh Lan vẽ mặt thành thật: “Ta không nói giỡn, thật sự tất cả mọi việc ta đều quên.”

“.. Lần trước chúng ta cùng một chỗ uống rượu, lời ta nói với người, người cũng quên rồi sao?”

“Ta có cùng người uống rượu sao?” Dương Tĩnh Lan hỏi lại làm cho Du Hiểu Kiệt sững sốt nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

Hắn quay đầu, lúng ta lúng túng: “Thật sự.. Đã quên?... Cũng tốt.....”

Ta thật sự không biết làm sao.

Trông thấy biểu tình của Du Hiểu Kiệt, Dương Tĩnh Lan không khỏi có chút áy náy. Nhưng trừ lần đó ra, y bất luận không có lựa chọn cái gì. Chẳng lẽ muốn y nói cho Du Hiểu Kiệt biết, Tiêu Thương Nguyệt có thể đã chết rồi?

Hắn mới vừa nói, “đã quên cũng tốt”? Hắn rút cuộc cùng Tiêu Thương Nguyệt nói những thứ gì?

Đèn rực rỡ đốt lên, vì phồn hoa ban đêm làm đẹp vài phần sáng lạn.

Đường đi dạo lạ lẫm, bằng hữu lạ lẫm, thậm chí là chính mình lạ lẫm..... Tất cả chuyện này, với y mà nói đều quá mức lạ lẫm, mặc dù y cố gắng thích ứng những thứ này.

Du Hiểu Kiệt từng tiếng gọi “Nguyệt” làm đau tâm Dương Tĩnh Lan . Cái này so với Tiêu Thương Nhiên gọi hắn “Ca” càng làm cho y khó chịu. Một chữ “Nguyệt”, làm y tinh tường ý thức được, chính mình đã cướp đi tất cả của Tiêu Thương Nguyệt,

Y..... Không có tư cách đứng ở chỗ này.

Chẳng có mục đích đi dạo, thẳng đến ngọn đèn dầu rã rời đám người tan hết, lưu lại hai người bọn họ đều có tâm sự, đứng lặng tại chỗ thật lâu không đi.

“... Hiểu.. Kiệt..” Thật lâu, Dương Tĩnh Lan rốt cục mở miệng.

Du Hiểu Kiệt cười khổ.

“Nguyệt, người mất trí nhớ liền xưng hô với ta cũng thay đổi ? Người luôn luôn sẽ không như vậy gọi ta .”

“.....” Y không biết Tiêu Thương Nguyệt là như thế nào xưng hô với Du Hiểu Kiệt .

“Bảo ta là Kiệt.” trong giọng nói Du Hiểu Kiệt mang theo vài phần khẩn cầu.

Hít sâu một hơi, Dương Tĩnh Lan chậm rãi nói:

“Kiệt... Người có thể tiễn ta về được không? Ta..... Không nhớ rõ đường về nhà .”

Nói xong câu đó sau, y đột nhiên có cảm giác muốn khóc.

Tại thế giới ban đầu y không có bất luận cái gì dựa vào, đi tới nơi này, cái thế giới sau, nếu như không phải bởi vì Tiêu Thương Nguyệt, y cũng không khả năng có được quan tâm như vậy.

Căn bản không thay đổi, không phải sao? Vô luận như thế nào, ta cũng còn là một mình một người.

3. Chương 3

Muội cũng bắt chước mọi người, tiếp sức cho đợt thi đại học khối B. Chúc các bé thi tốt

Chương thứ ba

Trong ấn tượng của Du Hiểu Kiệt, Tiêu Thương Nguyệt luôn luôn là một người độc lập tự chủ, tuyệt đối sẽ không làm cho người ta trông thấy mặt yếu ớt của y — cho dù là ở trước mặt Hiểu Kiệt, cũng sẽ không.

Ánh trăng thả xuống những tia sánh nhàn nhạt, bên mặt Dương Tĩnh Lan phảng phất lung lên một tầng lụa mỏng, thủy quang trong mắt như ẩn như hiện. Từ trước đến nay, y cố sống thật kiên cường, nhưng hôm nay hẳn cảm thấy thật bất lực. (có người sẵn sàng đỡ anh kìa!)

Du Hiểu Kiệt muốn ôm y vào trong ngực để an ủi y, nhưng hẳn không thể. Bọn họ chỉ là bằng hữu.(hix!)

Cho nên, hẳn chỉ là miễn cưỡng cười cười, vỗ vỗ bả vai Dương Tĩnh Lan .“Đương nhiên có thể, chúng ta là huynh đệ tốt a.”

Đem Dương Tĩnh Lan đưa về nhà, nhìn bóng lưng y ngày càng đi xa, Du Hiểu Kiệt trong nội tâm lộ vẻ thất lạc.

Nguyệt, ta thật sự vô cùng hy vọng ngươi có thể một ngày y lại ta..... Đương ngày này rốt cục tiến đến, ngươi lại quên mất ta.

“Thiên ý trêu ngươi a.” Du Hiểu Kiệt thở dài, buông lỏng mỗi một bước đi theo hướng khác.

Mà nơi hẳn hướng đến, chính là Bắc Lam lâu.

“Nguyệt, ngươi say.”

Nhìn người nằm ở trên bàn, Du Hiểu Kiệt có chút bất đắc dĩ.“Ta tiễn ngươi về a.”

Tiêu Thương Nguyệt khởi động thân thể vô lực, trở mình làm cho tà áo buông dài màu vàng đất dính rượi ẩm ướt

“Không cần... Tự ta có thể đi.”

Dựng lên tay của y, trong ánh mắt Du Hiểu Kiệt tràn đầy sùng nịch.“Ngươi luôn như vậy, luôn y mình mạnh!”

Tiêu Thương Nguyệt cũng không phản kháng, mặc hẳn bán vịn bán ôm mình trở về.

Đêm khuya, trên đường phố một mảnh đen kịt, chỉ còn đọng lại ở ngoài cửa người nhà giàu những cái đèn ***g phát ra ánh nền yếu ớt.

Cúi người , Du Hiểu Kiệt tại bên tai Tiêu Thương Nguyệt nói khẽ:“Nguyệt..... Ngươi biết không? Ta tại thật lâu trước kia đã mang lòng yêu ngươi.”

“Ta biết rõ.” Vượt quá dự liệu của hẳn, Tiêu Thương Nguyệt vốn say khướt bất tỉnh nhân sự, nhưng y lại thập phần thanh tỉnh.

“Để cho ta suy nghĩ một chút a... Mấy ngày nữa ta sẽ cho ngươi câu trả lời thuyết phục .” Tuy hành vi “Đoạn tụ” [1] hôm nay cũng không ít, nhưng vẫn là sẽ phải chịu mọi người ánh mắt dò xét khác thường. Tiêu Thương Nguyệt không biết mình có thể không chịu đựng những điều này hay không.

“Hảo.” Du Hiểu Kiệt trên mặt hiện ra gương mặt cười thập phần mừng rỡ.“Ta sẽ chờ ngươi.”

Không ngờ, sau khi Tiêu Thương Nguyệt biết được cừu nhân của mình là La Đình, lại độc thân đi đến Diệt Diệu giáo báo thù.

Qua ba ngày, Tiêu Thương Nguyệt tại rừng cây phát hiện ra y, y đã mất đi trí nhớ.

Nên, phải hỏi lão thiên, là bất hạnh hay là vạn hạnh ?

“Hiểu Kiệt, ngươi có nghe thấy ta nói chuyện ?” Thanh sam nam tử bên cạnh Du Hiểu Kiệt bất mãn oán giận nói,“Ngươi không chăm chú những điểm thất bại của nhiệm vụ !”

Du Hiểu Kiệt hướng hẳn lộ ra gương mặt cười ôn hòa. “Thật có lỗi, người mới vừa nói cái gì?”

Thanh sam nam tử lắc đầu. Du Hiểu Kiệt không có chú ý đến hắn. Mặc kệ người có nhiều sinh khí, chỉ cần hắn hướng người cười một cái, người sẽ không biện pháp phát tác.

“Lâu chủ hạ nhiệm vụ, muốn chúng ta tối nay đi trước Diệt Diệu giáo, ám sát Bạch Hổ đường đường chủ.”

Du Hiểu Kiệt nhướng mày. “Bạch Hổ đường đường chủ? Đây không phải là La Đình?”

“Đúng vậy. Có vấn đề gì?” Thanh sam nam tử khó hiểu.

Vậy thì thật là tốt, giúp Nguyệt báo thù.

Du Hiểu Kiệt bên môi gợn lên một vòng cười lạnh hiem thấy. Không hề ôn hòa thân thiết, mà là tàn khốc lãnh liệt nội tâm, làm cho người ta không rét mà run.

“Lạc Ngâm, người đi chuyển cáo lâu chủ...ngay lúc này đây.

“Nhiệm vụ này ta muốn mang một người đi.”

“Tối nay giờ Sửu lên vào Diệt Diệu giáo?” Dương Tĩnh Lan hỏi, “Người là... Muốn ta đi báo thù?”

“Đúng vậy, ta sẽ trợ người giúp một tay. Huống hồ còn có Lạc Ngâm ở đây, không có khả năng sẽ thất thủ.” Du Hiểu Kiệt trên mặt tràn đầy sự tự tin. “Phải giữ bí mật a, ngay cả Tiêu Thương Nhiên cũng không thể nói.”

Dương Tĩnh Lan lại nghe không hiểu. “Lạc Ngâm là ai?”

“Lạc Ngâm là phó lâu chủ Bắc Lam lâu, cùng ta chấp hành nhiệm vụ. Vốn định để Sát Thần chuyên môn phụ trách ám sát cùng ta hành động, nhưng bởi vì tạm thời Sát Thần có nhiệm vụ, tạm đổi thành Lạc Ngâm.” Du Hiểu Kiệt giải thích nói.

“Người nói người đi chấp hành nhiệm vụ? Vậy người có thân phận gì?”

Du Hiểu Kiệt nặng nề mà thở dài. “Nguyệt, người ngay cả thân phận của ta đều quên? Ta là Hữu hộ pháp của Bắc Lam lâu, phụ trách thu thập tình báo. Ngẫu nhiên cũng sẽ tham dự hành động.”

Xem ra ta là không có khả năng cự tuyệt. Dương Tĩnh Lan tâm tình có chút phức tạp, muốn đi giết La Đình.... Một người xa lạ....

“Chính là.. Ta ngay cả kiếm pháp, khinh công ... đều quên....”

Không phải quên, là căn bản là không thể nào phát huy. Dương Tĩnh Lan phát hiện, chính mình đích hành động lại nâng cao một bước.

Du Hiểu Kiệt nâng lông mày. “Như vậy a.... khó giải quyết... Vậy ta báo thù cho người.”

“Được rồi.” Nếu như La Đình là người tội ác tày trời, giết hắn cũng không còn cái gì hảo ý này Huống hồ, lại không cần ta tự mình động thủ.

Ngay cả sinh mệnh mình cũng không quý trọng, lại như thế nào sẽ quý trọng sinh mệnh ác nhân?

Giờ Sửu. Diệt Diệu giáo ám các.

“Cái chỗ này vô cùng bí mật, hơn nữa tại nửa đêm không có giáo chúng xuất nhập..... Là thích hợp ẩn thân, thật là hảo địa phương.” Du Hiểu Kiệt nói, nhìn về ba người phía bên cạnh. “Nguyệt. Người ở tại chỗ này, xem chúng ta giúp người báo thù a.”

Dương Tĩnh Lan gật đầu. Dù thế nào đi nữa hôm nay, y gấp cái gì cũng giúp không được, còn không bằng đứng ở nơi này, ít nhất sẽ không làm bọn họ thêm phiền toái.

Theo khe hở ám các dưới lên nhìn lại, là Bạch Hổ đường đường chủ La Đình, lúc này hắn là đã đi ngủ.

Lạc Ngâm lặng yên triển khai “trúc cốt phiến”, dán vách tường về phía trước hoạt động cước bộ; còn Du Hiểu Kiệt cài tên, mai phục tại phía sau.

Thị vệ trông coi đã toàn bộ bị hạ mê hồn hương, nên bọn họ không cần tốn nhiều sức liền tiến nhập nội thất Bạch Hổ đường.

Tựa hồ, thuận lợi có được chút không tầm thường...

Đề xuống cơ quan, hơn mười miếng ngân châm từ trúc cốt trong quạt bay ra, hướng La Đình đang ngủ say đánh tới, lại bị ngăn toàn bộ.

Lạc Ngâm khẽ cười một tiếng, liềm nâng “trúc cốt phiến” — hẳn sớm đoán được sẽ không đơn giản như vậy.

“Phó lâu chủ, thật sự là sớm a.” La Đình sáng ra dưới mặc áo ngủ bằng gấm hoàng kim, trong giọng nói mang theo vẻ khinh miệt.

“Không còn sớm, không còn sớm, Lạc mỗ ở đâu mà vượt La Đường chủ chịu khó, ban đêm theo vào, liền bắt đầu một mực như thế. Đề cho lão nhân gia người chờ chực, thật sự là thật có lỗi.” Lạc Ngâm không chút nào yếu thế, trả lời lại một cách mỉa mai.

Sau tấm bình phong Du Hiểu Kiệt đem mũi tên chiếu đến hàn quang nhắm ngay đầu La Đình

~~oOOO

~~[1] Đoạn tự hay Đoạn tự chỉ phích :là một điểm tích về chuyện tình giữa Hán Ai Đế và Đổng Hiền.

@Xin lỗi mọi người vì muội đang ôn thi nên hơn một tuần mà không có chương mới. Cảm ơn các bạn đã vote cho mình.*tặng hoa*. Nhưng sao không ai com cho Nguyệt Nhi hết*huhu*, mong mọi người cho Nguyệt Nhi thêm ý kiến.*cúi đầu*

4. Chương 4

Hôm nay các bé thi xong khối B. Đây là quà khích lệ tinh thần, xả stress!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chương thứ tư

Mục quang của La đình ở bên trong thất tìm kiếm, cuối cùng dừng tại phía trước bình phong.

Theo thám tử hồi báo, việc này hẳn là ba người mới đúng..... Như vậy hai người còn lại đang ở đâu? Bình phong không có khả năng giấu được hai người.

Du Hiểu Kiệt tay thủ sẵn dây cung run nhè nhẹ. Một mũi tên này phải trúng mục tiêu, nếu không sẽ bại lộ chỗ ẩn thân của chính mình, lâm vào hoàn cảnh bất lợi.

Chính là, Lạc Ngâm cùng La Đình lại ở gần nhau quá, vạn nhất La Đình đem Lạc Ngâm kéo y đến trước người hẳn ngăn đỡ mũi tên mà Lạc Ngâm không kịp phòng bị..... Đây chẳng phải là hội đem một mũi tên bắn chết Lạc Ngâm?

Người cẩn thận chính là lo lắng cho đại cuộc quá chu toàn, đến nỗi do dự.

Ấm các, Dương Tình Lan đã thay cho Du Hiểu Kiệt sốt ruột.

Tên ngu ngốc này! Muốn bắn thì cứ bắn a! Nghĩ lâu như vậy không sợ bị phát hiện?

Mũi tên ở trên nhiễm màu xanh của nọc độc, đây là loại thể gian kì độc không có dược nào chữa được. Chỉ cần dính vào một điểm, sẽ lập tức bị mất mạng. Một khi bắn chệch, Lạc Ngâm hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Lòng bàn tay Du Hiểu Kiệt đã ướt đẫm mồ hôi. Không được, không thể kéo dài được nữa!

Thủ sẵn dây cung, ngón tay chậm rãi buông ra. Ngón trở, ngón giữa, rồi đến ngón áp út.....

“Sưu!”

Nhanh mũi tên xuyên thấu bình phong, phá phong xu thế làm cho người sợ.

Lạc Ngâm cùng Du Hiểu Kiệt không hẹn mà cùng lộ ra tiểu dung.

“Đương!”

Một thanh mộc kiếm ngăn lại mũi tên Du Hiểu Kiệt bắn ra. Kiếm Nhẹ nhàng nảy lên, kiếm khí xẹt qua, mũi tên làm bằng bạc bị chém thành hai đoạn rơi xuống đất.

“Thuộc hạ tới chậm, thỉnh Đường chủ thứ tội.” Lách mình tới, Huyền y nhân quỳ một gối xuống nói.

Lực đạo hảo kinh người! Dương Tĩnh Lan thấy thiếu chút nữa kinh hô lên tiếng.

Địch nhân lại thêm một người. Hơn nữa, người này còn không phải “đèn đã cạn dầu”*

*: ý nói không phải là kẻ tầm thường

Du Hiểu Kiệt từ sau tấm bình phong đi ra, không sao cả cười cười: “La Đình, loại người như người giả áo túi cơm có thể có thuộc hạ lợi hại như vậy, thật làm cho người giật mình a.”

Muốn lui lại là không thể nào. Hai đấu hai... Không biết phần thắng có bao nhiêu?

Nhìn xem, tình thế càng phát ra khấn trương, Dương Tĩnh Lan có chút chần chờ — mình nên lưu lại, hay là trở về tìm viện binh?

Lưu lại a, lại không giúp được gì; Lặng lẽ rời đi lại có vẻ quá không có nghĩa khí.

Đang lúc Dương Tĩnh Lan thế khó xử, đột nhiên có người từ phía sau y bưng kín miệng y.

“Ngô...” Dương Tĩnh Lan ý đồ vận bung ra cái tay kia, lại bị người nọ dùng cái tay còn lại chăm chú kiểm chế bịt chặt, không thể động đậy.

“Đừng lên tiếng, ta sẽ không tổn thương ngươi.” Bên tai vang lên thanh âm trầm thấp như là có ma lực, làm cho Dương Tĩnh Lan vô thức nghe lời gật gật đầu.

Cặp tay hữu lực kia mở ra. Dương Tĩnh Lan quay đầu lại, trông thấy một vị nam tử trang phục màu ngân bạch đứng sau mình. Đôi mắt kiếm, cái mũi anh tuấn cùng Tiêu Thương Nguyệt thập phần tương tự. Nhếch lên khóe môi treo một tia cười ưu nhã hai đầu lông mày bá đạo lại làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách.

Thật sự là trời sinh vương giả. Đây là ấn tượng đầu tiên của Dương Tĩnh Lan đối với hắn.

“Tại hạ Nam Trúc Khiêm, Bắc Lam lâu lâu chủ. Vừa rồi cử động nếu có mạo phạm, kính xin huynh đài thông cảm.”

Dương Tĩnh Lan cũng biết hắn là vì phòng ngừa chính mình phát hiện có người xa lạ tiến vào ám các mà kêu sợ hãi, mới có thể che miệng mình, bởi vậy cũng không có chú ý.

“Ta gọi là... Tiêu Thương Nguyệt, là bằng hữu của Du Hiểu Kiệt.” Dương Tĩnh Lan thấy may mắn chính mình phản ứng nhanh, bằng không thốt ra tên sẽ là “Đương Tĩnh... Lan”.

Song phương giằng co hồi lâu, nhưng không ai dẫn đầu khởi xướng công kích. Tại đây không rõ ràng lắm địch nhân thực lực tình cảm hướng hạ, hậu phát chế nhân là lựa chọn sáng suốt nhất.

La Đình nương hoàng kim phủ yểm hộ, bất động thanh sắc bắn ra vài miếng phi tiêu.

Tay mắt lạnh lẽo, Lạc Ngâm đem phi tiêu toàn bộ tiếp được, cười lạnh: “Lại vận dụng trấn giáo chi bảo của Diệt Diệu giáo, vong thành độc ‘Cúc Bách Nhật’... La Đường chủ quá đề cao chúng ta.”

Vừa dứt lời, Lạc Ngâm tựa tại bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch — sau lưng, huyền y nam tử trong tay mộc kiếm đâm xuyên qua thân thể hắn. Máu tươi theo thân kiếm chậm rãi chảy xuống, rơi xuống mặt đất, khai ra nhiều đóa hoa huyết sắc.

“Lạc Ngâm!” Du Hiểu Kiệt cả kinh, muốn tiến lên lại bị huyền y nam tử ngăn lại.

“Người xa hơn trước một bước, ta sẽ giết hắn.” Đem mộc kiếm bạt ra, gác ở trên cổ Lạc Ngâm, huyền y nam tử lạnh lùng mở miệng.

Lạc Ngâm thống khổ nhú lại lông mày, mồ hôi lạnh không ngừng theo thái dương chảy xuống, răng cắn chặt lấy môi dưới vốn không có chút huyết sắc nào.

“Người... Rốt cuộc muốn như thế nào?” Cường chế xúc động, cùng địch nhân đàm phán.

“Ha ha ha! Du Hiểu Kiệt, ngươi cũng có hôm nay!” La Đình cười to, “Một năm trước ngươi phá hủy chiến thuật ta tử mị bày ra, cái này một mũi tên chỉ cừa cuối cùng có thể báo ! Hôm nay bằng hữu của ngươi trong tay ta, ta lệnh cho ngươi lập tức tự đoạn kinh mạch, nếu không..... Hẳn tự cũng không chỉ là chết đơn giản như vậy.”

Du Hiểu Kiệt biết rõ thủ đoạn của La Đình, nếu như hắn muốn tra tấn một người, tuyệt đối có thể làm y sống không bằng chết.

“Hiểu Kiệt... Không cần phải....” Gian nan mở miệng, Lạc Ngâm không nghĩ vì mình mà Du Hiểu Kiệt phải chết. Nếu như Du Hiểu Kiệt mặc kệ hắn, sẽ có cơ hội có thể chạy đi .

Một hòn đá nhỏ đánh trúng cổ tay Huyền y nhân, đưa trường kiếm trong tay y văng xa ra vài chục trượng. Du Hiểu Kiệt thừa cơ đem Lạc Ngâm kéo đến bên cạnh.

Tục ngữ nói, diễn viên cuối cùng luôn gặt hái thành công, chuyện đó không giả. Nam Trúc Khiêm một kích này thành công giải cứu Lạc Ngâm, đồng thời cũng cứu Du Hiểu Kiệt .

“... Lâu chủ?” Có thể có được loại này nội lực kinh người này, khắp thiên hạ chỉ có ba người. Một là đã ẩn lui giang hồ độc hành hiệp Quý Cẩn Chi, hai là Bách Vi cung cung chủ Nhan Bích, ba là Bắc Lam lâu lâu chủ, Nam Trúc Khiêm. Xuất hiện vào lúc này, chỉ có Nam Trúc Khiêm.

Nam Trúc Khiêm đi ra ám các, nói:“ Lạc Ngâm, Hiểu Kiệt, các ngươi sơ suất quá, chẳng lẽ không biết địch nhân hội từ phía sau lưng đánh lên ?”

“Lâu chủ giáo huấn phải... ” Vịn Lạc Ngâm bị thương, Du Hiểu Kiệt cúi đầu nhận sai.

Rút ra trường kiếm trong vỏ, Nam Trúc Khiêm ý bảo Dương Tĩnh Lan tới:“Người không võ công, nhanh đến bên cạnh ta.”

Dương Tĩnh Lan giật mình, lập tức đi đến phía sau hắn.

Được người này bảo vệ...cảm giác... Thật tốt..

~~oOo

~~~~~

Chương tiếp theo:

Tiêu Thương Nhiên đối với hắn hảo là vì Tiêu Thương Nguyệt, Du Hiểu Kiệt chiếu cố y, quan tâm y cũng là bởi vì Tiêu Thương Nguyệt, không phải bởi vì chính mình.

Nam Trúc Khiêm không biết Tiêu Thương Nguyệt, cho nên chỉ có hắn, mới là thật sự ở bên bảo vệ mình.

“Chú ý!” Nam Trúc Khiêm dùng trường kiếm ngăn phi tiêu tập kích Dương Tĩnh Lan, “Người như thế nào ngay tại lúc này thất thần a? Rất nguy hiểm!”

.....

~~~~~

5. Chương 5

Nguyên lai tại thế giới trước kia, Dương Tĩnh Lan chưa từng có được cảm giác được người khác bảo vệ. Phụ thân y tại trước y sinh ra bị bệnh ung thư nặng rồi qua đời, mẫu thân một mực coi y trở thành vương vếu, chỉ quan tâm đến thành tích học tập của y. Bởi vì tính cách quái gở ít nói, cộng thêm thành tích không tốt, các học sinh vì vậy cũng không thân cận y. Mà ngay cả bằng hữu duy nhất, cũng bắt đầu đối với y châm chọc khiêu khích, thậm chí trước mặt y, cùng đồng bạn nói xấu y.

Giao hữu vô ý a. Thậm chí ngay cả ta cũng như vậy..... Người bên cạnh đều xa lánh ta, người yêu ta cũng xa cách ta... Trong cuộc sống này, kẻ như ta thật quá thất bại.[*còn có người khác mà anh*]

Vì vậy, y lựa chọn rời đi, không có chút nào lưu luyến. Cho tới bây giờ, y không hề hối hận.

Tiêu Thương Nhiên đối với y hảo là vì Tiêu Thương Nguyệt, Du Hiểu Kiệt chiếu cố y, quan tâm y cũng là bởi vì Tiêu Thương Nguyệt, không phải bởi vì chính mình.

Nam Trúc Khiêm không biết Tiêu Thương Nguyệt, cho nên chỉ có hấn, mới là thật sự ở bên bảo vệ mình.

“Chú ý!” Nam Trúc Khiêm dùng trường kiếm ngăn phi tiêu tập kích Dương Tĩnh Lan, “Người như thế nào ngay tại lúc này thất thần a? Rất nguy hiểm!”

“Thật có lỗi.” Dương Tĩnh Lan phục hồi tinh thần, đề cao vài phần cảnh giác.

Cổ kỵ đã có Nam Trúc Khiêm trong này, bọn họ không chiếm được thế thượng phong, La Đình liên thừa dịp lúc bọn họ bị phi tiêu phân tán chú ý, mở ra cơ quan trên tường, mang theo Huyền y nhân theo mặt thất thoát đi.

Nam Trúc Khiêm nắm chặt quyền: “Đáng chết, để hấn chạy thoát!”

Cơ quan trên tường muốn dùng phải có lệnh bài Diệt Diệu giáo mới có thể mở ra, bọn họ không có biện pháp truy kích.

“Thôi, hay là mang Lạc Ngâm trở về chữa thương trước a.” Du Hiểu Kiệt nhìn về phía Lạc Ngâm: “Người có khỏe không?”

“Àn.....” Lạc Ngâm bởi vì mất máu quá nhiều, đã có chút ít đầu vầng mắt hoa .

“Vây đi thôi. Hiểu Kiệt, Lạc Ngâm giao cho người.” Nam Trúc Khiêm dứt lời, kéo tay Dương Tĩnh Lan, dễ dàng mang theo y bay qua tường vây cao.

Còn không có kịp phản ứng, bọn họ đã ở bên ngoài.

Thực nhanh..... Cái này là khinh công của lâu chủ, so với Du Hiểu Kiệt lợi hại vài lần .

Vịn Lạc Ngâm toàn thân là máu trở lại Bắc Lam lâu, bọn họ khiến cho bên trong một hồi bạo động.

Vậy đại khái là từ gia nhập Bắc Lam lâu đến nay, đây là lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ tối chặt vật. Du Hiểu Kiệt chán nản, thất vọng nghĩ.

“Đây là làm sao vậy?” “Phó lâu chủ người không sao chứ?” “Nhanh đi gọi Tổ Đoạn y sư tới!”

Bắc Lam lâu mọi người hỗn loạn, cảnh kinh hoảng thất thố, rốt cục khơi dậy lửa giận trong lòng Nam Trúc Khiêm —

“Ầm ỉ cái gì! Tất cả đều câm miệng cho ta! Đem Tổ Đoạn Tiểu Diệp kêu đến là được!” Không phải nhiệm vụ thất bại , không phải bản thân phó lâu chủ bị trọng thương, xem bọn hấn sợ tới mức nào.

Trông thấy lâu chủ chú trọng bảo trì hình tượng ưu nhã nổi giận, mọi người thức thời ngậm miệng lại.

Sau một lát, một nữ tử thân chạy vội đến nội thất, chẳng quan tâm sửa sang lại mái tóc dài mất trật tự, vội vàng xuất ra được phẩm tùy thân mang theo, thay Lạc Ngâm nằm ở trên giường cầm máu, băng bó miệng vết thương.

“Tiểu Diệp... Không cần phải gấp gáp.. Ta không chết được.” Nghĩ cần phải giảm bớt không khí khẩn trương, Lạc Ngâm mở miệng trêu chọc.

“Nếu ta đi bước hoa sen đến, người chẳng phải tức chết.” Hiểu ý đồ của hấn, Tổ Đoạn Tiểu Diệp cũng dùng ngữ khí khôi hài nói, quả nhiên chọc mọi người nở nụ cười.

Nàng lại như thế nào không hiểu tâm tư Lạc Ngâm, hấn không muốn làm cho mọi người lo lắng mới có thể cố ý nói loại lời trêu chọc.

Tổ Đoạn Tiểu Diệp là y sư xuất sắc nhất Bắc Lam lâu, trời sinh tính hồn nhiên sáng sủa, khéo hiểu lòng người, thường xuyên cùng Lạc Ngâm hợp tác, hai người cũng bởi vậy trở thành hảo hữu. Người người đều cho là bọn họ là tình nhân, nhưng không biết, bọn họ là bạn tri kỉ thôi.

“Lạc Ngâm..... Thực xin lỗi.” Du Hiểu Kiệt vẻ mặt thật có lỗi, “Là ta sơ suất quá, hại người bị địch nhân đánh lén...”

“Không có việc gì.. Khái khái, không có việc gì.” Lạc Ngâm nhẹ giọng ho khan, khoát khoát tay. “Không cần nói xin lỗi.”

Du Hiểu Kiệt nhìn về phía Dương Tĩnh Lan. “Nguyệt, thực xin lỗi, không thể giúp người báo thù.”

“Không sao, ta... không để ý.” Dương Tĩnh Lan cảm thấy Du Hiểu Kiệt thật là lạm dụng làm người tốt, nào có người liều mạng đem sai lầm hưởng hết trên người mình.

“Không còn sớm, ta tiễn người về đi.” Du Hiểu Kiệt nói.

Dương Tĩnh Lan nhìn xem bầu trời đã tảng sáng, nói: “Không cần, ta nhận ra đường.”

“Chính là đã trở thế như vậy, người không có võ công.... Không đúng, là không nhớ rõ võ công... sẽ...” Sợ tổn thương đến tự ái của y, Du Hiểu Kiệt vội vàng đổi giọng.

Dương Tĩnh Lan đối hẩn không có cách. “Vây được rồi, đã làm phiền người.”

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nghe thấy Tiêu Thương Nhiên hít thở đều đều, Dương Tĩnh Lan biết rõ cậu đã ngủ, liền đóng lại cửa, trở về gian phòng của mình.

Đối đãi với Tiêu Thương Nhiên, Dương Tĩnh Lan tựa như đối đãi với thân đệ đệ của chính mình, thập phần quý trọng, phần này đến từ không dễ thân tình. Hơn nữa, chính mình đã thay thế vị trí Tiêu Thương Nguyệt, nên tận trách nhiệm ca ca, thay hẩn chiếu cố tốt cái đệ đệ này.

Chờ khi Dương Tĩnh Lan... tỉnh lại, đã là mặt trời lên cao.

“Ca, người chừng nào thì trở về?” Tiêu Thương Nhiên nhìn Dương Tĩnh Lan ra khỏi phòng, hỏi.

“Ước chừng... Canh năm a.” Trước kia nghiên cứu qua phương pháp tính theo thời gian cổ đại khá tốt, bằng không y khẳng định không biết nên trả lời như thế nào.

“Canh năm?!” Tiêu Thương Nhiên kinh ngạc hỏi, “Ca người đi làm cái gì?”

Y đã đáp ứng Du Hiểu Kiệt không thể nói cho bất luận kẻ nào, dù sao đây là cơ mật Bắc Lam lâu.

“Không có gì, chỉ là cùng Hiểu Kiệt trò chuyện được quá lâu, quên canh giờ.” Dương Tĩnh Lan nói, “Cho người lo lắng.”

Tiêu Thương Nhiên tin lời của y... Người cùng Hiểu Kiệt ca nói chuyện lâu như vậy, có nhớ hay không được những thứ gì?”

Dương Tĩnh Lan lắc đầu. Nhìn xem biểu tình lại lần nữa thất vọng Tiêu Thương Nhiên, y thật sự rất áy náy.

Phụ thân của Tiêu Thương Nguyệt, Tiêu Thương Nhiên là một vị thương nhân, theo thường lệ mà nói cuộc sống nhà bọn họ hẳn là không sai mới đúng, nhưng lúc ấy thực hành chính sách “trọng nông hạ thương”, bởi vậy địa vị thương nhân cũng không cao, còn khắp nơi đã bị hạn chế.

Bởi vì một vụ mua bán, phụ thân của bọn họ đắc tội Diệt Diệu giáo, bị La Đình hạ độc hại chết, liền mẫu thân cũng bị giết bằng thuốc độc. May mà khi đó huynh đệ hai người bởi vì sự rời đi Cẩm Châu, mới tránh được một kiếp.

Mất đi nơi phát ra kinh tế duy nhất, tích súc trong nhà cũng đã không nhiều lắm. Bọn họ như thế nào sinh tồn được?

Mình ở xã hội hiện đại chỗ tập được kỹ năng, tại cổ đại giống như tác dụng không nhiều lắm.....

“Nhiên, người nói... Chúng ta có biện pháp nào có thể thu được ngân lượng?”

“?” Thật sự nghĩ không ra biện pháp, Dương Tĩnh Lan đành phải xin giúp đỡ tại đệ đệ.

“Ân...” Tiêu Thương Nhiên suy tư một lát, nói: “Nếu không ta đi bán nghề? Đạo pháp của ta hay là có thể hữu dụng a.”

Làm cho đệ đệ đi làm xiếc*, chẳng phải là có vẻ ta đây là ca ca rất vô dụng....

*Khi nói đến những suy nghĩ của Tĩnh Lan ca, Ta xin mạn phép dung từ ngữ hiện đại.

Nói đến làm xiếc, chính mình ngược lại có thể thổi tiêu.

Chính là, mua một cây tiêu cũng là cần tiền .

6. Chương 6

Theo Bắc Lam trong lầu đi ra, Du Hiểu Kiệt trên mặt tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

“Nguyệt? Sao người lại tới đây?”

“Ta.....” Biểu tình của Dương Tĩnh Lan có chút mất tự nhiên, “Ta nghĩ hướng người mượn chút ngân lượng.”

Du Hiểu Kiệt sững sờ: “Làm sao vậy? Nhà của người gần nhất..... A, đúng rồi, cha nương người đều qua đời... Người muốn nhiều hay ít, chỉ cần hướng ta mượn tốt lắm, không cần phải gấp gáp .”

“.. Một cây trúc tiêu đại khái cần bao nhiêu tiền?” Dương Tĩnh Lan có ý định mua trúc tiêu tối giá rẻ, dù sao không thể thiếu nợ Du Hiểu Kiệt quá nhiều.

“Rất tiện nghi, không cần một lượng bạc có thể mua được .” Du Hiểu Kiệt hỏi, “Người muốn trúc tiêu làm gì?”

Dương Tĩnh Lan cười cười: “Không có gì, chỉ là muốn thổi tiêu mà thôi.”

Du Hiểu Kiệt đầu lông mày nhẹ chau lại. Hắn như thế nào không biết Nguyệt có thể thổi tiêu?

“Đi như vậy, đợi tí nữa ta đi ra cửa giúp người mua một cây tiêu tốt nhất, đêm nay ta đem tiêu đưa đến nhà người.”

“Vậy đa tạ .” Dương Tĩnh Lan biết rõ, y không có tìm lắm người hỗ trợ, bạn tri kỉ của Tiêu Thương Nguyệt , quả nhiên tin cậy.

Ngọc tiêu toàn thân bích thanh, thợ khéo tinh xảo, tiêu trên người sáng long lanh, sáng bóng hiện ra nhàn nhạt, đúng là thượng phẩm.

Dương Tĩnh Lan rất muốn thử thử thổi xem, bởi vì âm sắc của ngọc tiêu nhất định rất hay.

Chính là y không thể. Y đem ngọc tiêu trả lại cho Du Hiểu Kiệt “Cái tiêu này quá sang quý, ta không thể thu.”

Du Hiểu Kiệt thân thiết nở nụ cười: “Người không cần phải lo lắng vấn đề giá tiền, cái tiêu này coi như là ta tặng người, người không cần trả tiền cho ta.”

Có lẽ là không nghĩ cô phụ mặc tâm ý Du Hiểu Kiệt, có lẽ là quá yêu thích cây ngọc tiêu, có lẽ là Du Hiểu Kiệt nụ cười thân thiết Thương động y, gần đây không muốn thua thiệt người khác, Dương Tĩnh Lan lại ma xui quỷ khiến nhận ngọc tiêu.

Vấn đề kế tiếp , là địa điểm làm xiếc .

Dương Tĩnh Lan không rõ ràng lắm về quy củ làm xiếc của thời đại này, lại không có phương tiện hỏi thăm Du Hiểu Kiệt cùng Tiêu Thương Nhiên, thật sự là vô kế khả thi.

Cảm Châu ngoại ô. Một vị bạch y nữ tử chính hành tẩu tại hà bên cạnh, nghe được âm thanh vắng vắng của tiếng tiêu, không tự chủ được ngừng lại, cẩn thận lắng nghe.

Tiếng tiêu mang theo một cổ ưu thương nhàn nhạt, dung nhập trong gió thu, tản đến tận mỗi một góc ngoại ô.

Phảng phất trời thu, vốn nên tràn ngập trứ loại chuyện tình buồn này.

Nghe nghe, lãnh diễm trên mặt bạch y nữ tử dần dần trở nên nhu hòa đứng dậy.

“Người..... Rất cô độc ?”

Tiếng tiêu đình chỉ.

Dương Tĩnh Lan thu hồi ngọc tiêu, cười khổ:“Ta còn tưởng rằng, ta che dấu rất khá.”

“Lòng của người, theo của người tiếng tiêu trong có thể đọc lên đến, vô luận lại như thế nào che dấu, đều là không làm nên chuyện gì .” Bạch y nữ tử nói.

“Người là người thứ nhất hiểu âm nhạc của ta .” Mặc dù trước đây có người cũng hiểu qua.... Nhưng, hẳn đã mất.

Bạch y nữ tử lãnh diễm, có thể Dương Tĩnh Lan cho rằng nàng là một người ngoại vừa trong nhu. Biểu hiện ra lãnh đạm, so với ai cũng nặng tình nghĩa.

Cùng mình rất tương tự

“Có thể nói cho ta biết tên của người ?” Bạch y nữ tử nói với Dương Tĩnh Lan.

“.....Dương Tĩnh Lan.” Dù sao nàng lại không biết mình, nói cho nàng biết chân thật tính danh có nên không có vấn đề a.

“Ta gọi Đồng Nhã Lam. Có thể kết giao bằng hữu ?”

Dương Tĩnh Lan tiếp nhận thành ý của nàng:“Đương nhiên có thể.”

Nếu như nói, Du Hiểu Kiệt là tri kỷ của Tiêu Thương Nguyệt , như vậy Đồng Nhã Lam chính là tri kỷ của Dương Tĩnh Lan .

Đây là y mười sáu năm qua, gặp được tri kỷ đầu tiên.

“Người ý định bán nghệ duy trì cuộc sống?” Nghe xong Dương Tĩnh Lan tự thuật, Đồng Nhã Lam không khỏi đối cái này cùng mình tuổi tương tự nhân tâm sinh kính nể.

Dương Tĩnh Lan gật đầu.“Ta cuối cùng không thể để cho đệ đệ ta thay ta đi làm tạp kỹ a.”

“Chính là bán nghệ thật vất vả ... Không bằng người gia nhập Bắc Lam lâu chúng ta a, chỉ cần là có một người bán nghệ, lâu chủ hẳn là sẽ thu nhận .”(kaka, chạy trời không khỏi nắng)

Bắc... Bắc Lam lâu?!

Người này nữ tử..... Là người Bắc Lam lâu ?!

Vạn nhất nàng đem tính danh thật của mình tiết lộ cho người khác.....

“Cái này... Ta không có gì đặc biệt am hiểu , hay là thôi đi, đa tạ hảo ý của người.” Dương Tĩnh Lan dừng một chút, nói:“Sau này nếu có nhận thức người của ta ở đây, mời người bảo ta Tiêu Thương Nguyệt, không cần phải gọi tên Dương Tĩnh Lan .”

Đồng Nhã Lam giật mình.“Vì cái gì?”

“... Thật có lỗi, ta không tiện nhiều lời.”

Nhìn xem y thần sắc khó xử , Đồng Nhã Lam cũng không muốn truy vấn , dù sao mỗi người đều có bí mật của mình. Bọn họ mới quen đã thân, cũng không thể vì chút chuyện nhỏ phát sinh tranh chấp.

“Tĩnh Lan, nếu như người nghĩ thổi tiêu bán nghệ , có thể đến Đông thành nhạc phường đi.” Đồng Nhã Lam nói,“Đó là nhạc phường lớn nhất Cẩm Châu , sinh ý rất tốt, người đi trong lúc này nhất định có thể lợi nhuận không ít bạc.”

Đông thành nhạc phường..... Dương Tĩnh Lan nhớ kỹ tên.

~~oOo

~~*Lạc vào mê cung, khi nào Lan ca mới tìm thấy đường ra?*

Chương tiếp theo:

Nam Trúc Khiêm không biết nguyên lai tiếng tiêu cũng có thể như vậy. Cô tịch , đau thương , áp lực
Các loại tình cảm đan vào cùng một chỗ, nhìn như phức tạp nhưng chỉ dùng hai chữ “có thể” diễn đạt —
Ngơ ngẩn.

Một khúc kết thúc, Dương Tình Lan nâng ngọc tiêu, nhìn Nam Trúc Khiêm.

“Cái này thủ khúc..... Tên gọi là gì?” Ta chưa từng nghe qua.

“.....[mê cung].”

7. Chương 7

Nơi nhạc phường này, Nam Trúc Khiêm luôn luôn khinh thường khi tiến vào.

Nhưng hôm nay khi đi qua Đông thành nhạc phường, hắn chợt nghe thấy từ bên trong truyền ra từng tiêu âm, lần đầu tiên hắn đã ngừng lại cước bộ.

Tiếng tiêu mờ ảo, không cần phải dùng lời diễn tả, ngan ngác lộ ra tịch mịch.

Hai chân không nghe chủ nhân sai sử hướng phía nhạc phường phóng ra cước bộ.

Xuất ra một thời bạc giao cho nhạc phường phường chủ, Nam Trúc Khiêm chỉ tên muốn nhạc sĩ vừa rồi thổi tiêu hướng hắn diễn tấu.

Là y?

Dương Tình Lan đầu tiên là kinh ngạc, về sau ngẫm lại lại cảm thấy hợp tình hợp lý. Bắc Lam lâu chủ, ra tay đương nhiên rộng rãi..

Nam Trúc Khiêm ưu nhã cười, nói:“Tiêu công tử thổi tiêu đúng thật sự là dễ nghe, như tiên nhạc, rất êm tai.”

“Bắc lâu chủ quá khen, bảo ta Thương Nguyệt là tốt rồi.” Dương Tình Lan đáp.

“Đã như vậy, Thương Nguyệt cũng xưng ta là Trúc Khiêm a.”

Dương Tình Lan có chút nhần mày. Gọi thẳng tục danh của lâu chủ..... Không tốt lắm đâu.

“... Trúc Khiêm.” Cuối cùng hắn đành khuất phục khí thế bức người ở Nam Trúc Khiêm.

Nam Trúc Khiêm cầm lấy chén ngọc lưu ly trên bàn gỗ, miệng nhấp một ít rượu Đỗ Khang.

“Mùi vị không tệ, không hổ danh là Lạc Dương Đỗ Khang 1.”

“Khẳng khái phần chần

Nhưng vẫn không quên được nỗi ưu sầu.

Muốn giải sầu

Chỉ có chén rượu (Đỗ Khang).

Tuổi học trò cổ áo xanh,

Rầu rầu lòng ta.

Chính vì mi

Mà ta trầm ngâm cho đến hôm nay.” 2

Vài câu thơ đăng sau, tuy nhiên hậu nhân đều cho rằng chính là khát vọng của Tào Tháo đối hiền tài, nhưng Dương Tình Lan lại cho rằng, đây là đang ghi về Quách gia 3.

Tên kia là thiên tài mưu sĩ, năm ấy ba mươi tám tuổi tự chết bệnh, Quách dâng tặng hiếu.

Nếu như hắn không có chết, trận chiến Xích Bích, quân Tào không có khả năng tự chiến bại

Nhưng, cũng sẽ không có cục diện ba phần thiên hạ.(Tam quốc diễn nghĩa)

“Ai ai, người đang ở đây phát cái gì ngốc a? Ta mời người đến thổi tiêu, không phải mời người đến ngắt người.” Nam Trúc Khiêm cũng không có sinh khí, chỉ là gõ bàn gỗ, nhắc nhở.

Suy nghĩ Dương Tĩnh Lan rốt cục về tới thực tại. Y thật có lỗi cười cười, chậm rãi đem ngọc tiêu tiến đến bên môi —

Tựa như tại màn đêm yên tĩnh, không biết là nước mắt ai chậm rãi rơi xuống mặt hồ trong như gương, tung tóe nâng một vòng rung động.

Sợ quấy rầy đến sự yên tĩnh, người khóc không dám nức nở, nghẹn ngào lên tiếng, chỉ là yên lặng chảy nước mắt, một giọt đón lấy một giọt rơi vào trong hồ.

Nam Trúc Khiêm không biết nguyên lai tiếng tiêu cũng có thể như vậy. Cô tịch, đau thương, áp lực Các loại tình cảm đan vào cùng một chỗ, nhìn như phức tạp nhưng chỉ dùng hai chữ có thể giải bày—

Bâng khuâng.

Một khúc kết thúc, Dương Tĩnh Lan liềm nâng ngọc tiêu, khẽ nhìn Nam Trúc Khiêm.

“Đã bị thương, vì cái gì không nói ra? Để cho người ta thay người chia sẻ so với giấu ở đáy lòng tốt hơn a?” Nam Trúc Khiêm nói.

Dương Tĩnh Lan không nói.

“Cái này thủ khúc..... Tên gọi là gì?” Hắn chưa từng nghe qua.

“.....[Mê cung].”

“Ca, người đã trở lại.”

Dương Tĩnh Lan hướng Tiêu Thương Nhiên cười, đem ngân lượng trong tay giao cho cậu .

Tiêu Thương Nhiên kinh ngạc tiếp nhận ngân lượng.“Oa! Ca người ở đâu ra bạc?”

“Hôm nay buổi sáng ta đi bán nghệ đổi lấy .” Dương Tĩnh Lan hơi hột.

“Bán nghệ?” Tiêu Thương Nhiên ngây ngẩn cả người. Chẳng lẽ y khôi phục trí nhớ ?

Không hề để ý tới Tiêu Thương Nhiên, Dương Tĩnh Lan đi vào gian phòng.

Tiêu Thương Nguyệt hẳn nhiên không biết thổi tiêu, nếu để cho Tiêu Thương Nhiên biết rõ cái này.....Chỉ sợ cậu sẽ nghi ngờ.

“Khoan đã! Ca, người dựa vào cái gì bán nghệ? Kiểm thuật ?” Tiêu Thương Nhiên vẽ mặt kinh hãi,“Người đều nhớ ra rồi?”

Dương Tĩnh Lan như trước lắc đầu.

“.. Không phải kiểm thuật, vậy là cái gì?” Tiêu Thương Nhiên rất không nhớ rõ ca ca của mình ngoại trừ kiểm thuật bên ngoài còn có cái gì có thể bán nghệ.

“Cái này... Là bí mật.” Dương Tĩnh Lan lộ ra tiểu dung thần bí.

Tuy như thế về sau hỏi không ra cái gì, nhưng lòng hiếu kỳ mãnh liệt một mực tra tấn tâm Tiêu Thương Nhiên, hại cậu cả đêm lật qua lật lại ngủ không được.

Hừng đông sau, nghe thấy thanh âm ca ca mở cửa chuẩn bị ra ngoài, trong lòng của cậu đột nhiên toát ra một suy nghĩ lớn mật —

Theo dõi ca ca, nhìn y rốt cuộc thể nào bán nghệ.

Ở cùng một tháng, Dương Tĩnh Lan đối với Tiêu Thương Nhiên tính cách có đại khái minh bạch, đương nhiên biết rõ cậu sẽ lặng lẽ theo dõi mình.

Giả bộ như không biết rõ tình hình, Dương Tĩnh Lan tiếp tục đi về phía trước. Đi đến Đông thành nhạc phường trước, y không có đi vào, mà là hướng trái rẽ đi.

Trước mặt là một trà trang.

Dương Tĩnh Lan đi vào, không ngờ tìm vị trí ngồi xuống.

Xem ra ca ca cũng không phải đi bán nghệ, chỉ là đến trà trang uống trà mà thôi...[Bị lừa rồi em...]

Tiêu Thương thương nhiên có chút uể oải, đang muốn quay về lại bị một tiếng hét phần nô hấp dẫn chú ý

“Dám trộm tiền trên đầu bốn thiếu gia, người cũng coi như to gan lớn mật !”

Chỉ thấy một vị công tử ăn mặc quý phái nắm chặt tay, quyết không buông tha một thiếu niên, nói thiếu niên trộm túi tiền của hắn.

“Vị đại ca kia, người không có chứng cứ không cần phải tùy tiện oan uổng người a.” Thiếu niên cười nói: “Ta xem chính người không có tiền trả, mới có thể đến giá họa cho ta.”

“Nói vậy! Ta rõ ràng trông thấy tay người đưa tới trộm túi tiền thiếu gia!” Tùy tùng của quý công tử ở một bên hét đệm.

Thiếu niên cười đến càng lớn tiếng .

Quý công tử cả giận nói:“Người cười cái gì? Không sợ ta báo quan ?”

“Các người vu oan cũng phải tìm vài người thông minh đến hét đệm a, người nói người xem,bắt gặp tay ta đưa tới trộm túi tiền của hắn, vậy người lúc ấy vì cái gì không ngăn cản?” Thiếu niên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Ta...” Tùy tùng gãi gãi đầu, không biết nên như thế nào phản bác.

“Phế vật! Chúng ta đi!” Quý công tử hùng hùng hổ hổ mà dẫn dắt vài tên tùy tùng ly khai.

“Ai! Khách quan các người còn không có tính tiền !” Chờ tiểu nhị đuổi theo ra đi, bọn họ sớm đi xa .

Thiếu niên vỗ vỗ bả vai tiểu nhị , nói:“Người không cần phải đuổi theo, trong khi nói chuyện, tay ta đã bay qua túi tiền của hắn, hắn xác thực người không có đồng nào. Ta đây có chút bạc vụn, coi như thay hắn trả.”

Tiểu nhị tiếp nhận bạc vụn, nói lời cảm tạ sau lại là nghi hoặc:“Khách quan người trộm túi tiền của hắn, hắn lại không có phát hiện? Khách quan, nguyên lai người thật là tiểu thâu a.”

“Trộm cũng có câu.” Thiếu niên cười cười,“Ta chỉ trộm của người nên trộm.”

Chương tiếp theo:

“Người dám kết giao một thân bằng hữu chính khí, không sợ ta báo quan bắt người?”

“Ha ha ha... Ta không sợ, đương nhiên không sợ. Những quan binh kia đuổi không kịp ta.” Thiếu Chính Nhược Hoàng cười nói,“Hơn nữa, người cũng sẽ không đi báo quan .”

8. Chương 8

Dương Tĩnh Lan hoàn toàn ngưỡng mộ thiếu niên kia. Chỗ Dương Tĩnh Lan một mực hướng tới là cơ trí, sự rộng lượng, bình yên, tự nhiên của hắn.

Đầu tiên là Đồng Nhã Lam, lần thứ hai y có cảm giác đối phương muốn kết giao, cùng làm bạn tri kỉ.

“Thiếu hiệp cơ trí hơn người, thật khiến cho người ta bội phục. Có thể thỉnh giáo đại danh thiếu hiệp ?”

Thiếu niên nói: “Thiếu hiệp này, xưng hô thì không dám, ta chỉ là một kẻ tiểu thủ thôi. Họ kếp Thiếu Chính, danh Nhược Hoàng.”

“Ta gọi là... Tiêu Thương Nguyệt.” Nhớ tới Tiêu Thương Nhiên còn đang theo dõi mình, Dương Tĩnh Lan chỉ có thể đổi giọng. Chính mình thật đúng là đáng thương, liền kết giao bằng hữu đều phải dùng tên giả.

“Thương Nguyệt, danh tự thật là dễ nghe.” Thiếu Chính Nhược Hoàng nhếch miệng cười, lập tức giảm thấp thanh âm: “Có người đang theo dõi người.”

“Ta biết rõ.” Dương Tĩnh Lan nói, “Hắn là đệ đệ của ta. Ta ngày hôm qua đến Đông thành nhạc phường thổi tiêu, buôn bán lời ít ngân lượng. Hắn rất ngạc nhiên không biết ta là bán nghệ thể nào, nên theo dõi ta.”

Thiếu Chính Nhược Hoàng nhướng mày: “Nhà các người rất nghèo?”

“Không, chính là cha mẹ qua đời, ta chỉ có thể bán nghệ kiếm tiền.” Dương Tĩnh Lan thở dài. Đại khái sẽ không ai xui xẻo như mình, xuyên qua đến cổ đại còn muốn mình làm xiếc kiếm tiền. Người ta động một chút là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Thái Tử, Công Chúa, Vương Gia Căn bản không cần vì tiền phát sầu.

“Nếu không ta dạy cho người vài chiêu, vậy người cũng không cần bán nghệ.” Thiếu Chính Nhược Hoàng nói, “‘Huyền long hư bay’ của ta, giúp ta trộm mười một năm, cho tới bây giờ không có thất thủ qua.”

“Đa tạ hảo ý của người, ta không cần.” Ta cũng không trộm kiếm bạc.

Thiếu Chính Nhược Hoàng vỗ vỗ bờ vai của y: “Quả nhiên là một thân chính khí, người bằng hữu này ta giao định rồi! Ta vừa rồi nói giỡn người, ‘Huyền long hư bay’ chính là thần thủ kĩ độc đáo do ta sáng tạo, nếu để cho người học được, ta không thể kiếm nổi chén cơm.”

Vật hợp theo loài, người chia thành nhóm... Bình thường tiểu thủ không phải hẳn là yêu kết giao người trong hắc đạo, như thế nào hẳn ngược lại yêu kết giao chính nghĩa nhân sĩ?

“Người dám kết giao một thân bằng hữu chính khí, không sợ ta báo quan bắt người?”

“Ha ha ha... Ta không sợ, đương nhiên không sợ. Những quan binh kia không đuổi kịp ta.” Ít Chính Nhược Hoàng cười nói, “Hơn nữa, người sẽ không đi báo quan.”

Dương Tĩnh Lan rất yêu mến cái cảm giác được người tín nhiệm. Thật sự y không quay về báo quan, bởi vì y thật sự rất bội phục Thiếu Chính Nhược Hoàng.

Thử hỏi, trên đời lại có tiểu thủ có thể nói được “trộm cũng có câu”?

Tiêu Thương Nhiên đợi thật lâu, cũng không thấy ca ca định đi bán nghệ, đành chán nản thất vọng trở về nhà.

Sau khi xác nhận Tiêu Thương Nhiên đã rời đi, Dương Tĩnh Lan đứng lên: “Ta cùng với nhạc phường phường chủ hẹn rồi. Muốn trước giờ Mùi đến Đông thành nhạc phường... Thời gian đã gần đến, ta phải đi.”

“Đừng nóng vội.” Thiếu Chính Nhược Hoàng giữ chặt y, “Bây giờ còn không đến buổi trưa, chúng ta tìm một nơi thoải mái ăn trưa a.”

“.. Được rồi.” Dương Tĩnh Lan liền cùng hắn đến khách *** kế bên dùng bữa.

Nói đến, từ sau khi y xuyên không đến thế giới này, đây là lần đầu tiên y ở bên ngoài ăn cơm. Không biết khách *** trong thời cổ với khách sạn thời hiện đại có gì khác biệt?

Theo Thiếu Chính Nhược Hoàng đi vào khách *** lớn nhất Cẩm Châu, Dương Tĩnh Lan trong lúc lơ đãng liếc qua chiêu bài của khách ***.

Đông thành khách ***.

Đông thành...

... Lại là đông thành. (Trùng hợp hay là duyên mệnh?)

Hương khí nhàn nhạt lượn lờ ở bên cạnh, hoàn cảnh u nhã thư thích làm cho người ta rất khó liên tưởng đến sự huyền ảo của khách ***. Dương Tĩnh Lan không phải không thừa nhận, cái này thật là một nơi tốt.

“Thế nào, chọn nơi này, quả không sai a?” Thiếu Chính Nhược Hoàng đặc ý nói.

“Ân.” Dương Tĩnh Lan đáp, “Chính là... món ăn ở khách *** này hẳn rất quý a?”

Tiền bạc trong nhà không mấy dư dả, sẽ hết nếu mình tiêu xài không đúng.

“Đừng lo, ta đãi thọ ngươi.” Thiếu Chính Nhược Hoàng cho y một nụ cười an tâm, “Ta biết rõ nhà của ngươi túng quẫn, bữa cơm này ta mời khách. Nếu ngươi không chịu nữa, có thể tới tìm ta.”

Nhìn hẳn tuổi còn trẻ, khẩu khí ngược lại không nhỏ. Quả nhiên là còn trẻ hết sức lông bông, cùng mình từ trước có vài phần tương tự. Ở bên kia trước khi rời đi, mình cũng là như thế này, vô ưu vô lự.

“Tìm ngươi? Làm sao tìm được ngươi? Ta lại không biết nhà của ngươi ở đâu.” Có một bằng hữu như vậy ở bên cạnh, cho dù Dương Tĩnh Lan tính tình lãnh đạm cũng cười mở vui đùa.

“Nhà của ta? Nhà của ta tại Dương Châu.” Thiếu Chính Nhược Hoàng nói, “Bất quá đó là chuyện quá khứ. Hôm nay, ta lưu lạc thiên nhai, tứ hải là nhà.”

Phù vân du tử ý. Lạc nhật cố nhân tình.

(Mây nổi người đi vương vấn ý,

Ngày tàn bạn cũ luyến lưu tình)[1]

Không biết tại sao, Dương Tĩnh Lan chợt nhớ tới câu thơ này.

Chính mình làm sao không phải khách tha phương?

Sau khi ăn trưa, Dương Tĩnh Lan đứng dậy cáo từ. Tuy không nở bằng hữu li biệt, nhưng y thân bất do kỷ[2].

“Thương Nguyệt, đừng trách chúng ta là huynh đệ mà ta không cảnh tỉnh ngươi...” Trước khi từ biệt, Thiếu Chính Nhược Hoàng khó được nghiêm túc nói một câu, làm như khuyên bảo, hoặc là cảnh cáo:

“Nơi nhạc phường này, ngươi không đến thường xuyên là hay nhất.”

Từ nhạc phường trong đi ra, cước bộ Dương Tĩnh Lan có chút không yên. Liên tục vài ngày bán nghệ làm y ăn không tiêu. Chưa bao giờ y làm mãi cho đến giờ Dậu, trong ba canh giờ diễn tấu hơn mười thủ nhạc khúc, y hiện tại cảm giác hô hấp không ổn, cuống họng vô cùng đau đớn, ngực cũng ẩn ẩn đau.

Trải qua lúc ở Bắc Lam lâu, một hồi tiếng tiêu theo gió đưa đến làm y thanh tỉnh hơn phân nửa.

Ngửa đầu nhìn lại, một bộ áo màu bạc đứng trước tại trọng lầu phía trên, ngọc tiêu bên môi hẳn trong ung dung bật ra âm phù hành vân lưu thủy.(Đố mọi người, hẳn là ai?)

Hắn thối, đúng là một thủ [mê cung].

Đợi một khúc xong, Dương Tĩnh Lan trông thấy người nọ hướng chính mình cười cười.

“Không ngồi được một chút sao?”

[1] Đây là hai câu thơ từ bài “Tổng hữu nhân” của Lý Bạch.(Xem tiếp ở dưới)

[2] thân bất do kỷ: Bản thân không thể tự quyết định.

Chương tiếp theo:

“Ta nghĩ, nhất định là từng có kinh nghiệm trải qua việc gì thống khổ, mới có thể đem cái thủ khúc này ưu thương, mê vông biểu đạt được vô cùng tinh tế..... Ta biết rõ vạch trần vết sẹo sẽ làm người rất khó qua, nhưng nói ra vẫn sẽ làm cho tâm thoải mái phần nào. Có thể nói cho ta biết, quá khứ của người ?”

Uống được? Uống loại khổ được này, người chết không đền mạng, chính là thuốc Đông y?

Nhìn xem Dương Tĩnh Lan nhắm mắt cố gắng uống, Nam Trúc Khiêm trong nội tâm có chút không thoải mái — hẳn bắt buộc chính mình uống xong khổ được này, đơn giản là thuốc này là Đồng Nhã Lam sắc?

9. Chương 9

“Chỉ nghe qua một lần có thể đem thủ khúc [mê cung] này thổi được trôi chảy như thế, Trúc Khiêm thật là như thần nhân vậy.” Dương Tĩnh Lan tự nhận là trí nhớ phi phàm, gặp phải Nam Trúc Khiêm kỳ tài như vậy, sao cũng cảm thấy không bằng

“Ta chỉ là đem nó thổi ra thôi, nhưng loại băng khuâng không cách nào hoàn toàn diễn dịch được .” Nam Trúc Khiêm nhìn về phía y, “Sắc mặt người không tốt lắm, không sao chứ?”

Dương Tĩnh Lan nói: “Có thể là mấy ngày nay quá mệt mỏi a, có điểm khó chịu.”

Nam Trúc Khiêm thu hồi tiêu, nói: “Ta kêu Tổ Đoạn tới xem bệnh cho người.”

“Không cần.” Dương Tĩnh Lan chối từ , “ Đừng lo cho ta.”

Thấy y không muốn, Nam Trúc Khiêm cũng không muốn bắt buộc y, liền dời đi chủ đề: “Ta nghĩ, nhất định là từng có kinh nghiệm trải qua việc gì thống khổ, mới có thể đem cái thủ khúc này ưu thương, mê vông biểu đạt được vô cùng tinh tế..... Ta biết rõ vạch trần vết sẹo sẽ làm người rất khó qua, nhưng nói ra vẫn sẽ làm cho tâm thoải mái phần nào. Có thể nói cho ta biết, quá khứ của người ?”

Đây là lần đầu tiên trong đời, Nam Trúc Khiêm dùng ngữ khí gần như khẩn cầu cùng người khác nói chuyện. Không phải vì chính mình, chỉ là không nghĩ lại gặp người này trong mắt đầy u buồn.

“... Thật có lỗi, ta.. Ta phải đi.” Dương Tĩnh Lan xoay người, đang muốn đi xuống bậc thang thì bị cầm cổ tay.

“Vì cái gì? Ta làm người chán ghét ?” Ngữ khí vội vàng.

Ta cũng không chán ghét người. Chỉ là, ta không nghĩ nhắc lại chuyện quá khứ ...(Thương tâm một lần, con người ta sẽ không dám chui ra khỏi vỏ ốc mà bản thân tạo ra. Hảo thương tâm cho anh!)

“Thả ta ra.” Nhẹ nhàng nhổ ra ba chữ kia, Dương Tĩnh Lan không quay đầu nhìn hắn.

Ba chữ rất nhẹ rất nhẹ, lại làm cho thân thể Nam Trúc Khiêm khẽ run lên.

Tay, không tự chủ được buông ra.

Đường về nhà, rất lâu, rất xa.

Trời đã tối rồi. Ban đêm không có nguyệt quang, chỉ có vài ánh sao cô tịch làm đẹp màn đêm đen nhánh. Gió thu hiu quạnh lướt mạnh trên mặt, hàn ý thấu triệt nội tâm.

Một giọt nước mắt từ không trung rơi xuống, tại mặt đất chiếu ra hình dáng y.

Dương Tĩnh Lan không biết mình tại sao phải khóc. Y hiện tại không nghĩ trở về, cũng không muốn trông thấy bất luận kẻ nào. Y chỉ là muốn tìm một chỗ, hảo hảo mà khóc một hồi.

Khúc chiết ngổ tất nhỏ, thanh gạch hồng ngói. Không có đám người vắng lai, không có ai tới quấy rầy chính mình.

Y tưởng niệm, thời gian cùng người kia cùng một chỗ. Y tưởng niệm, mưa bụi Giang Nam. Y tưởng niệm, mỗi gặp giữa hè, trong trường học hoa Hồng Miên nở rộ.

Một ít quá khứ, y đều không thể lại có được. Y chỉ có thể tưởng niệm.

Ở cái thế giới này, bên người ngoại trừ một ít thủ khúc[mê cung], không có bất luận cái gì thuộc về y.

Mà ngay cả người đang khóc này, cũng không là bản thân y.

Y nên làm cái gì bây giờ?

“Lan, nhà ta muốn di dân đi Australia...”

Y ngơ ngẩn, nụ cười trên mặt trở nên cứng ngắt.

“Phải không? Như vậy, chúc mừng người thực hiện mộng tưởng được xuất ngoại.”

Không nên quên ta a. Không nên quên còn có một người, ở một chỗ khác trên thế giới này, vẫn một lòng chờ người.

Về sau, máy bay gặp rủi ro. Y còn đang chờ đợi. Chỉ có điều, lúc này đây ngăn cách bọn họ, đã không còn là hải dương cùng lục địa, mà là khoảng cách sống hay chết.

Thậm chí, y sau khi chết, cũng không còn có thể lại nhìn thấy hình bóng người kia.

Là không có duyên phận ?

Ánh mắt do mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng. Mở to mắt, y trông thấy dung nhan anh tuấn mà khí phách. Chỉ là, trên mặt lo lắng làm y cảm thấy lạ lẫm.

“Người đã tỉnh.” Nam Trúc Khiêm như trút được gánh nặng, “Thế nào? Có cảm thấy không thoải mái?”

Dương Tĩnh Lan lắc đầu. Ngắm nhìn bốn phía, khúc chiết ngõ tắt nhỏ đã không thấy. Mà chuyển thành gian phòng trang nhã.

“Ta lo cho người nên đi theo... Về sau phát hiện người ngã vào ngõ nhỏ bên cạnh, liền mang người về đây.” Nam Trúc Khiêm nói, “Người không cần miễn cưỡng chính mình như vậy.”

Lo cho ta? Ta như vậy làm cho người ta lo lắng ? Hẳn trước kia cũng thường xuyên nói ta như vậy...(ở đây anh Lan ám chỉ người yêu quá cố của anh)

Dương Tĩnh Lan trầm mặc không nói, mà Nam Trúc Khiêm cũng không biết nên hỏi những thứ gì. Hai người lâm vào không khí xấu hổ.

Cửa đột nhiên bị mở ra, lập tức Nam Trúc Khiêm nhẹ giọng trách cứ: “Tổ Đoạn! Ta nói người bao nhiêu lần, vào phải nhớ gõ cửa!”

“Đúng, thực xin lỗi!” Tổ Đoạn Tiểu Diệp vội vàng nói xin lỗi, “Lâu chủ, ta không phải cố ý.”

“Quên đi, lần sau người chú ý một chút.” Kỳ thật Nam Trúc Khiêm thấy may mắn, bởi vì Tổ Đoạn Tiểu Diệp xuất hiện đánh vỡ không khí trầm mặc, nếu không hẳn còn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tổ Đoạn Tiểu Diệp đưa tay bưng chén thuốc để trên bàn. “Tiêu công tử, được của người sắc tốt lắm, thừa dịp còn ấm, mau uống đi.”

Uống được? Uống loại khổ được này, người chết không đền mạng, chính là thuốc Đông y?(Bé nhà ta sợ đắng a. It's so cute!!!)

Dương Tĩnh Lan vô ý thức chau mày. Từ năm bảy tuổi, bởi vì cổ họng viêm mà uống thuốc Đông y, uống đến buồn nôn nôn mửa, y liền đổi thuốc Đông y có phản cảm thật lớn.

“Ta không uống.”

Cường chế đè nén xúc động muốn nôn mửa, Dương Tĩnh Lan trở mình, không muốn nhìn tới chén kia làm chính mình chán ghét.

“Ai nha, Tiêu công tử, người không thể không uống được! Chén được này là Nhã Lam tân tân khổ khổ sắc một canh giờ, người không uống rất lãng phí!” Tổ Đoạn Tiểu Diệp nói.

Dương Tĩnh Lan xoay người. “Nhã Lam?”

“Đúng vậy, Nhã Lam là phụ trách phối chế độc dược cùng chế tạo ám khí, là dược sư, bình thường nàng chưa bao giờ làm việc này.... Hôm nay rõ ràng vì ngươi, kiên quyết đoạt việc của ta..... Tiêu công tử, Nhã Lam không phải là yêu thích ngươi a?”

“Nàng cũng không có ý tứ yêu thích ta. Chúng ta chỉ là tri kỷ, hảo tri kỷ.” Dương Tĩnh Lan cười cười, “Nói như vậy..... Thuốc này, ta không thể không uống?”

Y thật sự không nghĩ cô phụ một mảnh tâm ý của tri kỷ.

Nhìn Dương Tĩnh Lan nhắm mắt cố gắng uống, Nam Trúc Khiêm trong nội tâm có chút không thoải mái — y bắt buộc chính mình uống xong khổ dược này, đơn giản vì thuốc này là Đồng Nhã Lam sắc?(Có người ăn dấm chua kia!!!)

Chương tiếp theo:

Chú ý tới mục quang địch ý của Nam Trúc Khiêm, Du Hiểu Kiệt cũng không có sợ hãi, mà là dùng ánh mắt không chút nào khuất phục nhìn thẳng hắn.

“Ngươi yêu mến y.” Không phải câu nghi vấn, là câu khẳng định .

Khôi phục trí nhớ . Y nhất định sẽ nhớ tới ta.” Trong mắt Du Hiểu Kiệt đầy kiên trì.

“Nhưng đến lúc đó, lòng của y đã thuộc về ta.” Nam Trúc Khiêm nói.

10. Chương 10

“Rầm rầm rầm!” Tiếng đập cửa dồn dập vang lên.

Nam Trúc Khiêm đảo mắt nhìn về phía cửa phòng.“Tiến đến.”

Du Hiểu Kiệt đẩy cửa phòng ra, vội vàng đi đến.

“Nguyệt, nghe Nhã Lam nói ngươi bị bệnh, không sao a?”

Dương Tĩnh Lan cười nói:“Ta nào có sinh bệnh khoa trương như vậy, chỉ là quá mệt mỏi mà thôi.”

“Tiêu công tử, ngươi cũng quá xằng bậy, nào có người bán nghề mệt mỏi đến té xỉu.” Tổ Đoạn Tiểu Diệp ở một bên chen miệng nói.

Du Hiểu Kiệt kinh ngạc:“Bán nghề? Nguyệt ngươi lại... Ngươi cần tiền hướng ta mượn là được, tội gì phải làm như vậy ?”

“... Thực xin lỗi.” Dương Tĩnh Lan rủ mi mắt xuống, “Ta chỉ không muốn chà đạp tôn nghiêm của mình.”

Du Hiểu Kiệt là người ôn nhu sẵn sốc y, khắp nơi đều vì y suy nghĩ, y muốn cái gì đều cho y. Nhưng, “Y”, là Tiêu Thương Nguyệt, không phải Dương Tĩnh Lan.

Hơn nữa, Du Hiểu Kiệt xem nhẹ điều mà Dương Tĩnh Lan coi trọng nhất — tôn nghiêm.

Tôn nghiêm, điều đó Hiểu Kiệt cho không được.

“Nên xin lỗi chính là ta mới đúng.” Du Hiểu Kiệt nói, “Ngươi gạt ta... Cũng là vì... ta.”

Dương Tĩnh Lan muốn nói gì, đột nhiên cảm giác yết hầu một hồi khô khốc đau đớn, ho khan vài tiếng.

Nam Trúc Khiêm đang muốn đem chén trà trên bàn đưa cho y, lại bị Du Hiểu Kiệt nhanh chân đến trước .

“Uống nước a.”

Tiếp nhận chén trà, Dương Tĩnh Lan hướng hắn vẽ mặt mỉm cười cảm kích.

Chú ý tới mục quang địch ý của Nam Trúc Khiêm, Du Hiểu Kiệt cũng không sợ hãi, mà là dùng ánh mắt không chút nào khuất phục nhìn thẳng hắn.

Đương Tổ Đoạn Tiểu Diệp thu thập xong cái hòm thuốc, ngẩng đầu trông thấy đúng là một bộ cảnh tượng mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, không khỏi cười ra tiếng.

“Ha ha.... Lâu chủ, Hữu hộ pháp, các người đây là đang làm gì? So con mắt của ai lớn hơn a ?”

Không có người trả lời vấn đề của nàng.

“Tổ Đoạn, người chiếu cố tốt Thương Nguyệt. Ta cùng Hiểu Kiệt có một số việc cần nói.” Nam Trúc Khiêm nói rồi liền rời khỏi phòng. Du Hiểu Kiệt chần chờ một hồi, cũng đi theo.

Tổ Đoạn Tiểu Diệp buồn bực — Bọn họ đây là làm sao vậy?

“Người cùng Thương Nguyệt là quan hệ như thế nào?”

Du Hiểu Kiệt mỉm cười: “Chúng ta đều biết nhau vài chục năm, người nói chúng ta sẽ là cái quan hệ gì?”

Ngữ khí như là hướng Nam Trúc Khiêm khoe khoang.

“Người yêu mến y.” Không phải câu nghi vấn, là câu khẳng định.

“Đúng vậy. Nếu lâu chủ đối với y không có ý tứ, như thế nào lại nói như vậy.” Du Hiểu Kiệt trong lời nói mang theo vị châm chọc đắc ý.

Trúc Khiêm cười lạnh: “Nếu Thương Nguyệt biết rõ Du Hiểu Kiệt biểu hiện ra bên ngoài ôn nhu thân thiết nguyên lai là một người như vậy, y sẽ rất thương tâm.”

“Y không có khả năng sẽ biết. Bởi vì hình dạng này của ta, chỉ trước mặt địch nhân mới có thể xuất hiện. Đương nhiên, cũng kể cả tình địch.” Du Hiểu Kiệt đáp lễ hẩn một cái cười lạnh.

“Ta xem Thương Nguyệt đối với người rất là khách khí, căn bản không giống như là người nhận thức người vài chục năm.” Nam Trúc Khiêm vừa rồi thấy rất rõ ràng, phương thức đối đãi của Dương Tĩnh Lan với hắn cùng với người khác không giống.

Du Hiểu Kiệt thu hồi tiểu dung: “Không hổ là lâu chủ, nói chuyện trúng tim đen. Nguyệt một tháng trước mất đi trí nhớ, cái gì cũng quên.”

Nam Trúc Khiêm khinh thường hừ một tiếng: “Nói như vậy, người hoàn toàn hướng ta khoe khoang bản thân.”

“Ta tin tưởng, một ngày nào đó y sẽ nhớ lại.

Khôi phục trí nhớ. Y nhất định sẽ nhớ tới ta.” Trong mắt Du Hiểu Kiệt đầy kiên trì.

“Nhưng vào lúc đó, lòng của y đã thuộc về ta.” Nam Trúc Khiêm khẳng định.

Du Hiểu Kiệt mặt không biểu tình nhìn hắn: “Nếu như người không phải chân thật thích y, ta khuyên người hãy buông tha y. Người đùa bỡn người khác ta không quan tâm, nhưng lời của người làm tổn hại đến Nguyệt, ta quyết sẽ không cho người lưu toàn thân.”

“Người yên tâm, ta cũng không cho người cơ hội này.” Nam Trúc Khiêm dứt lời, cười nhìn về phía dưới ngựa xe như nước — cũng như một năm trước hắn leo lên địa vị lâu chủ, ung dung ngạo thị quần hùng.

Hắn có tự tin tuyệt đối.

Một khúc [Thanh ngọc án] kết thúc, âm thanh cả sảnh đường ủng hộ làm cho Dương Tĩnh Lan đang mỗi một có chút vui mừng. Lại nói như thế nào, vất vả sẽ có hồi báo.

Giờ Dậu. Dương Tĩnh Lan đi ra nhạc phường, đang chuẩn bị vào góc rẽ thì bị ngăn cản đường đi.

Là nhạc công trong nhạc phường Văn Tuyên. Đi theo phía sau y, còn có mười người mặc y phục màu xanh biếc.

“Người ngăn đón ta vì cái gì?” Dương Tĩnh Lan trong nội tâm sinh ra vài phần dự cảm bất thường.

“Quả nhiên là ghé con không sợ cộp a, mới tới đúng là không hiểu quy củ. Tiêu Thương Nguyệt, người dám đoạt danh tiếng của ta, người chán sống có phải không?”

Dương Tĩnh Lan minh bạch. Người này ghen ghét mình.

“Ta không có đoạt danh tiếng của người, là người tài nghệ không bằng người.” Y không cho rằng bản thân mình có gì sai.

Văn Tuyên nâng lông mày: “Rõ ràng yếu thế còn dám mạnh miệng, xem ra ta không cho người của ta đánh người, bọn họ không muốn đánh người cũng không được.”

Dương Tĩnh Lan vô thức lui về phía sau mấy bước. Y tối không am hiểu đúng là đánh nhau, bởi vậy từ nhỏ đến lớn, mỗi lần cùng người khác đánh nhau y luôn thua. Dần dà, y liền thói quen không đi trêu chọc người khác. Nhưng đối với loại hành vi chủ động tìm tới cửa khiêu khích này, y sẽ không nhượng bộ.

“Sợ?” Văn Tuyên đắc ý nở nụ cười, “Như vậy đi, người cho ta quỳ xuống dập đầu mấy cái, đáp ứng ta từ nay về sau không xuất hiện tại nhạc phường, ta sẽ tha cho người.”

Đáp lại hắn chính là một quyền hữu lực.

“A!” Văn Tuyên thình lình bị y đánh ngã trên mặt đất, nửa bên mặt, gò má đều sưng phồng lên. “Chết tiệt, đánh y cho ta!”

Dương Tĩnh Lan cũng không còn nghĩ đến chính mình sẽ chủ động ra tay đánh hắn. Hơn nữa vừa rồi đánh một quyền kia rất chuẩn, vượt ra khỏi tưởng tượng của y. Là người này quá kém cỏi, hay là chính mình biến lợi hại?

Đây là lần đầu tiên y chủ động công kích người khác. Y không cho phép tự ái của mình bị loại vũ nhục này.

Bụng bị đập một cước, Dương Tĩnh Lan lão đảo một chút, đứng vững sau bắt đầu đánh trả.

Thân thể Tiêu Thương Nguyệt thật không hổ là luyện qua võ, đánh rất khá. Nhưng đối với đối phương quá nhiều, thể lực chống đỡ hết nổi, y dần dần đang ở thế hạ phong.

Lấy một địch mười. Dương Tĩnh Lan nghĩ, vậy đại khái là y có chiến tích tối huy hoàng.

Té trên mặt đất, thân thể y cuộn lại, thừa nhận bọn họ đá đánh, vô lực đánh trả.

“Đánh a! Người không phải rất muốn đánh? Đúng đây đánh a!” Là tiếng cười nhạo của Văn Tuyên. (Hỗn đản!!!)

Đột nhiên, đám người kia đình chỉ công kích đối với y. Ngay sau đó truyền vào trong tai y, là chuỗi tiếng kêu thảm thiết thay nhau nổi lên.

Dương Tĩnh Lan khẽ mở mắt ra. Ánh sáng hoàng hôn yếu ớt làm y thấy không rõ lắm.

Y chỉ trông thấy, Văn Tuyên xanh mặt đứng ở góc tường, trên cổ có một trường kiếm sáng loáng.

~~oOOo

~~~~~*****

Chương tiếp theo:

Văn Tuyên nhặt kiếm của hắn bị ném xuống đất lên, chỉ hướng Thiếu Chính Nhược Hoàng: “Người cũng dám đánh các huynh đệ của ta. Ta giết người!”

“Ta đánh huynh đệ của người thì có sao? Người có thể đánh huynh đệ của ta, ta vì cái gì không thể đánh huynh đệ của người?” Thiếu Chính Nhược Hoàng khinh miệt nhìn hắn, “Người cho rằng sẽ giết được ta a.”

Văn Tuyên một kiếm hướng hắn đâm tới, lại bị Nhược Hoàng dùng ngón tay thon dài kẹp lấy mũi kiếm.

*****

11. Chương 11

“... Là người?” Sau khi thích ứng ánh sáng, Dương Tĩnh Lan rốt cục thấy rõ thân ảnh của người đó. Y vịn vách tường chậm rãi đứng dậy, lại phát hiện chính mình đứng dậy không nổi.

Thiếu Chính Nhược Hoàng thấy thế, tiện tay quăng trường kiếm ra, bước nhanh tới phía trước dìu y đứng dậy.

“Bị thương ở đâu ?”

Dương Tĩnh Lan miễn cưỡng cười cười.“Toàn thân chỗ nào cũng đau, ta cũng không nói được là bị thương chỗ nào..... Chỉ là đã trúng vài cái đá, hẳn là không việc gì.”

“Ta không phải đã cảnh báo người ít đến nhạc phường này sao, người không nghe ta.” Thiếu Chính Nhược Hoàng tức giận,“ Trong nhạc phường long thần hỗn tạp, dạng người nào cũng có.”

Văn Tuyên nhặt kiếm bị ném xuống đất của Thiếu Chính lên, chỉ hướng Thiếu Chính Nhược Hoàng.“Người cũng dám đánh các huynh đệ của ta. Ta giết người!”

“Ta đánh huynh đệ của người thì sao ? Người có thể đánh huynh đệ của ta, ta vì cái gì không thể đánh huynh đệ của người?” Thiếu Chính Nhược Hoàng khinh miệt nhìn hắn,“Người cho rằng sẽ giết được ta a.”

Văn Tuyên một kiếm hướng hắn đâm tới, lại bị Nhược Hoàng dùng ngón tay thon dài kẹp lấy mũi kiếm. Nhẹ nhàng bắn ra, trường kiếm liên tạt trên cổ Văn Tuyên in một vết máu chảy dài do kiếm gây ra.

“Kiếm là binh khí của quân tử, loại người tiểu nhân như người không xứng dùng kiếm của ta.” Thiếu Chính Nhược Hoàng cười nói,“Ngươi quân tử, nếu người còn dám đối xử bất lợi với bằng hữu ta, kiếm của ta sẽ không chém lệch lần nữa đâu.”

“A — cổ của ta chảy máu! Cứu mạng a!”

Nghe thấy sau lưng truyền đến gào khóc thảm thiết của Văn Tuyên(ai nha, vừa ăn cướp vừa la làng), Thiếu Chính Nhược Hoàng không nhịn được cười ha hả.

“Người có khỏe không? Có muốn ta tìm đại phu thay người xem hay không?” Thiếu Chính Nhược Hoàng nhìn máu ứ đọng trên người Dương Tĩnh Lan, hỏi.

“Không cần .” Dương Tĩnh Lan không nghĩ lại làm cho Thiếu Chính Nhược Hoàng phải tiêu pha, cũng không muốn tiêu phí bạc do chính mình vất vả kiếm. Tại cổ đại, thỉnh thầy thuốc xem bệnh rất tốn kém .

Thiếu Chính Nhược Hoàng vỗ vỗ túi tiền phình to.“Đừng lo lắng vấn đề tiền bạc, ta vừa rồi trộm không ít bạc từ trên người tiểu tử kia, đủ mời mười vị đại phu cho người.”

Dương Tĩnh Lan buồn cười. Thiếu Chính Nhược Hoàng thật đúng là... Nên ra tay thì liền ra tay a.

“Người cười cái gì? Ta trộm tiền của hắn, lão thiên gia phải cảm tạ ta a.” Thiếu Chính Nhược Hoàng ngang nhiên nói.

Dương Tĩnh Lan đột nhiên ngừng lại, đứng lặng người , Thiếu Chính Nhược Hoàng cũng phải ngừng lại.

Theo tầm mắt của y, Thiếu Chính Nhược Hoàng ngậy ngấn cả người.

Ngay phía trước là một thanh niên ước chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi. Tóc đen dài dùng tử kim quan buộc cao lên, thêm một thân hoa phục, làm hắn giống như người ăn chơi trác táng.

Có thể thấy hắn tuyệt đối không phải người thường — Thiếu Chính Nhược Hoàng sợ dĩ vãng sốt, là vì ánh mắt của hắn.

Cặp mắt kia, lại thâm thúy không thấu được đáy!

“..... Phường chủ.” Dương Tĩnh Lan mở miệng nói, trong mắt là sự kính sợ hiếm thấy.

Hắn, chính là Đông thành nhạc phường phường chủ?

Cái tên Hoắc Đông Thành, có thể nói khắp thiên hạ không người không biết. Năm ấy mười tám tuổi đã bắt đầu kinh thương, trong vòng một năm nhạc phường , quán trà, khách ***, ngân hàng tư nhân của hắn trải rộng cả nước, cái danh hào “Đông thành” này cũng vang vọng thiên hạ.

Không nghĩ tới, có thể ở vào lúc này trông thấy hắn.

“Tiêu Thương Nguyệt, người bị ai đánh?” Thương nhân khôn khéo liếc một cái liền nhìn ra mảnh khoe.

Dương Tĩnh Lan không biết có nên nói cho hắn biết chân tướng hay không. Nếu nói ra sự thật, dùng thủ đoạn của Hoắc Đông Thành chỉ sợ Văn Tuyên cả đời đều phải ra theo phố ăn xin. Không nói ra, chờ Hoắc Đông Thành điều tra ra , hậu quả càng đáng sợ.

“... Là người đánh trống Tuấn Xa?”“.....”

“Thối sanh(một nhạc cụ gần giống cây sáo) Trần Càng?”“.....”

“Hay là, đánh đàn Văn Tuyên?”

Bất được quang mang chợt lóe lên trong mắt Dương Tĩnh Lan, Hoắc Đông Thành biết mình đã đoán đúng.

Điểm này Hoắc Đông Thành thật đúng là lợi hại, trong Đông Thành nhạc phường ít nhất cũng có vài trăm người, hắn có thể trong thời gian ngắn như vậy tìm ra đáp án. Thiếu Chính Nhược Hoàng âm thầm tán thưởng, kỳ tài thương nhân thật sự là danh bất hư truyền.

Chú ý tới Thiếu Chính Nhược Hoàng đang đánh giá mình, Hoắc Đông thành liền đem ánh mắt dời đến trên người hắn.

“Nguyên lai là thần thủ Thiếu Chính Nhược Hoàng, quả thật nghe danh không bằng gặp mặt.”

Thiếu Chính Nhược Hoàng cười cười.“Hoắc phường chủ quá khen , ta chỉ là một kẻ tiểu thủ, nào dám tự cao tự đại.”

Muốn trở thành nhất danh tiểu thủ thành công như ngày nay phải biết khiêm tốn, nếu khoe khoang khắp nơi, còn không sớm khiến quan phủ truy nã?

Cho nên, nguyên tắc của Thiếu Chính Nhược Hoàng là: Không ăn trộm kẻ yếu, không ăn trộm nhân sĩ chính nghĩa, hơn nữa mỗi lần ăn cắp số lượng không cần phải quá lớn. Bằng không mọi người báo quan, hắn không còn thời gian yên bình. Tuy nhiên quan binh đuổi không kịp hắn, hắn sử dụng ‘Huyền long hư bay’ cũng chưa từng thất thủ, nhưng vẫn là nên vì chính mình lưu lại một đường lui.

Chỉ là, Thiếu Chính Nhược Hoàng không hiểu. Mình đã cố hết sức không làm cho người khác chú ý, vì cái gì Hoắc Đông Thành còn có thể biết rõ tên của hắn?

“ Trà trang do ta mở ra, các người tại đó dùng qua trà bánh.” Hoắc Đông Thành nhắc nhở làm cho bọn họ bình tĩnh đại ngộ. Kinh thương tối trọng yếu chính là tin tức linh thông, hắn tự nhiên sẽ biết rõ những gì xảy ra trong chỗ kinh doanh của mình.

Ngày đó từ đối thoại của bọn họ cũng có thể biết được, Thiếu Chính Nhược Hoàng là nhất danh tiểu thủ mười một năm chưa bao giờ thất thủ. Điều này khiến cho Hoắc Đông Thành chú ý.

Sau đó, bọn họ lại dùng ngộ thiện ở Đông thành khách ***, Thiếu Chính Nhược Hoàng nói mình là người Dương Châu, Hoắc Đông Thành không cần tốn nhiều sức liền thông qua tình báo của mình tra ra danh tự Thiếu Chính Nhược Hoàng.

Dương Tĩnh Lan không khỏi đối với Hoắc Đông Thành có chút phản cảm. Hắn chán ghét loại cảm giác bị người giám thị này.

“Tiêu Thương Nguyệt, người đừng trách ta. Ta cũng là thân bất do kỷ.” Hoắc Đông Thành nhìn ra bất mãn của hắn, nói.

“Ta làm sao dám trách phường chủ. Chỉ có thể trách thế lực của phường chủ quá lớn, tin tức quá linh thông.” Dương Tĩnh Lan nói,“Thương nhân không phải đều như vậy sao.”

Cũng không giống truyền kỳ thương nhân Lữ Không Vi kia. Thương nhân thành công, đều có khôn khéo hơn mọi người rất nhiều, tâm kế cùng dã tâm. Tuy rằng cũng không nhất định cứ là thương nhân đều háms lợi, nhưng khi có quan hệ tới tiền tài, trong nội tâm tổng sẽ có vài phần lãnh khốc.

Bản thân, bất quá cũng chỉ là công cụ kiếm tiền của hắn mà thôi.

*****

Chương tiếp theo:

Dương Tĩnh Lan vừa nghe hắn muốn mình đi tới Bắc Lam lâu, liền không chịu đi tiếp —nói giỡn, nếu để cho Nam Trúc Khiêm cùng Du Hiểu Kiệt trông thấy y như thế này, còn không hủy luôn Đông Thành nhạc phường...

*****

12. Chương 12

Nghe thấy tiếng đập cửa, Tiêu Thương Nhiên tưởng ca ca đã trở về, vội vàng tiến đến mở cửa.

Mở cửa, lại trông thấy một thanh sam nam tử đứng ở ngoài cửa, tay cầm một trúc cốt phiến.

Không đợi Tiêu Thương Nhiên đặt câu hỏi, người nọ mở miệng:“Người là Tiêu Thương Nhiên?”

Tiêu Thương Nhiên gật gật đầu.“Người là.....”

“Ta là Bắc Lam lâu Phó lâu chủ Lạc Ngâm, thay ca ca người Tiêu Thương Nguyệt đem thư này giao cho người.” Lạc Ngâm đem tín giao cho Tiêu Thương Nhiên, trong miệng còn bắt mẫn:“Hiểu Kiệt cũng thiết là, để cho ta đường đường một phó lâu chủ làm loại đưa tin này, rất tồi... Nếu không vừa vận tiện đường, ta sẽ mặc kệ hắn.”

Tiêu Thương Nhiên chăm chú đọc tín, nghe thấy lời của Lạc Ngâm không khỏi nở nụ cười.

“Người cười cái gì?” Lạc Ngâm trừng hắn một cái.

“Không có, không có gì... Đúng rồi, Hiểu Kiệt ca không phải Hữu hộ pháp sao, người tại sao phải nghe mệnh lệnh của hắn?”

Lạc Ngâm ném cho cậu một cái liếc mắt.“Người là ngu ngốc ? Tại Bắc Lam lâu, phó lâu chủ cùng tả hữu hộ pháp là địa vị ngang nhau, hắn đương nhiên có quyền ra lệnh cho ta. Tuy nhiên ta cũng có quyền cự tuyệt.”

Tiêu Thương Nhiên quan tâm hỏi tiếp:“Vậy người như thế nào không cự tuyệt hắn?”

“... Người.... Đầu óc người nước vào a! Hỏi nhiều như vậy để làm gì? Ta chỉ là tới đưa tin , nhiệm vụ của ta hoàn thành, gấp lại sau. Không bao giờ ... gấp nữa!”

Hung hăng đóng cửa lại, tâm tình Lạc Ngâm quả thực cực độ bất mẫn . Bị Du Hiểu Kiệt phản công không nói, còn gặp gỡ cái tên ngu ngốc này.

Trong phòng, Tiêu Thương Nhiên ngầy người nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại. Người tên Lạc Ngâm kia cũng quá không có lễ phép, vô duyên vô cớ tụt mắng cậu ....(Người ta hay gọi là “thẹn quá hoá giận”a). Chẳng lẽ Bắc Lam lâu chủ chọn lựa phó lâu chủ này đây phải đạt đến trình độ lời nói ác độc?(Không biết bình loạn làm sao nữa)

Thiếu Chính Nhược Hoàng nói mình nhận thức một bằng hữu tinh thông y thuật, định kêu nàng thay Dương Tĩnh Lan trị liệu vết thương trên người, không nghĩ tới người kia lại là y sư của Bắc Lam lâu, Tố Đoạn Tiểu Diệp.(Ta không tin tất cả là trùng hợp a)

Dương Tĩnh Lan vừa nghe hắn muốn mình đi tới bắc lam lâu, liền không chịu đi về phía trước — hay nói giỡn, nếu để cho Nam Trúc Khiêm cùng Du Hiểu Kiệt trông thấy y như thế này, còn không hủy đi Đông Thành nhạc phường.

Thiếu Chính Nhược Hoàng cũng không phải kẻ ngốc, trông thấy Dương Tĩnh Lan kiên quyết không chịu đi Bắc Lam lâu, cũng không muốn lãng phí thời gian, phí lời đi khuyên y, dứt khoát trực tiếp một chưởng đem y đánh xỉu, khiêng đến Bắc Lam lâu.

Bị thương phải trị liệu a, người này như thế nào lại cố chấp như thế này, không biết coi trọng thân thể của mình?

Một khắc trước Thiếu Chính Nhược Hoàng còn đang vì thông minh của mình cảm thấy may mắn, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt Nam Trúc Khiêm, hắn cảm thấy hối hận.

Kiểm tra hết thương tích trên người Dương Tĩnh Lan, Tổ Đoạn Tiểu Diệp khẽ chau hàng lông mày lá liễu.“Nhược Hoàng, là ai hạ tay nặng như vậy?”

Thiếu Chính Nhược Hoàng vốn không nghĩ khiến cho sự tình càng thêm nghiêm trọng, nhưng lúc này trong phòng bốc ra áp suất thấp đáng sợ khiến cho hắn nói ra chân tướng:“Là nhạc công của Đông thành nhạc phường, tên gọi Văn Tuyên.....”

Hắn có dự cảm, tên nhạc công kia có khả năng nhìn không tới thái dương của ngày mai. Nhưng mà nếu Nhược Hoàng hắn không nói ra, xem chừng tình thế của hắn còn tệ hơn.

Qua nửa ngày, Dương Tĩnh Lan rốt cục ung dung tỉnh lại. Mở mắt ra, y trông thấy lần lượt từng khuôn mặt ân cần lo lắng. Nam Trúc Khiêm, Thiếu Chính Nhược Hoàng, Du Hiểu Kiệt, Tổ Đoạn Tiểu Diệp, còn có Đồng Nhã Lam.

Trong lúc này... Đây là... Bắc Lam lâu? Chính mình không phải mới vừa ở trên đường cái ?

“Thật có lỗi, Thương Nguyệt... Người không chịu đến Bắc Lam lâu, ta đem người đánh xỉu.” Thiếu Chính Nhược Hoàng chậm rãi nói,“Người cũng không thể mang theo một thân thể đầy thương tích mà đi về nhà a.”

Tuy Dương Tĩnh Lan không nghĩ sẽ đến Bắc Lam lâu, nhưng vẫn cảm kích Thiếu Chính Nhược Hoàng — dù sao, hắn làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho mình.

“Thương Nguyệt, người đã thương người có phải là Đông Thành nhạc phường Văn Tuyên?” Nam Trúc Khiêm mặt âm trầm mở miệng.

“Đúng vậy.” Dương Tĩnh Lan nhìn về phía hắn, “Người muốn như thế nào?”

“Lâu chủ, việc này giao cho ta a.” Đồng Nhã Lam nói. Dương Tĩnh Lan là tri kỷ của nàng, hôm nay tri kỷ bị ủy khuất, nàng có thể nào mặc kệ ngồi nhìn.

“Cũng tốt.” Nam Trúc Khiêm phát phát tay, ý bảo tùy ý nàng xử lý việc này.

Dương Tĩnh Lan gọi lại người đang muốn rời đi:“Nhã Lam.....giáo huấn hắn là tốt rồi, không cần phải gây ra án mạng.”

Đồng Nhã Lam gật đầu.“Yên tâm đi, ta đều có đúng mực.”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Dương Tĩnh Lan rồi hướng Du Hiểu Kiệt nói:“Hiểu Kiệt, bộ dáng ta không thể về nhà... Ta nghĩ ghi tin để cho Thương Nguyệt đừng lo lắng cho ta, người có thể giúp ta giao cho hắn?”

Du Hiểu Kiệt ôn nhu cười.“Đương nhiên có thể, người ở chỗ này an tâm dưỡng thương a.”

Vì vậy, qua tay Du Hiểu Kiệt liền đem giao cho Lạc Ngâm.

Dạ dày một mực ẩn ẩn đau, Dương Tĩnh Lan nghĩ có thể là vừa rồi bị đánh nên tổn thương dạ dày.

Phát giác y dùng tay bịt lấy dạ dày, Nam Trúc Khiêm nhăn mày:“Làm sao vậy? Đau lắm hả?”

“Có điểm khó chịu.....” Dương Tĩnh Lan trở mình, vẫn cảm giác không khỏe.

Nam Trúc Khiêm rót một chén trà nóng đưa cho y:“Uống trà nóng có lẽ sẽ đỡ hơn.”

“Đa tạ.” Dương Tĩnh Lan uống một hớp trà nhỏ, lập tức cảm thấy một cỗ dòng nước ấm trôi qua thân thể, đau đớn giảm bớt rất nhiều.

Gian phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ lại lâm vào trầm mặc. Nam Trúc Khiêm đột nhiên bắt đầu hâm mộ Lạc Ngâm cùng Tổ Đoạn Tiểu Diệp có năng lực điều tiết hào khí.

“Thương Nguyệt...” Nam Trúc Khiêm rốt cục nghĩ ra phải nói những gì, lại phát hiện Dương Tĩnh Lan đã ngủ thật say.

Bất đắc dĩ cười cười, Nam Trúc Khiêm để tay lên tay Dương Tĩnh Lan, ầm ập dễ chịu làm cho đầu lông mày Dương Tĩnh Lan nhẹ chau lại thoáng giãn ra.

Khi ngủ thần sắc đều bất an như vậy... Là gặp ác mộng sao?

Mắt Dương Tĩnh Lan run rẩy, một khóa nước mắt óng ánh theo khóe mắt chảy xuống.

Nam Trúc Khiêm nhẹ nhàng lau đi hạt nước mắt này, xoa nhẹ trán y. Trên mặt có một dòng máu ứ đọng.

Là cái gì khiến cho người khóc? Vì cái gì không thể nói cho ta biết chứ?

Nam Trúc Khiêm giống như nghe thấy Dương Tĩnh Lan nói thứ gì đó. Hắn tiến lên, cẩn thận lắng nghe.

Hắn nghe thấy, Dương Tĩnh Lan nói một câu rất nhẹ. Nhẹ như cánh chim, lại chở đầy trầm thống.

“Thiên hạ bỗng mưa... Có người vẫn đợi dưới mưa.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: p.s: “Thiên hạ bỗng mưa... Còn có người vẫn đợi dưới trời.” Ca từ này xuất từ Dương Kỳ Dục [make me a fool].

Editor: (Tạm thời mình chưa tìm được bản dịch bài hát này, bạn nào muốn nghe, xin mời lên youtube)

*****

Chương tiếp theo:

Mình không biết spoil làm sao nữa. *né đáp*hihi!

*****

13. Chương 13

Dương Tĩnh Lan mơ một giấc mộng. Hắn mơ thấy, một sự kiện xảy ra vào mấy tháng trước.

“Dương Tĩnh Lan, hôm nay đến phiên ngươi cùng Giản Hân làm trực nhật.” Cho dù không muốn tiếp xúc với gay, uỷ viên lao động nhắc nhở y.

“A.” Dương Tĩnh Lan từ chỗ ngồi đứng lên, đi đến bụi giảng sát bảng đen.

Lao động uỷ viên thông tri Giản Hân, nữ sinh kia thẳng thắn một ngụm từ chối: “Ta không cần phải tự uỷ khuất bản thân! Ta không muốn cùng cái tên biến thái kia cùng làm trực nhật chung với ta! Ta muốn cùng Tiểu Thiển một tổ!”

Thanh âm của nàng rất lớn, toàn lớp đều nghe thấy được. Có người che miệng lại, cười trộm. (Hỗn đản! Ta đây muốn còn không được nè!)

Dương Tĩnh Lan mặt không biểu tình buông bảng đen xuống, đi về hướng uỷ viên lao động.

“Xin hỏi, công tác trực nhật có phải là lau bảng đen, ngược lại rác rưởi, sau khi tan học ở lại quét rác?”

“Đúng vậy.”

“Đơn giản như vậy... Ta đây một người hoàn thành tốt lắm. Giản Hân đồng học không muốn cùng ta một tổ, vậy ngươi ngày mai an bài nàng cùng Tiểu Thiển một tổ a.” Dương Tĩnh Lan nghe tiếng thán phục của Giản Hân, uỷ viên lao động, chuyển thân, trở lại chỗ ngồi của y, chậm rãi ngồi xuống.

Một bên truyền đến tiếng cười của các học sinh: “Thế nào, cảm giác cùng gay tiếp xúc gần gũi không sai a?” “Nhớ rõ mua bình không khí tươi mát trở về phun a, không khí bên này đều bị y vậy đục ngầu.”

Dương Tĩnh Lan nói được thì làm được. Y một người lau bảng đen, một người thu gom rác rưởi, một người quét rác, thẳng đến buổi chiều hơn sáu giờ mới quét dọn xong phòng học. Ngược lại hết cuối cùng một thùng rác rưởi, y bọc sách trên lưng chuẩn bị rời đi thì, uỷ viên lao động xông đến y giơ ngón tay cái lên.

“Có cốt khí, Dương Tĩnh Lan người thật mạnh a.”

Y vui mừng nở nụ cười, tiếp theo giọt nước mắt cũng đang chực rơi xuống. May mắn, không có người trông thấy.

Từ nay về sau, vô luận làm cái gì, đều chỉ còn lại có một mình y .

Lòng bàn tay truyền đến một hồi cảm giác ấm áp. Dương Tĩnh Lan mở ra hai con ngươi, trông thấy Nam Trúc Khiêm nắm tay của y, nằm ở mép giường đang ngủ. Đường cong trên mặt nguội lạnh trở nên nhu hòa, thiếu vài phần bá đạo, như một hài tử đang ngủ.

Dương Tĩnh Lan lúc này mới nhớ tới, cái này chủ nhân Bắc Lam lâu phong vân một cõi, bất quá cũng chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi.

Nhẹ nhàng rút về tay của mình, Dương Tĩnh Lan không thể tránh khỏi đánh thức Nam Trúc Khiêm.

“Dạ dày còn đau không?”

Dương Tĩnh Lan lắc đầu: “Đã không đau, ta nghĩ là dược của Tổ Đoạn y sư đã phát huy tác dụng.”

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng huyền ảo, trong đó còn kèm theo thanh âm của kèn, chiêng trống.

“Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?” Dương Tĩnh Lan không thích loại tạp âm này.

“Nghe nói Diệp gia Nhị công tử trúng trạng nguyên, đang mở tiệc chúc mừng.” Nam Trúc Khiêm đáp.

Dương Tĩnh Lan không khỏi nhớ tới đường huynh của mình, A Thành. Bởi vì thi rớt trường cao đẳng mà đường huynh lựa chọn cắt cổ tay tự sát.

Vài chục năm học tập gian khổ, ở một khắc công bố thành tích này, bỗng chốc hóa thành hư ảo. Điều này làm cho Dương Tĩnh Lan càng thêm phản cảm chế độ thi cử, y cho rằng một người không nên nghĩ năng lực của mình là do vài cái con số tạo thành mà mất đi tánh mạng của mình. (có thể hiểu là không nên lệ thuộc quá nhiều vào điểm thi)

Kỳ thật y có thể hăng hái học tập, cầm cờ đi trước. Chỉ là, y không muốn.

“Ngay lúc bọn họ đang chúc mừng...đồng thời... có bao nhiêu người đang khóc?”

Nghe thấy tiếng kinh hô bên ngoài, bên môi Nam Trúc Khiêm câu dẫn ra một vòng tiêu dung.

“Khách nhân của chúng ta đến.”

Nữ tử trước mặt vận váy dài thủy sắc, màu đen tóc dài rủ xuống như thác nước tại bên hông, dung nhan thật mỹ lệ, dáng người thướt tha, trên tóc đeo một cây ngọc trâm tinh xảo đặc sắc, dệt hoa trên gấm.

Cho dù ở hiện đại, Dương Tĩnh Lan cũng chưa bao giờ thấy qua nữ tử có dung mạo xinh đẹp như thế.

“Vị này chính là Bách Vi cung Cung chủ, Nhan Bích.” Nam Trúc Khiêm giới thiệu.

Dương Tĩnh Lan lễ phép cười cười: “Ta gọi là Tiêu Thương Nguyệt, là bằng hữu của Trúc Khiêm... Nhan cung chủ quả nhiên là quốc sắc thiên hương, chỉ là lớn lên thật đẹp cũng không là một chuyện tốt, châm chọc không ít phiền toái.”

Nhan Bích giật mình, mỉm cười nói: “Bản thân ta được nghe những lời ca ngợi không ít, như Tiêu công tử nói thẳng như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.”

“Trở lại chuyện chính.” Nam Trúc Khiêm tựa hồ đối với hai người nói chuyện có chút bất mãn, “Hôm nay Nhan cung chủ tiến đến, là muốn thương lượng cùng Bắc Lam lâu kết minh một chuyện.”

“Kết minh? Là muốn đối phó Diệt Diệu giáo ?” Dương Tĩnh Lan hỏi.

Nam Trúc Khiêm có chút vuốt cằm.“Không sai. Bắc Lam lâu, Bách Vi cung, so với thực lực Diệt Diệt giáo tương xứng, nếu là trong đó hai đại thế lực kết minh, chắc chắn thất bại.”

“... Ta không quấy rầy nhị vị , các người nói chuyện chánh sự quan trọng hơn.” Dương Tĩnh Lan khéo léo tránh mặt,“Ngoại nhân không tiện tham dự loại sự tình này.”

“Thương Nguyệt.” Nam Trúc Khiêm giữ chặt y,“Ta chưa bao giờ xem người là ngoại nhân.”

Nhan Bích thấy thế, tựa hồ đoán được cái gì, hé miệng cười. Dương Tĩnh Lan xấu hổ rút về tay, đem ánh mắt chuyển hướng một bên.

Vì cái gì... lại sinh ra loại cảm giác mập mờ này? Giữa chúng ta, vốn không nên phát sinh cái gì.....

“Du Hiểu Kiệt, người cảm thấy Nhan cung chủ kia lớn lên thế nào?” Bởi vì cùng Tổ Đoạn Tiểu Diệp là bằng hữu, Thiếu Chính Nhược Hoàng rất nhanh cùng người của Bắc Lam lâu quen biết, gọi thẳng tục danh — đương nhiên, không kể cả Nam Trúc Khiêm.

Du Hiểu Kiệt khinh thường nói:“Không được tốt lắm.”

Hắn chỉ cảm thấy, vừa rồi hình ảnh Nam Trúc Khiêm lôi kéo Dương Tĩnh Lan rất chướng mắt.(Bốc mùi dấm rùi)

“Không được tốt lắm?” Thiếu Chính Nhược Hoàng ngạc nhiên nói,“Người ta chính là quốc sắc thiên hương, ngay cả Thương Nguyệt đều nói như vậy... Ta còn nghe người ta nói, Đường chủ Diệt Diệt giáo kia La Đình là lão háo sắc, sớm đã đổi với nàng thêm thuồng ba thước .”

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta.” Thay đổi vẻ ôn nhu của ngày thường, Du Hiểu Kiệt tức giận nhìn về phía hắn,“Người yêu mến mỹ nữ cứ việc nói thẳng a.”

Thiếu Chính Nhược Hoàng bật cười.“Ta van người, ta mới không phải loại tiểu tử trông mặt mà bắt hình dong..”

“Vậy người thích gì người như vậy?”

“Cái này sao...” Thiếu Chính Nhược Hoàng suy tư một lát, nói:“Hắn là loại mạnh mẽ, nhưng không phải là nữ hài không màng đến đạo lý a.”

Du Hiểu Kiệt không nghe hắn nói chuyện. Hắn nhìn chằm chằm vào Nam Trúc Khiêm cùng Dương Tĩnh Lan trên lầu .

“Ai, người chằm chằm Thương Nguyệt như vậy... Người đối với y có ý tứ a?”

Không hề báo hiệu , một thanh chủy thủ sáng quắc để lên cằm hắn, kèm theo Du Hiểu Kiệt lạnh lùng uy hiếp:“Dám nói ra ngoài người nhất định phải chết.”

Thiếu Chính Nhược Hoàng sững sờ, lập tức kịp phản ứng:“Yên tâm đi, ta sẽ không nói ra đâu.”

Không cần phải dọa người như vậy a... Xem ra Hữu hộ pháp này cũng không phải người dễ chọc.

Du Hiểu Kiệt buông chủy thủ.“Người tốt nhất đừng gạt ta.”

Theo Bắc Lam lâu đi ra, Thiếu Chính Nhược Hoàng cười gạt túi tiền — bên trong vừa trộm tới bạc.

Du Hiểu Kiệt người uy hiếp ta như vậy... Ta như thế nào cũng phải đòi lại một chút bồi thường a?

*****

Chương tiếp theo:

“Tiêu Đả Nguyệt, người người này còn thật thú vị sao... Đáng tiếc người sẽ chết , bằng không ta còn thực cam tâm tình nguyện cùng người kết giao bằng hữu.” Người kia cười, bắn ra mũi tên.

(kê kia là ai? Tại sao vừa muốn giết vừa muốn kết giao bằng hữu) Mời các bạn xem tiếp chương sau)

*****

Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ!

14. Chương 14

Nhìn ba người trên lầu đã kết thúc cuộc nói chuyện, Du Hiểu Kiệt mỉm cười, đang muốn tiến lên lại đột nhiên phát hiện có điểm gì là lạ.

Khi sờ vào túi tiền bên hông, mới phát hiện bên trong trống rỗng.

Thiếu Chính Nhược Hoàng nhất định là ỷ vào kĩ năng thần thủ của bản thân, đang nói chuyện liên tục thể ăn cắp ngân lượng của hắn.

Thôi, coi như là cho hắn phí bịt miệng a.

Đi trên đường phố đông người, tâm tình Thiếu Chính Nhược Hoàng phá lệ thư sướng(thư thái và sung sướng). Một nữ tử vận váy đỏ thắm nhìn như vô ý đụng phải hắn.

“Thực xin lỗi!”

“Không có việc gì.” Thiếu Chính Nhược Hoàng cười, “Cô nương, muốn mượn tiền của ta, phải tính lợi tức a.”

Vừa nói, vừa chỉ nàng đang muốn lấy túi tiền bên hông.

Nực cười, ta chính là thần thủ mười một năm, chút thủ đoạn ấy lẽ nào ta không nhìn ra?

“Coi như ta xui xẻo vậy.” Nữ tử nhẹ nhàng nhảy lên, trên không trung trở mình, trong nháy mắt liền biến mất vào đám đông.

Khinh công không tồi nha... nhưng mà, so với ta còn kém nhiều lắm.

Dù sao cũng chưa nhượng nàng thành công, tạm thời buông tha nàng a. Thiếu Chính Nhược Hoàng nghĩ vậy, liền cười cười đi thẳng về phía trước.

“Sao nhanh như vậy đã về? Không ở thêm vài ngày nữa sao?” Nghe Dương Tĩnh Lan nói phải ly khai, Du Hiểu Kiệt mở miệng giữ y lại.

“Quấy rầy người lâu như vậy, ta không phải là không biết xấu hổ.” Dương Tĩnh Lan cười cười, “Ta cũng nên cáo từ.”

“Nguyệt.” Du Hiểu Kiệt còn muốn nói thêm, lại bị giọng nói của Nam Trúc Khiêm cắt đứt : “Thương Nguyệt, có rảnh lại đến.”

Dương Tĩnh Lan gật đầu. “Gặp lại sau.”

Đối với Nam Trúc Khiêm không có khuyên y lưu lại, cảm giác có chút ngoài ý muốn, nhưng Dương Tĩnh Lan vẫn đi về. Đã nghỉ ngơi vài ngày, nếu lại lười biếng thì gạo trong nhà cũng hết.

Lúc sáng sớm, trên đường phố vẫn ít người đi. Gió thu từ từ thổi tới, tóc đen dài nhẹ nhàng bay lên. Dương Tĩnh Lan không sửa sang lại mái tóc bị gió thổi loạn, mà là tùy ý nó càng thêm tán loạn. Y yêu thích sự thanh lương của gió.

Sự nhu hòa trong gió bỗng nhiên dẫn theo vài phần cảm giác nguy hiểm. Dương Tĩnh Lan bỗng quay đầu, trông thấy một mũi tên vàng đang bay về phía y, đột nhiên bị một thanh trường thương cản lại.

Kim tên là từ thành lâu bắn xuống. Dương Tĩnh Lan giương mắt nhìn lên, trên cổng thành có một nam tử cầm cung tiễn màu vàng. Mà trước mặt mình, chẳng biết từ lúc nào đã có một nam tử cầm trường thương đứng đó.

Trên mặt nam tử cầm cung tiễn hiện lên một tia kinh ngạc. “Cư nhiên phái Tả hộ pháp Phi Minh bảo vệ y.....Nam Lâu chủ thật sự rất xem trọng Tiêu Thương Nguyệt.”

“Lâu chủ làm việc gì đều có nguyên nhân của hắn, không tới phiên người quản.” Phi Minh nhìn về phía người nọ, “Tiêu công tử cùng ‘Cửu U hoàng tuyền’ không gây thù kết oán, các người vì sao muốn lấy mạng của hắn?”

‘Cửu U hoàng tuyền’? Dương Tĩnh Lan cảm thấy cái tên này có điểm quen tai. Hình như y có nghe nói qua, đây là một tổ chức sát thủ danh tiếng rất lớn trên giang hồ.

“Có người bỏ ra một trăm lượng hoàng kim mua mạng của y, sinh ý lớn như vậy, ta sao có thể mặc kệ.” Nam tử nói xong, chậm rãi rút ra một kim tên từ trong bao đựng tên phía sau lưng, để lên trên dây.

Một trăm lượng hoàng kim? Dương Tĩnh Lan không nhịn được cười ra tiếng, khi nào thì mạng của ta trở nên đáng giá như vậy?

Phi Minh nhú mày: “Tiêu công tử, hiện tại có người muốn giết ngươi, ngươi còn cười được?”

Dương Tĩnh Lan thu lại nụ cười: “Lâm vào sự tình này, khóc cũng vô dụng, ta đành phải nở nụ cười.”

“Tiêu Thương Nguyệt, người thật thú vị... Đáng tiếc người sẽ chết, bằng không ta còn thật cam tâm tình nguyện cùng người kết giao bằng hữu.” Người kia cười, bắn ra kim tên.

Trường thương trong tay Phi Minh nhẹ nhàng chuyển động, đẩy kim tên kia ra: “Ở trước mặt ta giết người như vậy, người cũng quá xem thường Tả hộ pháp ta rồi... một trong tam đại sát thủ của ‘Cửu U hoàng tuyền’, Truy Vân.”

“Xem ra một mũi tên thì không được đâu.” Truy Vân lần này lấy ra ba kim tên từ trong bao đựng tên.

“Phi Minh hộ pháp, hay là ngươi trở về đi.” Dương Tĩnh Lan nói, “Nếu hắn muốn giết ta, tùy thời tùy chỗ cũng có thể ra tay. Người cũng không thể một mực đi theo ta được.”

Phi Minh nói: “Lâu chủ lệnh Phi Minh bảo vệ Tiêu công tử, Tiêu công tử gặp bất trắc, Phi Minh không thể được lâu chủ cho một cái công đạo.”

Nam Trúc Khiêm cũng thiết là, coi như là suy nghĩ vì an toàn của ta, cũng không cần gây khó xử cho người khác như vậy a.

“Đương! Đương! Đương!” Liên tiếp gần ba kim tên, Phi Minh để trường thương ngang trước người Dương Tĩnh Lan, nói: “Ta khuyên ngươi từ bỏ đi, nếu không.....”

Lời còn chưa nói hết, máu tươi phun ra liên văng đến trên mặt Phi Minh — nhìn bên cạnh, một ám khí đã xuyên qua trái tim Truy Vân.

Tốc độ thật đáng sợ. Dương Tĩnh Lan nhìn ám khí trên ngực Truy Vân, trong lòng rất sợ hãi. Chỉ là, ám khí vừa rồi tựa hồ không phải Phi Minh phóng ra ...

Phía sau thành lâu đi ra một nam tử vận trang phục thích khách màu đen, trên trán nịt đoạn mang theo gió tung bay. Mũi chân hần nhẹ nhàng điểm một cái, liền thả người từ thành lâu nhảy xuống, động tác lợi hại mà không lưu dấu vết.

“Sát Thần? Sao ngươi lại ở chỗ này?” Phi Minh sớm đã tập mãi thành thói quen, cũng không có đổi với việc hần phóng ra ám khí vừa rồi cảm thấy kinh ngạc.

“Lâu chủ lo lắng, cho ta tới giúp đỡ.” Sát Thần cười lạnh, “Phi Minh, ngươi sao lại để sát thủ nho nhỏ làm khó mình?”

Phi Minh giải thích: “Ta chỉ là không nghĩ giết chết hần mà thôi... Dù sao Truy Vân cũng là phụng mệnh làm việc, cũng giống như chúng ta.”

“Hừ, không thừa dịp hiện tại giải quyết triệt để hần, về sau sẽ thêm nhiều phiền toái.” Sát Thần liếc nhìn hần, “Nhân nghĩa gì đó, chỉ là lời nói sáo rỗng.”

Du Hiểu Kiệt đã nói, Sát Thần là người chuyên môn phụ trách ám sát của Bắc Lam lâu..... Có phải là giết chóc quá nhiều, sẽ trở nên lãnh huyết như vậy không?

Nhưng, cũng chỉ có người như vậy, mới có thể đảm đương nhiệm vụ ám sát.

“Đa tạ nhị vị tương trợ. Ta còn có việc, xin cáo từ trước.” Dương Tĩnh Lan nói, nhắm hướng Đông thành nhạc phường mà đi.

“Không cần phải khách khí.” Phi Minh nói, “Chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc. Nếu muốn cảm tạ, Tiêu công tử hẳn là cảm tạ lâu chủ mới phải.”

Dương Tĩnh Lan cười cười: “Tốt nhất thỉnh nhĩ vị thay ta đa tạ lâu chủ các người..... Còn có, nói với hần lần sau không cần phải phái người bảo vệ ta. Ta không cần.”

“Không biết tốt xấu.” Xoay người, Dương Tĩnh Lan nghe thấy thanh âm Sát Thần lạnh lùng.

Kỳ thật hần nói đúng...

*****

Chương tiếp theo:

Về u sầu nhàn nhạt, dẫn dắt tâm mỗi người. Chỉ là một thanh ngọc tiêu, có thể bộc lộ ra rất nhiều loại tình cảm.

Bất đắc dĩ, mê vòng, cao ngạo, tịch mịch, bi thương.....

Đồng Nhã Lam có thể nghe được, khúc nhạc y đang thổi, kể lại một chuyện xưa. Y từng có một đoạn tình cảm lưu luyến rất hạnh phúc, chính là về sau, người y yêu đã ly khai y.

Là vì chịu qua khổ thương quá lớn, cho nên không dám nặng lòng lần nữa sao?

*****

15. Chương 15

“Ca, gần đây sao người cứ ở Bắc Lam lâu mãi thế?”

Trông thấy Dương Tĩnh Lan trở về, Tiêu Thương Nhiên không thể chờ được, hỏi ngay.

Dương Tĩnh Lan nói dối mặt không đổi sắc: “Cũng không có gì, chính là nói chuyện cùng Hiếu Kiệt một chút thôi.”

Dừng một chút, y hỏi: “Thương Nhiên... Người biết ‘Cửu U hoàng tuyền’ không?”

“Đương nhiên biết rõ. Ca, không phải là người nhớ được gì sao?” Tiêu Thương Nhiên hưng phấn.

“Ách... Chỉ là ta nghe nói qua tên, nghĩ muốn tìm hiểu một chút.” Cũng không thể ngay cả mình bị giết chết như thế nào cũng không biết a.

Tiêu Thương Nhiên liền nói tất cả những gì mình biết cho y: “Đây là một tổ chức sát thủ rất lợi hại, thế lực trải rộng khắp Trung Nguyên. Bởi vì người trong ‘Cửu U hoàng tuyền’ hành tung bất định, thân phận của thủ lĩnh không muốn người biết. Ta chỉ nghe nói ‘Cửu U hoàng tuyền’ có tam đại sát thủ, Đoạn Hồng, Đạp Tuyết cùng Truy Vân.”

Lần trước Truy Vân đã bị Sát Thần dùng phi tiêu giết chết .... Giao dịch một trăm lượng hoàng kim, tin chắc bọn họ sẽ không dễ dàng từ bỏ. Người tiếp theo tới giết mình, rất có khả năng sẽ là Đạp Tuyết hoặc Đoạn Hồng.

Xem ra bản thân tốt nhất không cần tùy tiện xuất môn vào lúc này.

Nghĩ tới đây, Dương Tĩnh Lan cảm thấy mình rất buồn cười. Thời gian trước còn tự sát, hiện tại sao lại trở nên yêu quý tánh mạng như thế?

Nói trắng ra là, mình đang khiếp đảm.

Nam Trúc Khiêm mày kiếm dựng lên: “Người nói, ‘Cửu U hoàng tuyền’ phái ra Truy Vân ám sát Thương Nguyệt?”

“Vâng. May mắn Sát Thần đuổi tới kịp thời, giết Truy Vân.” Phi Minh nghĩ thầm, vẫn quyết định đem công lao tính trên người Sát Thần.

“Ai kêu người lòng dạ đàn bà. Thành sự không có, bại sự có dư.” Sát Thần hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm cảm kích hần.

Thậm chí ngay cả Truy Vân đều xuất hiện... Nếu mình không có phái Sát Thần đuổi kịp Phi Minh, hậu quả..... Nam Trúc Khiêm không dám tưởng tượng.

Có thể khiến tam đại sát thủ xuất hiện tiến hành giao dịch..... Ít nhất cũng phải trăm lượng hoàng kim a?

Tìm hiểu trước rồi tính, Nam Trúc Khiêm phân phó thuộc hạ bên cạnh:“Người đi ra ngoài điều tra, gần đây có ai lấy ra trên trăm lượng hoàng kim từ trong ngân hàng tư nhân không ?”

Đợi những người khác lui ra sau, Du Hiểu Kiệt mở miệng :“Nguyệt cùng người của Diệt Diệt giáo có thù oán... Nói không chừng là bọn hắn làm.”

“Ta biết. Nhưng trước hết vẫn nên điều tra rõ ràng.” Nam Trúc Khiêm nói,“ Hiểu Kiệt, Thương Nguyệt người này, đến cuối cùng vẫn không phải là người yếu đuối. Biết rõ mình bị người ta theo dõi, còn bảo ta không cần phải phải người bảo vệ y. nhưng lòng tự trọng quá cao sẽ hại y.”

Du Hiểu Kiệt trong mắt dâng lên nộ điểm: “Người không cần phải nói như thể người rất hiểu y. Ta mới là người hiểu rõ tâm tư của y nhất.”

“Phải không?” Nam Trúc Khiêm cười khỏ,“Vậy người biết rõ y vì sao khóc trong mộng không ?”

“.. Ta....” Du Hiểu Kiệt ngẩn cả người.

Chúng ta cũng không hiểu rõ y, không phải sao?

“Tiêu Thương Nguyệt, có người tìm người.”

Dương Tĩnh Lan nhìn về phía cửa nhạc phường, lúc này có một bạch y nữ tử đang đứng.

“Nhã Lam?” Có thể ở nơi này trông thấy tri kỷ của mình, Dương Tĩnh Lan có chút kinh hỉ,“Sao người lại tới đây?”

Đồng Nhã Lam cười với y:“Ta vừa mới đi mua được, tiện đường đi qua nơi này, liền đến gặp người. Người thế nào? Nếu có người khi dễ người, nhất định phải nói cho ta biết.”

“Khá tốt, chỉ là...” Dương Tĩnh Lan do dự có nên nói chuyện ‘Cửu U hoàng tuyền’ cho nàng biết hay không. Y không muốn khiến tri kỷ lo lắng, nhưng y lại sợ hãi Đồng Nhã Lam biết được chân tướng, bởi vì y giấu diếm mà trách cứ y.

“Chỉ là cái gì?” Đồng Nhã Lam hỏi,“Có người tìm người gây phiền toái?”

Nàng là người của Bắc Lam lâu, sớm muộn gì cũng biết rõ chuyện này .... Hay là thăng thần đi a.

“Tối hôm qua ta... bị người ‘Cửu U hoàng tuyền’ tập kích. Trước đó Trúc Khiêm phái Phi Minh cùng Sát Thần bảo vệ ta, mới không để bọn họ thành công.”

Đồng Nhã Lam cả kinh.“Cái gì?! Tĩnh Lan, người sao lại đi chọc bọn họ?”

Dương Tĩnh Lan bất đắc dĩ nhún nhún vai.“Ta cũng không biết a. Bất quá kẻ ám sát ta-Truy Vân đã bị Sát Thần giết chết. Ta nghĩ người kế tiếp tới giết ta chính là Đạp Tuyết a.”

“Sát Thần ra tay cũng thật ác độc, hao tổn một cao thủ, người của ‘Cửu U hoàng tuyền’ nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.” Đồng Nhã Lam xuất ra một cái hộp gỗ,“Cái này người mang theo, bên trong chính là phi tiêu, giấu ở trong tay áo có thể đơn giản phóng ra, hơn nữa thập phần bí mật. Gặp nguy hiểm thì có khả năng giúp được chút ít.”

Dương Tĩnh Lan tiếp nhận hộp gỗ.“Cám ơn.”

Nếu Đồng Nhã Lam đưa ra yêu cầu bảo vệ y, y quả quyết cự tuyệt. Cho nên, Đồng Nhã Lam lựa chọn một phương thức khác đến trợ giúp y. Cũng không thương tổn tự ái của y, lại có thể đảm bảo an toàn của y.

“Lâu chủ lại phái Phi Minh cùng Sát Thần bảo vệ người..... Bọn họ một cái là Tả hộ pháp, một cái là sát thủ vượt trội, đều là nhân vật thuộc hàng cao thủ của Bắc Lam lâu, Tĩnh Lan, Lâu chủ hình như rất xem trọng người.”

“Ta cự tuyệt.” Dương Tĩnh Lan nói,“Ta không cần người bảo vệ.”

Đồng Nhã Lam lắc đầu: “Ta biết người sẽ nói như vậy. Vẫn là tri kỷ hiểu lòng của người hơn, đúng không?”

“Tiêu Thương Nguyệt, người nên lên sân khấu.”

Dương Tình Lan bình tĩnh đi đến đài, quét mắt nhìn người phía dưới, bắt đầu thổi.

Tuy nhiên khúc nhạc này cùng lần trước bắt đồng, nhưng phong cách vẫn như cũ.

Về u sầu nhàn nhạt, dẫn dắt tâm của mỗi người. Chỉ là một thanh ngọc tiêu, có thể bộc lộ ra rất nhiều loại tình cảm.

Bất đắc dĩ, mê vông, cao ngạo, tịch mịch, bi thương.....

Đồng Nhã Lam có thể nghe được, khúc nhạc y đang thổi, kể lại một chuyện xưa. Y từng có một đoạn tình cảm lưu luyến rất hạnh phúc, chính là về sau, người y yêu đã ly khai y.

Là vì chịu qua đả thương, cho nên không dám nặng lòng lần nữa sao?

Dư âm tiếng tiêu bị tiếng vỗ tay bao phủ Dương Tình Lan chậm rãi đi xuống đài cao, thu hồi ngọc tiêu.

“Tiếng tiêu của người rất êm tai”. Đồng Nhã Lam khen, trong ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

Dương Tình Lan cười cười: “Đa tạ khách lệ.”

“Tình Lan, ta biết người từng có quá khứ rất thống khổ... Lâu chủ đối với người thật sự rất tốt, chúng ta cũng nhìn ra được. Hẳn rất thích người, vì sao không cho hẳn một cơ hội?”

Dứt lời, Đồng Nhã Lam lại nói: “Cũng là cho chính người một cơ hội.”

Dương Tình Lan trầm mặc thật lâu, nói: “Cho ta ngẫm lại a..... Gần đây trong tâm ta rất rối loạn.”

~ooOoo

~*****

Chương tiếp theo:

Đang lúc y tức giận, bất bình nghĩ đến chuyện này, nam tử vận cẩm y đột nhiên quay người lại, rút...ra một thanh đao hướng về phía y đâm tới.

Không kịp trốn tránh, y chỉ có thể cầm lấy ngọc tiêu ngăn cản...

16. Chương 16

“Mỹ nữ, người đàn tỳ bà nghe rất hay, đến đây uống với đại gia ta hai chén a.”

Theo tiếng nói nhìn lại, một nam tử vận cẩm y đang lôi kéo một cô nương tay ôm tỳ bà, cho dù nàng chối từ như thế nào, hắn cũng không chịu buông tay.

Dương Tình Lan chán ghét quay đầu đi chỗ khác.

Chẳng lẽ đào kép sẽ không thể nào thoát được vận mệnh như vậy? Bán nghệ không bán thân, sao lại khó như vậy?

Đang lúc y tức giận nghĩ đến chuyện bất bình này, nam tử vận cẩm y đột nhiên xoay lại, rút ra một thanh đao hướng y đâm tới.

Không kịp trốn tránh, y chỉ có thể lấy ngọc tiêu ngăn cản.

“Ca...” Trên mặt ngọc tiêu bóng loáng xuất hiện vết nứt. Lưỡi đao vung lên, ngọc tiêu liền bị chém thành nát bấy.

Người này ra tay thực nhanh. Nếu không phải trên tay cầm ngọc tiêu, chỉ sợ bản thân sẽ phần thân toái cốt[1]

“Dám nghĩ có thể tại địa bàn của ta giết người..... Cái giá phải trả là rất lớn .” Hoắc Đông Thành nói, ánh mắt lạnh lẽo, “Bắt hãm cho ta!”

Vài người hét lên, bước xuống, vây quanh cầm y nam tử. Người nọ ra tay rất nhanh, vung đao liên tiếp làm bị thương mấy người, gặp tình thế bất lợi, nhảy vọt một cái, rời khỏi nhạc phường.

“Không cần truy.” Nhìn thấy người nọ phóng đi, Hoắc Đông Thành ngăn thủ hạ đang muốn đuổi theo hãm.

“Các người đuổi không kịp . Kinh công của Đạp Tuyết Vô Ngân rất lợi hại, chỉ có Sát Thần của Bắc Lam lâu có thể so tài cùng với hãm .”

Đạp Tuyết vô ngân... Quả nhiên, người nọ là Đạp Tuyết.

“Yên tâm đi, ta sẽ không để cho người đang ở trong địa bàn của ta bị giết . Dù sao, người là nhạc sư lợi hại nhất của Đông Thành nhạc phường.” Hoắc Đông Thành nói, “Hơn nữa, như vậy cũng tổn hại danh dự của ta.”

Ngụ ý, chính là Dương Tĩnh Lan ở bên ngoài bị giết, hãm không phải chịu trách nhiệm.

Thương nhân chính là thương nhân a. Vô luận dưới tình huống nào, coi trọng nhất là ích lợi.

Bất quá cái này không thể trách hãm, bởi vì bản tính của thương nhân đều là như vậy .

Dương Tĩnh Lan cố gắng nặn ra một khuôn mặt tươi cười. “Đa tạ phường chủ.”

“Xin hỏi, ngài là Tiêu Thương Nguyệt công tử sao?”

Dương Tĩnh Lan gật đầu. “Có chuyện gì không?”

“Có một vị hiệp khách nhờ ta giao phong thư này cho ngài.”

Mở thư ra, Dương Tĩnh Lan có chút ngẩn người .

Phong thư này cực kỳ ngắn gọn, chỉ có mấy chữ ngắn ngủn: phòng Trúc Tự của Tuyết Hải tửu lâu.

Lạc khoản là: Lôi Hoa Mao.

Lôi Hoa Mao? Chưa từng nghe qua tên này.

Suy nghĩ một lát, Dương Tĩnh Lan quyết định đi Tuyết Hải tửu lâu trước. Cho dù rất có thể là cái bẫy.

Nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ của Trúc Tự phòng ra, y thấy một nam tử trẻ tuổi vận thanh y đang ngồi trong phòng, cầm một bình rượu tự rót rượu uống một mình.

Nguy hiểm, không cần phải biết quá khứ! Hãm nhất định là sát thủ ‘Cửu U hoàng tuyền’! Dương Tĩnh Lan nghe thấy trong nội tâm có một thanh âm đang nói.

Y cười cười, đi qua bên cạnh nam tử kia ngồi xuống. Thấy hãm không có phản ứng, đơn giản cũng cầm lấy bầu rượu trên bàn, rót cho mình một chén.

“Xem ra tình báo của thám tử cũng không sai. Tiêu Thương Nguyệt, người quả nhiên là một người làm theo ý mình. Cao ngạo, tiêu sái, phản nghịch, u buồn, may mắn không thêm để ý ánh mắt của người khác.” Hãm rất cực mồm miệng.

Dương Tĩnh Lan nói: “Kỳ thật... Ta trước kia cũng rất để ý ánh mắt của người khác.”

“Là vì một mối?” Bị hãm một câu nói toạc ra, Dương Tĩnh Lan có chút kinh hãi. Là chính mình che dấu không tốt?... Hay là, hãm và Hoắc Đông Thành giống nhau, có năng lực thấy rõ lòng người?

“Ta là Lôi Hoa Mao, dùng tên giả Đoạn Hồng, tam đại sát thủ đứng đầu của ‘Cửu U hoàng tuyền’.” Hãm nhìn về phía Dương Tĩnh Lan, “Sao, người không sợ?”

Dương Tĩnh Lan ngheh tiếp ánh mắt của hãm. “Truy Vân cùng Đạp Tuyết đều là thừa dịp ta không sẵn sàng thì ám toán ta, mà người lại cho người ta đưa tin hẹn ta đến nơi này, báo ra tính danh thực của chính mình. Ta cho rằng người là chính nhân quân tử, sẽ không thừa cơ giết ta.”

Lôi Hoa Mao mỉm cười.“Người dám đến đây, thì chứng minh người rất can đảm và mưu trí(đảm lược). Sau khi biết rõ thân phận của ta, còn dám ngồi bên cạnh ta tiếp tục uống rượu, người là người đầu tiên.”

“Người tới tìm ta... Không phải chỉ vì uống rượu a?”

Lôi Hoa Mao xuất ra một giấy khế ước. Trên đó viết:‘Cửu U hoàng tuyền’ tam đại sát thủ chi Đoạn Hồng, phụng mệnh ám sát Tiêu Thương Nguyệt, tiền thưởng một trăm lượng hoàng kim.

“Truy Vân, Đạp Tuyết đều thất bại, cho nên đến lượt ta đến.”

“... Người định làm như thế nào?” Dương Tình Lan không chút hoang mang.

Lôi Hoa Mao cầm lấy bản khế ước, đem nó xé cái nát bấy. Tiện tay quăng ra, trang giấy như tuyết trắng liền bay lả tả ra, theo gió rồi biến mất.

“Ta là bằng hữu của Thiếu Chính Nhược Hoàng, hấn van cầu ta không cần phải giết người, ta không thể vì một trăm lượng hoàng kim mà mất đi bằng hữu tốt nhất.”

Đôi mắt Lôi Hoa Mao giống như bóng đêm mênh mông, làm cho không người nào có thể nhìn thấu. Nhưng, Dương Tình Lan lựa chọn tin tưởng hấn.

Dương Tình Lan chân thành cười.“Đa tạ người.”

“Không cần cảm ơn ta. Chút tiền ấy, ta còn có thể bồi thường được.” Lôi Hoa Mao nói,“Nếu người không ngại, ta rất thích kết giao loại người có đảm lược như người “

“Đương nhiên không ngại.” Dương Tình Lan giơ lên chén rượu,“Trước kính người một chén.”

Qua nửa ngày, Lôi Hoa Mao hỏi:“Người không muốn biết, là ai muốn mạng của người sao?”

Dương Tình Lan nói:“Đây là cơ mật bên trong ‘Cửu U hoàng tuyền’, ta nghĩ người không tiện lộ ra. Ta hỏi sẽ chỉ làm người khó xử.”

“Cũng không có việc gì, cũng không phải điều cơ mật. Nghe thủ lĩnh nói, là Đường chủ Diệt Diệt giáo La Đình muốn giết người.” Lôi Hoa Mao thấp giọng nói.

La Đình? Không phải là hấn trông thấy ta, cho rằng Tiêu Thương Nguyệt không chết, muốn giết ta diệt khẩu a?

Dương Tình Lan cầm lấy chén rượu, nhẹ nhàng lay động vài cái. Bởi vì từ nhỏ có nhiều duyên cớ uống rượu, tửu lượng của hấn phi thường tốt, đã từng rót cả bình rượu Brandy ba mươi tám độ, còn có thể tự mình đi trở về nhà. Bất quá bộ dạng này, thân thể là Tiêu Thương Nguyệt, không biết hấn tửu lượng như thế nào.

Nhìn động tác y vô cùng thuần thực, Lôi Hoa Mao hỏi:“Người thường uống rượu?”

“Không tính là thường xuyên uống. Nhưng, ta cũng uống gần mười năm.” Dương Tình Lan đem rượu uống một hơi cạn sạch, vẫn không có nửa phần men say.

Phải hỏi rượu này quá lạnh đậm, hay là tửu lượng Tiêu Thương Nguyệt quá tốt ?

[1] Thịt nát xương tan

~oOo

~*****

Chương tiếp theo:

Lôi Hoa Mao ánh mắt bức người bắn về phía y.“Kỳ thật, đây mới là mục đích thực sự của người a. Truy Vân chết, nếu là ta lui ra nữa, người có thể thay thế ta trở thành ‘Cửu U hoàng tuyền’ đệ nhất sát thủ .”

“.....Lôi Hoa Mao, người thật sự rất làm cho người ta chán ghét.” Lâm Tường Huy cười lạnh,“Người luôn có thể đơn giản nhìn thấu nội tâm người khác... Khiến cho ta muốn giết người!”

Lôi Hoa Mao trong mắt không gọn sóng sợ hãi, phản chiếu thân ảnh Lâm Tường Huy, còn trên tay hấn cầm kiếm lóe ánh sáng băng lãnh

“Nếu như người có năng lực như thế, cứ việc giết ta.”

*****

Ta thật cảm phục Lan ca. Anh có thể tìm đến nơi thuộc về mình, có bằng hữu tốt như vậy, có người yêu anh mù quáng, có người chậm rãi, từng bước xâm nhập cõi lòng anh.

Chắc vài hôm nữa, ta đi học thôi tiêu.hihi

17. Chương 17

“Lôi Hoa Mao! Sao người lại xé khế ước?!”

Người ngồi bên cạnh vỗ bàn đứng dậy, nước trà trong chén văng ra làm ướt cằm y.

“Ta không nghĩ sẽ giết y.” Lôi Hoa Mao thản nhiên nói, “Nếu người đau lòng trăm lượng hoàng kim kia, ta sẽ bồi thường cho người.”

“Người..” Bị lời của hắn chặn họng, Lâm Tường Huy tức giận nói: “Người đừng cho mình hiện tại tài giỏi có thể tự cao tự đại, ngay cả giao dịch của Diệt Diệu giáo cũng dám thoái thác!”

Lôi Hoa Mao nhìn hắn. “Đạp Tuyết, sao người không tự ngấm lại bản thân — người đã quên Truy Vân đã chết như thế nào ư?”

Lâm Tường Huy không cho là đúng. “Chỉ bằng Sát Thần cũng muốn đuổi theo ta? Lôi Hoa Mao, ta thật sự không rõ sinh ý lớn như vậy tại sao người phải từ bỏ? Người cho rằng người là lão đại thì có thể tự ý quyết định?”

“... Đạp Tuyết, có đôi khi từ bỏ cũng không có nghĩa mất đi.” Lôi Hoa Mao nói, “Đối với người mà nói, địa vị cùng tiền tài trọng yếu như vậy sao?”

“Ta không muốn nghe người nói nhảm như thế nữa! Lôi Hoa Mao, nếu người mặc kệ lời ta, lập tức rời khỏi ‘Cửu U hoàng tuyên’! Không có ai ép người!” Lâm Tường Huy giận dữ uy hiếp.

Lôi Hoa Mao ánh mắt bức người bắn về phía hắn. “Kỳ thật, đây mới là mục đích thực sự của người a. Truy Vân chết, nếu ta rời khỏi nữa, người có thể thay thế ta trở thành ‘Cửu U hoàng tuyên’ đệ nhất sát thủ.”

“.....Lôi Hoa Mao, người thật sự khiến người ta chán ghét.” Lâm Tường Huy cười lạnh, “Người luôn có thể nhìn thấu nội tâm người khác... Khiến ta luôn muốn giết người!”

Lôi Hoa Mao trong mắt không chút sợ hãi, phản chiếu thân ảnh Lâm Tường Huy, còn tay hắn cầm lưỡi đao lóe sáng băng lãnh.

“Nếu như người có năng lực, cứ việc giết ta.”

Hiện tại... Là nửa đêm trong tháng lập đông a. Có chút lạnh rồi.

Gió thổi mang theo một chút hàn ý, áo choàng trên người Dương Tĩnh Lan bay phấp phới.

Y rất yêu cảm giác khoác áo choàng, như vậy làm y cảm thấy mình rất tiêu sái, không gò bó. Tuy nhiên loại áo choàng đơn bạc này cũng không thể vì y chống đỡ giá lạnh.

Về đến nhà, Dương Tĩnh Lan không chút suy nghĩ đi về phía giường mình. Y thật sự quá mệt mỏi.

Tiêu Thương Nhiên không ở trong nhà, căn phòng vắng vẻ thiếu đi vài phần sinh khí. Vì thế, Dương Tĩnh Lan sẽ không thoát khỏi việc lại đắm chìm trong hồi ức.

Dù sao, người mang chòm sao cự giải là người thích hoài niệm.

Vừa ra khỏi cổng trường, cái xe đạp mới tinh ngay lập tức hấp dẫn tầm mắt của y — “Sao người lại tới đây?”

“Hôm nay trường học của chúng ta muốn bố trí trường thi, nên tan học sớm.” Người trên xe mặc đồng phục màu đen, đôi chân thon dài xinh đẹp đạp trên mặt đất, cười sáng lạn. “Sao thế, ta cố ý tới đón người, không cao hứng ư?”

“... Không có a.” Khuôn mặt nhuộm một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, Dương Tĩnh Lan ngồi vào chỗ ngồi phía sau, nhẹ nhàng vịn eo của hắn.

Hắn tựa hồ có chút bất mãn, liền chơi xấu đạp mạnh — xe đạp nhanh chóng vọt về phía trước, người ngồi phía sau sợ tới mức ôm hắn thật chặt.

Tại cột đèn đỏ phía trước, đột ngột dừng lại, Dương Tĩnh Lan kinh hồn bạt vía : “Người đạp nhanh như vậy làm gì? Sẽ hù chết người đó!”

“Ta không đạp nhanh như vậy, người sao ôm chặt ta như vậy được.” Lộ ra tiểu dung gian kế thực hiện được.

Dương Tĩnh Lan hừ một tiếng: “Ta biết ngay người không có ý tốt mà.”

Đèn xanh sáng lên. Xe tiếp tục đi về phía trước. Bất quá lần này không phóng nhanh nữa, mà là vững vàng đi tới làm cho người an tâm.

“Lan... Sắp thi rồi, người có khẩn trương không?”

Dương Tĩnh Lan sửa lại những sợi tóc tán loạn: “Khá tốt. Ta không có định thi trường cao trung trọng điểm, cho nên áp lực không lớn. Với ta mà nói, có thể thi tốt : thi đậu vào trường cao trung bình thường là tốt rồi. Còn người thi sao?”

“Ta? Ta căn bản không có định thi cao trung. Tùy tiện tìm một việc làm chấp nhận bằng tốt nghiệp trung học là coi như xong.”

Từ chỗ góc cua đột nhiên lao ra một chiếc xe ô tô, xe đạp né không kịp bị đâm đến thay đổi hình dạng, hai người cũng té nhào trên mặt đất.

“Uy! Chiếc xe này ta mới vừa mua ! Người bồi thường cho ta!” Hắn ngênh ngang hướng chiếc xe ô tô đang rời đi quát.

Dương Tĩnh Lan chậm chạp đứng lên: “Quên đi, một cái xe đạp giá trị không bao nhiêu. Lúc té có bị thương không?”

“Không có.. Ôi!”

Đỡ hắn đến ghế dài bên đường ngồi xuống, Dương Tĩnh Lan lo lắng hỏi: “Bị thương ở đâu ? Cho ta xem một chút.”

“Không cần, ta không sao.” Hắn thử đứng lên, nhưng vẫn lung lay sắp đổ.

“Đi bệnh viện kiểm tra không?” Dương Tĩnh Lan lo lắng.

Hắn lắc đầu: “Không nghiêm trọng như vậy, chỉ là trật chân mà thôi.”

“... Ta đỡ người về nhà a?” Cũng chỉ có thể làm như vậy.

Trên đường đi, Dương Tĩnh Lan đỡ người so với chính mình cao hơn bảy cm, phải chịu đựng tiếng rên rỉ thống khổ cùng với thỉnh thoảng động tay động chân của hắn, trải qua nhiều gian khổ, cuối cùng đã tới nhà của hắn.

Hắn móc ra cái chìa khóa mở cửa, quay đầu lại cười thần bí nói với mình: “Lan, người biết hôm nay là ngày mấy không?”

“Ngày mấy?” Hình như không phải sinh nhật chúng ta a.

“Hôm nay là ngày một tháng tư, ngày cá tháng tư.”

Dương Tĩnh Lan tỏ vẻ xem thường: “Thì thế nào? Ta vừa rồi không có bị ai trêu cợt.”

“Có a.” Hắn nói nhỏ bên tai Dương Tĩnh Lan: “Hơn nữa hành động của ta thật sự quá hoàn mỹ, người một chút cũng không có biết.”

Đáng chết... Nguyên lai hắn căn bản không có bị thương! Còn mượn cái này để chiếm tiện nghi mình.....

“Tạ ơn Hàn ca, người đi chết a!” Hung hăng giẫm hấn một cước, Dương Tĩnh Lan đẩy hấn đi ra ngoài, “Phanh” đóng cửa lại.

“Ôi! Lan, người đập chân cũng quá hung ác đi... Đau nhức a... Ta thật sự bị thương rồi” Hấn đứng ngoài cửa cầu khẩn, “Lan, người mở cửa được không?”

Dương Tĩnh Lan bịt lỗ tai. “Ta sẽ không mở cửa! Đau chết người, đáng đời!”

“Uy! Người có làm hay không! Nơi này là nhà của ta a! Để cho ta vào!”

.....

Hồi tưởng lại, bản thân khi đó, thật sự có thể khờ dại như thế. Tuy rằng rất buồn cười, lại làm cho người ta vô cùng hoài niệm.

Ca, bây giờ người đang ở đâu ? Có phải cũng đang nhớ về ta, giống như ta hoài niệm quá khứ?

*****

Chương tiếp theo:

Một hồi tiếng huyền não theo thành bắc truyền đến. Dương Tĩnh Lan hướng phía kia nhìn lại, chỉ thấy ản ản hỏa quang trong bóng đêm bùng lên.

Là Bắc Lam lâu..... Bắc Lam lâu phát hỏa?!

*****

nguyệt nhi: xin lỗi các tình yêu, bây giờ ta mới ngoi lên được! hihi

18. Chương 18

“Ta muốn cái này! Phi Minh, mua cho ta được không?”

Phi Minh bất đắc dĩ thở dài. “Tiểu Diệp, chúng ta đi ra ngoài là để hoàn thành nhiệm vụ, không phải đi dạo phố.”

“Nhưng mà ta thật sự muốn mua... Trên người lại không mang ngân lượng.....” Tổ Đoạn Tiểu Diệp nhìn qua trang sức trong cửa tiệm kia, là một hoa tai ánh huỳnh quang tinh xảo, hướng Phi Minh nín kéo.

“Được rồi, được rồi.” Không lay chuyển được nàng, Phi Minh đành phải đi vào cửa tiệm trang sức kia.

Tổ Đoạn Tiểu Diệp cười vui vẻ, lại bị người từ phía sau nắm cổ tay. Quay lại nhìn, một nam tử say khướt, dáng vẻ bất hảo đang nhìn nàng chằm chằm.

“Nha!” Kêu sợ hãi một tiếng, Tổ Đoạn Tiểu Diệp phát hiện mình giây không ra tay người nọ. “Người.. Người muốn làm gì?”

“Tiểu cô nương, người tên gì?” Nam tử ánh mắt tục tĩu nhìn nàng, một tay còn đang sờ loạn trên người nàng.

“Phi.. Phi Minh! Cứu mạng a!” Tổ Đoạn Tiểu Diệp gấp đến độ muốn khóc, nhưng không có võ công, nên không đối phó được hấn.

Một cái trâm cài đầu từ trong tiệm bay ra, đâm thủng cổ họng nam tử.

Tổ Đoạn Tiểu Diệp nhìn máu tươi tung tóe trên y phục của mình, kinh hãi không nói nên lời.

“Tiểu Diệp, không sao chứ?” Phi Minh vươn tay quơ quơ trước mắt nàng.

“Phi Minh, người... Người cứ như vậy giết hấn?” Nàng vẫn là lần đầu tiên trông thấy Phi Minh giết người.

Phi Minh gật đầu. “Sát Thần nói đúng, có nhiều người trên đời này, sống uống phí, chết đi còn tốt hơn, miễn lưu lại mối họa cho đời sau.”

Khi cơn tức giận nguôi đi, hấn lại nói: “Lần đầu tiên ta giết người, là vì người mới phá giới.”

Tổ Đoạn Tiểu Diệp muốn cười, nhưng nàng cười không nổi.

“Ta có nên cao hứng không?”

Đêm khuya ở Cẩm Châu yên lặng thần bí. Khu rừng ở ngoại ô, phần rừng khô héo ngày càng mở rộng, khiến người ta cảm giác có vài phần đáng sợ.

Dương Tĩnh Lan yêu thích đêm tối, không thích ban ngày. Y chán ghét ánh sáng ban ngày chói mắt, làm y không mở mắt ra được.

Y thường thưởng thức màn đêm, không phải bởi vì trầm mê trong trò chơi máy tính mà quên thời gian, mà vì y rất thích hưởng thụ cái cảm giác duy ngã độc tôn*.

*duy ngã độc tôn: tự cao, cao ngạo

Khi tắt cả mọi người đang ngủ, sau khi đèn trong mỗi nhà đều tắt, y ra sân thượng, gió đêm thổi ***g lộng, từ trên cao nhìn xuống thấy được cả khu phố.

Cái loại cảm giác này, thật sự phi thường sung sướng.

Tuy nhiên có rất nhiều người đều cho y là kẻ điên, nửa đêm không ngủ lại chạy đi hứng gió.

Nhưng chỉ có ngay tại lúc này, y mới có thể cảm giác mình thật sự tự do. Vô luận làm cái gì, cũng sẽ không có người trông thấy.

Trong bầu trời đêm treo vài khỏa tinh tú màu thủy lam. Dương Tĩnh Lan đếm, tổng cộng ba khỏa.

Ba khỏa tinh tú hợp thành một hình tam giác, tản ra quang mang mê người.

Tam tinh diệt ma. Dương Tĩnh Lan đột nhiên nghĩ tới từ này.

Không biết ba khỏa tinh tú, có phải là Thất Sát, Phá Quân cùng Tham Lang*?

* Thất Sát, Phá Quân cùng Tham Lang: 8 sao thuộc chòm sao Thiên Phủ theo thứ tự: Thiên Phủ, Thái Âm, Tham Lang, Cự Môn, Thiên Tướng, Thiên Lương, Thất Sát, Phá Quân.

Một hồi huyền não từ Thành Bắc truyền đến. Dương Tĩnh Lan hướng phía kia nhìn lại, chỉ thấy ánh lửa mờ mờ trong bóng đêm bùng lên.

Là Bắc Lam lâu..... Bắc Lam lâu phát hỏa?!

Khi Dương Tĩnh Lan kịp phản ứng lại, y đã bắt đầu hướng trong thành chạy vội đi.

Lửa cháy càng lúc càng lớn, y có thể tưởng tượng ra Bắc Lam lâu hiện tại hỗn loạn bao nhiêu.

Vịn vách tường, Dương Tĩnh Lan không ngừng thở gấp, mồ hôi nhỏ xuống mặt đất.

Tiêu Thương Nguyệt không phải người tập võ ư, sao thể lực lại kém như vậy, chỉ là từ ngoại ô chạy đến Thành Đông mà đã cạn khí lực.

Không biết bọn Trúc Khiêm thế nào..... Hy vọng họ bình an.

Khê cắn môi, Dương Tĩnh Lan tiếp tục dốc hết khí lực chạy tới Thành Bắc.

Một đoàn người trong tay cầm cung tiễn bao vây Bắc Lam lâu, chính là bọn họ bắn mũi tên mang hỏa vật.

Dùng hỏa công... Trái lại kẻ sách rất ngoan độc.

“Xin hỏi, xảy ra chuyện gì?” Dương Tĩnh Lan giữ chặt một người đang muốn chạy đi, hỏi thăm.

“Nghe nói Tả hộ pháp Bắc Lam lâu giết Phó giáo chủ của Diệt Diệt giáo, Diệt Diệt giáo phái người đến áp chế Bắc Lam lâu ... Mau chạy đi!”

Diệt Diệt giáo cùng Bắc Lam lâu vẫn thường hay bất hòa..... Lần này rất có thể là mượn cơ hội khơi mào chiến tranh.

Đúng rồi, hình như Hiếu Kiệt đã nói với mình Bắc Lam lâu có một mật đạo... Lối ra là một cái giếng ở thành Bắc.. Chắc bọn họ đã theo mật đạo rời đi a.

Nghĩ tới đây, Dương Tĩnh Lan lập tức an tâm hơn.

Cổ Tĩnh Vị, Lạc Ngâm, Tổ Đoạn Tiểu Diệp mang theo một nhóm người từ mật đạo đi ra, chuẩn bị phục kích Diệt Diệp giáo.

“Tiêu công tử?” Trông thấy Dương Tĩnh Lan, Tổ Đoạn Tiểu Diệp kinh ngạc nói, “Sao ngươi lại ở đây?”

Dương Tĩnh Lan không trả lời câu hỏi của nàng. “Bọn Trúc Khiêm đâu?”

“Lâu chủ phân phó ta mang một nhóm đi ra phục kích, hẳn đang ở Bắc Lam lâu chỉ huy tác chiến.” Lạc Ngâm trả lời.

Không chút suy nghĩ, Dương Tĩnh Lan nắm dây thừng trong giếng trèo xuống dưới, phía sau truyền đến tiếng quát tháo.

Đến lúc Dương Tĩnh Lan chạy tới Bắc Lam lâu, đại hỏa đã bị dập tắt. Y thật bội phục hiệu suất làm việc cực nhanh ở Bắc Lam lâu.

Trông thấy thân ảnh màu ngân bạch trên lầu, Dương Tĩnh Lan nhẹ nhàng thở ra.

Tốt quá, hẳn không sao.

Trong đêm tối bỗng nhiên hiện ra một tia hàn quang lạnh băng. Đó là..... Một mũi tên bay đến! Có người muốn tập kích Trúc Khiêm!

Dương Tĩnh Lan vô thức rút ra trường kiếm ở thắt lưng. Bình thường thanh kiếm này với y mà nói chỉ là trang sức, không ngờ hôm nay lại hữu dụng.

Mũi tên rời dây cung trong nháy mắt, y ném trường kiếm ra.

“Đương!” Trường kiếm thành công đánh rơi mũi tên, nhưng đồng thời cũng làm cho địch nhân phát hiện y.

Ngay sau đó, một mũi tên nhanh chóng xuyên qua thân thể y. Dương Tĩnh Lan cảm giác xương sườn mình giống như bị gãy vài cái.

Không nhận được ho ra mấy ngụm máu tươi, Dương Tĩnh Lan vịn lan can không để cho mình ngã xuống.

Khi coi kịch truyền hình thấy người khác thổ huyết, y cảm thấy họ rất tuần tú.... Không nghĩ tới thì ra lại khó chịu như vậy.

“Bị đả thương như vậy còn đứng được, tiểu tử ngươi cũng có thực lực đấy.” Kẻ kia lạnh lùng nói, bắn ra một mũi tên khác.

*****

Chương tiếp theo:

Đau quá — đây là phản ứng đầu tiên.

Trông thấy y cố nén đau đớn, Nam Trúc Khiêm xốc lên áo ngủ bằng gấm che ở trên người y. Quả nhiên, vết thương trên người đã vỡ ra, máu chảy ra thấm ướt quần áo.

*****

19. Chương 19

Đa tạ tỷ Thủy Lưu Ly *cúi đầu*

tình hình là Mê cung có một số lỗi sai về tên, do sự mù Hán ngữ của ta. ta hứa sẽ cố gắng khắc phục đến hết trước t4. hihi. mong bà con xa gần thông cảm bỏ qua

Tạm thời chương mới, tên sẽ thay đổi như sau:

anh Tre Khiêm tên là Nam Trúc Khiêm, vì Qt dịch 2 chữ ”Nam Trúc” dính liền nhau thành chữ Tre đó.

Còn Đả Nguyệt phải là Thương Nguyệt

Dùng ctrl F mà không kịp sửa vì ta đang ngập chìm trong công việc, sẽ cố gắng đúng tiến độ. chúc mọi người đọc vui

*****

Chương thứ mười chín ...

Mũi tên chưa kịp bắn ra, thân ảnh ngân bạch trên lầu liền lao tới, một kiếm chặt bỏ đầu hắn.

Sau một khắc, Dương Tĩnh Lan cảm giác mình được người ôm lấy, bước nhanh về phía trước.

“Thương Nguyệt, người vừa rồi không nên ra tay.” giọng nói Nam Trúc Khiêm mang theo đau lòng, “Ta định dụ hắn mắc câu, nếu người không nhúng tay vào, sao lại bị thương.”

“Ta..” Dương Tĩnh Lan nhíu mày, “Ta chỉ là..... Sợ người tránh không được.”

Nam Trúc Khiêm nở nụ cười. “Người đang lo lắng cho ta?”

Từ khi hắn trở thành lâu chủ, không có ai lo lắng cho hắn. Hắn có được thực lực như thế, chính xác không có gì làm cho người khác lo lắng.

Nhưng cho dù hắn có võ công đệ nhất thiên hạ, bất quá cũng chỉ là một nam nhân mà thôi.

“... Ngốc tử!” Dương Tĩnh Lan cười ngượng, “Mỗi người... Cũng cần được quan tâm .....”

Bởi vì y đã ném trái tư vị không được ai quan tâm, Dương Tĩnh Lan mới có thể càng thêm quan tâm mỗi người bên cạnh. Y biết rõ, kỳ thật ở một mức độ nào đó, Nam Trúc Khiêm rất nhường nhịn và quan tâm y.

“.....” Chỉ một câu ngắn ngủn, lại làm cho Nam Trúc Khiêm hốc mắt hơi ướt.

“Cám ơn người, Thương Nguyệt.” Ôm chặt người trong lòng, Nam Trúc Khiêm bá đạo tăng thêm một câu: “Ta không cho phép người chết.”

Dương Tĩnh Lan thấy trang phục ngân bạch trên người hắn bị nhuộm đỏ, cười nói: “Yên tâm... Ta..sẽ không cứ như vậy.. mà chết đâu.”

Tuy đây là lần đầu tiên y bị thương nặng như vậy, nhưng Dương Tĩnh Lan vẫn ráng chịu đựng, ngay cả lúc y sơ thay y rút mũi tên cũng không rên một tiếng, cũng không vì đau nhức mà bất tỉnh.

“Người rất kiên cường.” Sau khi y sơ rồi đi, Nam Trúc Khiêm nói với người đang nằm trên giường.

Dương Tĩnh Lan nở nụ cười. “Ta đáp ứng người ... Không thể không giữ lời.”

Bên ngoài tiếng đánh nhau dần dần biến mất. Y nghĩ người Bắc Lam lâu hai mặt giáp công, nên đánh thắng Diệt Diệu giáo.

Trời sắp sáng ... Một mỏi quá, hay là ngủ một giấc trước đã a.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Trong phòng truyền ra tiếng Nam Trúc Khiêm mang theo tia mệt mỏi.

Đồng Nhã Lam nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra. “Lâu chủ, Thương Nguyệt không sao chứ?”

“Thương thế của y rất nặng, bất quá không nguy hiểm đến tánh mạng.” Nam Trúc Khiêm vừa nói vừa xoa huyết Thái Dương. Từ quần thâm dưới hốc mắt hắn không khó nhìn ra hắn thức trắng đêm.

“Lâu chủ, người đi nghỉ ngơi trước a, Thương Nguyệt giao cho ta chiếu cố là được rồi.” Đồng Nhã Lam nói.

Nam Trúc Khiêm lập tức cự tuyệt. “Không cần, ta không mệt mỏi.”

Lần đầu tiên Đồng Nhã Lam trông thấy Nam Trúc Khiêm coi trọng một người như thế. Rõ ràng hắn đã mệt chết, lại cương quyết muốn lưu lại chiếu cố y.

“Ngô...” Dương Tĩnh Lan nhíu mày, rồi mở mắt ra.

Đau quá — đây là phản ứng đầu tiên của y.

Trông thấy y cố nén biểu tình đau đớn, Nam Trúc Khiêm vén lên chăn gấm đắp trên người y. Quả nhiên, vết thương trên người đã vỡ ra, máu chảy ra đã thấm ướt y phục.

“Ta đi gọi Tiểu Diệp tới!” Đồng Nhã Lam thấy thế, lập tức ly khai.

Dương Tĩnh Lan ngẩng đầu, thấy ánh mắt lo lắng của Nam Trúc Khiêm.

“Người... Một đêm không ngủ?”

“Ta sợ người sẽ xảy ra chuyện.” Nam Trúc Khiêm nói, “Ta không dám ngủ.”

Không dám..... Hẳn đường đường là Bắc Lam lâu Lâu chủ Nam Trúc Khiêm, rõ ràng cũng có lúc “Không dám”.

Dương Tĩnh Lan không phải người trì độn, y đã sớm nhìn ra, Nam Trúc Khiêm thích y. Cho dù y luôn nhắc nhở bản thân không thể dấn sâu hơn vào biển tình, cho dù Tạ Hàn Ca vẫn chiếm một vị trí trong lòng y, cho dù y không muốn bị tổn thương lần nữa.....

Lòng của y, tựa hồ trong lúc bất tri bất giác đã phản bội chủ nhân của nó.

“Địa phận Bắc Lam lâu, người thường không được tiến vào.”

“Ta không phải người thường! Ta có việc gấp, ca ta mất tích, y thường đến Bắc Lam lâu, ta muốn hỏi thăm xem y có ở đây không.” Thiếu niên hiệp khách nói.

Thị vệ canh giữ ở ngoài cửa dùng ánh mắt hồ nghi đánh giá hắn. “Ca ngươi là ai?”

“Ca ta gọi Tiêu Thương Nguyệt.”

“Người có chứng cứ gì chứng minh ngươi là đệ đệ của Tiêu công tử?”

Thiếu niên nghiêng đầu suy tư chốc lát, nói: “Như vậy đi, các người gọi Hữu hộ pháp Du Hiểu Kiệt đến, hẳn biết ta.”

“Vài ngày trước Hữu hộ pháp đã đi Dục thành làm nhiệm vụ, mấy ngày nữa mới có thể trở về.”

Hiểu Kiệt ca không ở đây? Vậy làm sao bây giờ.....

“Đã xảy ra chuyện gì?” Một thanh sam nam tử phe phẩy quạt trúc từ Bắc Lam lâu đi ra.

“Phó Lâu chủ, người này tự xưng là đệ đệ của Tiêu công tử...” Thị vệ có chút khó xử, “Hữu hộ pháp lại không có ở đây... Tiêu công tử đang nghỉ ngơi, Lâu chủ đã phân phó không thể quấy nhiễu y.....”

Thanh sam nam tử liếc thiếu niên kia. “Hắn quả thực là Tiêu Thương Nhiên, cho hắn vào đi.”

Mặc dù chỉ gặp mặt một lần, nhưng gã vẫn nhớ rõ cái tên ngu ngốc này.

“Lạc Ngâm đại ca, đa tạ người.” Tiêu Thương Nhiên hướng gã cười nói.

Rõ ràng đã nói với gã “Không bao giờ ... gặp nữa”, tại sao lại đụng phải gã? Thật là xui xẻo.

Lạc Ngâm khinh thường nói: “Ta nề tìn ca ngươi cứu Lâu chủ bị thương nên mới giúp đỡ ngươi...”

“Cái gì?!” Tiêu Thương Nhiên kinh hãi, “Ca ta làm sao?”

“Yên tâm, không chết được đâu.” Lạc Ngâm thản nhiên nói, “Chỉ là trúng một mũi tên, không có nguy hiểm.”

Lời còn chưa nói hết, Tiêu Thương Nhiên cầm đầu chạy lên lầu.

“Ca, người biết rõ mình đã quên hết võ công, không nên gia nhập hỗn chiến..... Chuyện nguy hiểm như vậy người cũng làm được” Trông thấy Dương Tĩnh Lan sắc mặt tái nhợt, Tiêu Thương Nhiên nhin không được nổi giận.

Dương Tĩnh Lan cũng không phản bác, chỉ lẳng lặng nằm trên giường, mặc hắn trách cứ.

Nam Trúc Khiêm nói: “Vị thiếu hiệp kia, xin hỏi người đến Bắc Lam lâu tìm người, hay là đến mắng chửi người?”

“Ta..” Tiêu Thương Nhiên bị khí thể không nóng không lạnh, nhưng dị thường bức người dọa sợ. “Ta chỉ lo lắng cho ca ta mà thôi... Ta chỉ còn y là người thân.”

Dương Tĩnh Lan cảm thấy nội tâm ấm áp. Cái từ “Thân tình” này, trong thế giới của y luôn rất xa lạ. Hôm nay, lời của Tiêu Thương Nhiên làm y hiểu được, cái gì là thân tình chân chính.

Thật sự, rất ấm áp..... Tuy nhiên, vốn dĩ không phải thuộc về y.

“Thương Nhiên, thực xin lỗi, đã làm đệ lo lắng rồi.” Dương Tĩnh Lan xin lỗi cười cười, “Từ nay về sau ta sẽ không làm vậy nữa.”

Tiêu Thương Nguyệt, người biết không? Người thật sự rất may mắn. Có thể có được đệ đệ Tiêu Thương Nhiên như vậy, Du Hiểu Kiệt là bạn tri kỷ như vậy... Cuộc đời này không uổng.

Next :

Ta đây ? Ta vừa có được những gì?

Hữu tình, thân tình..... Ái Tình?

*****

Chương tiếp theo:

bí mật cho hấp dẫn nha!

*****

20. Chương 20

Tuyết rơi.

Bông tuyết mềm mại từ không trung bay xuống. Trong nháy mắt, tuyết trắng nhảy múa, một thế giới thuần trắng hiện ra. Hạt sương óng ánh, mai trắng noãn, trái với cảnh sắc băng thiên tuyết địa, cảm thấy tăng thêm vài phần sinh khí.

Dương Tĩnh Lan từ nhỏ lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, chỉ có thể nhìn thấy cảnh tuyết trên TV, không có cơ hội tự mình thưởng thức kỳ cảnh này.

Tuyết... Thật sự rất đẹp, rất đẹp.

Dương Tĩnh Lan thưởng thức cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, khóe môi nâng lên một đường cong đẹp mắt. Nam Trúc Khiêm nhìn thấy nụ cười của y, không khỏi thất thần.

Chưa từng thấy y cười sáng lạn như vậy..... Y vô luận đối với ai, đều chỉ lộ ra tiểu dung nhàn nhạt. Mà ngay cả với mình cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, vẻ ưu sầu nhàn nhạt luôn bao phủ trên người y, cũng theo tuyết trắng bay múa mà biến mất vô tung.

Nam Trúc Khiêm đột nhiên bắt đầu ghen ghét tuyết trắng không tỳ vết. Vì sao người xưa tan ưu sầu của y, cho y tiểu dung kia, không phải là mình?

Thấy người trên giường trèo xuống, cổ đứng dậy, Nam Trúc Khiêm vội vàng đỡ y: “Thương thể của người còn chưa khỏi hẳn, không nên đứng dậy.”

“Ta nghĩ muốn ra ngoài nhìn tuyết.” Ngỡ khí y cự tuyệt đầy cố chấp.

“... Được rồi, ta dìu người đi.” Lần đầu tiên thấy y cố chấp như vậy, Nam Trúc Khiêm nhượng bộ.

Trên mặt tuyết có một dấu chân nho nhỏ. Tập trung nhìn kỹ, mới phát hiện cách bọn họ không xa, có một con bạch miêu.

Dương Tĩnh Lan đi tới. Nam Trúc Khiêm cũng vội vàng đi theo, cởi áo ngoài khoát trên người y.

“Bên ngoài gió lớn, coi chừng cảm lạnh.”

Dương Tĩnh Lan cười, nhìn hần. “Người cho ta áo ngoài, chính người sẽ không sợ cảm lạnh sao?”

“Cao thủ nội công không biết sợ lạnh.” Nam Trúc Khiêm cười với y, có cảm giác rất đặc ý.

Ngồi xuống cạnh con mèo nhỏ trước mặt, Dương Tĩnh Lan thấy được một đôi mắt u buồn.

Con mèo này, có ánh mắt giống mình!

Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể con mèo nhỏ lạnh như băng, Dương Tĩnh Lan xoa xoa nó. Con mèo này may mắn được y phát hiện, bằng không nó rất khả năng chết trong đông tuyết.

Cảm nhận được hơi ấm, con mèo nhỏ hướng ngực y cọ cọ.

“..... Ta muốn mang nó về.”

“Bởi vì người cảm thấy nó rất giống người?” Nam Trúc Khiêm cũng đã nhìn ra.

Dương Tĩnh Lan gật đầu. “Ta yêu quý động vật luôn nhiều hơn con người... Người đối tốt với động vật, nó sẽ đối tốt với người. Nhưng đối lại là con người, sẽ không phải như vậy.”

Tựa như cái người học cùng với y ba năm, y thật tình đem anh ta trở thành bằng hữu, người nọ lại nói xấu sau lưng y, còn tưởng rằng y không biết được.

“rất nhiều điều độc ác..... Đề xuất hiện ở con người.”

“... Người nói đúng.” Nam Trúc Khiêm than nhẹ một tiếng, “Đi thôi. Không phải người nói muốn dẫn nó về sao?”

Trên trán lạnh buốt. Dương Tĩnh Lan mở mắt ra, đưa tay sờ sờ thái dương — trên trán đắp một cái khăn ướt.

Phát sốt?... Sạch, thân thể Tiêu Thương Nguyệt cũng quá vô dụng đi, chỉ trúng gió đã bị bệnh.

Đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng, Dương Tĩnh Lan vội vàng nhắm mắt lại.

Chóng mặt quá..... Hay là ngủ một lúc đi.

Gò má truyền đến một cảm giác ấm áp. Trợn mắt nhìn, một con mèo trắng đang liếm láp mặt mình.

Cười cười, Dương Tĩnh Lan nhẹ nhàng đẩy nó ra: “Không được như vậy, bệnh của ta sẽ lây cho người.”

Y nói với Nam Trúc Khiêm ngồi ở mép giường: “Trúc Khiêm, người tốt nhất cũng cách ta xa một chút..... Người cũng sinh bệnh sẽ không tốt.”

“Nếu như lây cho ta có thể làm bệnh của người lập tức khỏi hẳn, ta nguyện ý bị người lây bệnh.” Nam Trúc Khiêm nói.

Nhớ trước kia lúc mình sinh bệnh, người kia cũng từng nói như vậy.....

Vì sao, người lại làm cho ta nhớ tới người kia?

Đôi mắt không nhìn được bịt kín một tầng sương. Dương Tĩnh Lan quay đi, nước mắt chảy xuống trên gối càng nhiều.

“Làm sao vậy? Người không thoải mái à?” Thanh âm lo lắng của Nam Trúc Khiêm từ phía sau truyền đến.

“Không sao.....” Thanh âm y có chút nghẹn ngào.

“Ta nói cái gì làm cho người khó chịu sao?” Nam Trúc Khiêm ôm chầm lấy vai run rẩy của y.

Dương Tĩnh Lan xoa xoa mắt: “Không có, là bản thân ta quá vô dụng, quá nhu nhược... Một chút chuyện nhỏ đã rơi nước mắt.... Y như nữ nhân...”

“Không, ta biết rõ người căn bản không nhu nhược, người rất kiên cường. Người khóc, là vì quá đau lòng.” Nam Trúc Khiêm để y dựa vào ngực mình, “Từ nay về sau, người muốn khóc, hãy tìm ta được không. Ta sẽ không giễu cợt người.”

Có thể... đừng đối với ta tốt như vậy không? Ta sợ mình lại mất đi.....

Dem bản thân chôn trong ngực Nam Trúc Khiêm, mặc cho nước mắt tùy ý chảy xuống.

Không biết y khóc bao lâu, tựa hồ đem ủy khuất cả đời đều phát tiết xong rồi. Dương Tĩnh Lan ngẩng đầu, nhìn thấy ôn nhu trong mắt Nam Trúc Khiêm, y vô thức dờ mắt đi.

“Có người cùng người khóc, có phải là so với một người khóc ,cảm giác tốt hơn nhiều không ?”

Tuy y không muốn thừa nhận, nhưng vẫn gật đầu.

“Như vậy, người chỉ có thể khóc trước mặt ta... Chỉ có thể khóc cho ta xem.” Độc chiếm dục của Lâu chủ trỗi dậy.

Người này cũng quá bá đạo a.....

“Đúng rồi, còn chưa đặt tên cho con mèo này .” Dương Tĩnh Lan nhìn về phía con mèo nhỏ,“Tên là gì thì tốt đây?”

“Người đặt đi.” Nam Trúc Khiêm tin tưởng cái tên y nghĩ ra sẽ rất hay.

Dương Tĩnh Lan suy tư thật lâu, nói ra hai chữ:“ Lưu Lăng.”

“Lưu Lăng?” Nam Trúc Khiêm nhăn mày. Tên xác thực rất không tồi, nhưng mà.....

“Vì sao người luôn suy nghĩ theo hướng xấu? Tên này... Quá bi thương .”

Dương Tĩnh Lan nói:“U buồn là bản tính của ta... Không có biện pháp thay đổi.”

Dù không có biện pháp thay đổi, ta cũng sẽ cho người khoái hoạt .

Nam Trúc Khiêm nhìn tuyết trắng bay múa, nói:“Người cảm thấy.. Tên ‘Lưu Sương’ thế nào?”

“Lưu Sương?” Dương Tĩnh Lan mỉm cười,“ Tên rất hay.”

Y ôm lấy con mèo nhỏ trên mặt đất, cười nói:“Vây kêu người Lưu Sương! Thích không?”

Nghe thấy con mèo nhỏ kêu “Meo meo” làm Dương Tĩnh Lan cười vui vẻ, hai mắt tựa như trăng non cong cong.

Mà Nam Trúc Khiêm, sững sờ nhìn tiểu dung vì hấn mà lộ ra.

*****

Chương tiếp theo: lạc trong mê cung, bao giờ tìm thấy lối ra?

*****

21. Chương 21

Chậm rãi thu hồi ngọc tiêu, Dương Tĩnh Lan khẽ chau mày – tuy những tiếng vỗ tay vẫn nhiệt liệt nhưng trước, nhưng bản thân y cũng không cảm thấy thỏa mãn khi thổi khúc tiêu này.

Phải nói, tâm tư y còn dừng lại tại tình cảnh mấy canh giờ trước.

“... Ta muốn trở về.” Thấy mình đã ở Bắc Lam lâu nhiều ngày, Dương Tĩnh Lan trong nội tâm sinh ra vài phần không yên.

Nam Trúc Khiêm đem con mèo trắng phóng tới trước ngực y:“Mang theo nó đi a. Ta biết người rất thích nó.”

“Ân.” Dương Tĩnh Lan tiếp nhận con mèo trắng, do dự trong chốc lát rồi xoay người rời đi.

“Ta sẽ tới tìm người .” Sau lưng, truyền đến thanh âm kiên định của Nam Trúc Khiêm.

Nhẹ nhàng cười, Dương Tĩnh Lan chậm rãi rời đi.

Trúc Khiêm, người cũng không nên nuốt lời a.

“Tiêu Thương Nguyệt, người không tập trung a.” Hoắc Đông Thành trách cứ đem Dương Tĩnh Lan quay về hiện thực, “Cứ tiếp tục như vậy sẽ đập bể chiêu bài của nhạc phường Đông Thành.”

Dương Tĩnh Lan cúi đầu, nói: “Phường chủ, thật sự xin lỗi, từ nay về sau ta sẽ không như vậy nữa.”

Y biết rõ, cùng Hoắc Đông Thành cứng đối cứng sẽ không có kết cục tốt.

“Ta mặc kệ người là xuất phát từ nguyên nhân gì, đừng để ta trông thấy người như vậy nữa. Nếu không...” Hoắc Đông Thành ném lại một câu dang dở, mặt không biểu tình rời đi.

Vẫn là ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, giống như ngoại trừ tiền, cái gì cũng không thể dả động lòng hấn.

“Đây là thương nhân a.” Dương Tĩnh Lan cười khỏ một tiếng, tùy tiện tìm một góc ngồi xuống.

“Thương Nguyệt.” Nghe thấy có người kêu tên mình, y quay đầu lại.

Là Ân Thái Long phụ trách thổi sáo. Tại nhạc phường Đông Thành, người có thể cùng y nói chuyện rất hợp ý cũng chỉ có Ân Thái Long.

Ân Thái Long đã đi tới, ngồi xuống bên cạnh y.

“Nếu phường chủ nghe thấy những lời người vừa nói, hấn sẽ rất tức giận.”

“Vì sao? Ta nói thật a.” Dương Tĩnh Lan có chút không phục, “Vả lại... Ta không cho rằng phường chủ sẽ tức giận.”

Người hỉ nộ không lộ ra, sẽ vì một câu này mà tức giận sao?

“Người biết vì sao phường chủ có tham vọng mãnh liệt về tiền như vậy?” Lời của Ân Thái Long làm cho Dương Tĩnh Lan ngẩn người.

“Không biết.” Mỗi người đều có quá khứ, không phải sao.

Ân Thái Long thở dài: “Kỳ thật, phường chủ cũng là người rất đáng thương...”

Cha hấn đánh bạc thành nghiện, đến nỗi táng gia bại sản. Mẹ hấn bệnh nặng, bởi vì không có tiền trị liệu mà tạ thế ... Năm đó hấn mới mười sáu tuổi đã phải rời nhà, dùng ngân lượng còn sót lại bắt đầu kinh doanh khách ***. Hấn từng yêu một nữ tử tướng mạo xinh đẹp, lại bị nàng lừa gạt hơn nửa tài sản..... Từ đó về sau, hấn liền không hề tin tưởng bất luận kẻ nào. Trong mắt hấn, chỉ có tiền mới đáng tin cậy nhất.”

Dương Tĩnh Lan trầm mặc một lát, nói:

“Làm sao người biết những chuyện này?”

“Trước đây ta là hàng xóm nhà hấn.” Ân Thái Long nói, “Từ sau khi hấn rời nhà đi, ta luôn luôn tìm kiếm hấn... Chờ đến khi người có người yêu, sẽ lý giải được hành động của ta.”

Nam Trúc Khiêm từ xa đã nhìn thấy Dương Tĩnh Lan thu mình trong góc, hai tay ôm đầu gối, vẻ mặt mờ mịt.

Giống như y đang bị nhốt trong mê cung, hoang mang tìm kiếm lối ra.

Khí chất u buồn này hấp dẫn hấn thật sâu. Giống như lời Dương Tĩnh Lan, u buồn là bản tính của y, không có biện pháp thay đổi.

Đã như vậy, khiến nó trở thành một phong cảnh a.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Mặc dù không đành lòng, nhưng hấn vẫn cắt đứt suy nghĩ của y.

“... Người thực chậm.” Dương Tĩnh Lan xoay người đứng lên, “Những người khác đã đi hết rồi.”

Nam Trúc Khiêm ưu nhã cười: “Hôm nay ta có quá nhiều sự vụ phải xử lý, cho nên mới tới chậm, thật có lỗi.”

Trên thực tế, hấn cố ý đợi cho tất cả mọi người rời khỏi rồi mới đến.

“Muốn đến thăm nhà ta không ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều ngây ngẩn cả người. Nam Trúc Khiêm không nghĩ tới Dương Tĩnh Lan sẽ nói như vậy, Dương Tĩnh Lan cũng không nghĩ ra mình lại mời hắn đến thăm nhà mình.

“Được .” Nam Trúc Khiêm cười, vẻ ngây người lúc này đã biến mất.

Vừa mở cửa ra, Lưu Sương liền nhào tới.

“A!” Dương Tĩnh Lan thiếu chút nữa ngã ra sau, may mắn sau lưng có Nam Trúc Khiêm đỡ y.

Khi y phục hồi tinh thần lại, Dương Tĩnh Lan mới phát hiện mình bị Nam Trúc Khiêm ôm lấy, không khỏi cảm thấy xấu hổ. Nếu Tiêu Thương Nhiên ở nhà, để cậu trông thấy tình cảnh mập mờ như vậy.....

Nhẹ nhàng đẩy Nam Trúc Khiêm ra, Dương Tĩnh Lan nói: “Ta muốn đi cho Lưu Sương ăn cái gì đã ... Người vào trong này ngồi một lát trước đi.”

Nam Trúc Khiêm nhìn thấy trên mặt y đỏ ửng, cười đồng ý.

Cúi đầu nhìn, Lưu Sương đang đứng bên chân y, cọ cọ người vào đôi giày vải.

Ôm lấy Lưu Sương, Nam Trúc Khiêm vuốt ve lông tơ mềm mại của nó. Con mèo nhỏ trông có vẻ rất thích thú, nó kêu meo meo rất thoải mái.

Con mèo này thật đáng yêu , khó trách Thương Nguyệt yêu mến nó như vậy.

Thương Nguyệt đã nói qua, người yêu mến loài mèo là người tịch mịch.

Nếu có ta ở bên cạnh người, người còn tịch mịch không ?

“Ba!”

Xoay người, Dương Tĩnh Lan kinh ngạc nhìn hình ảnh Bắc Lam lâu chủ trêu chọc con mèo, khay trà trong tay rớt xuống đất nát bấy. Y ngồi xổm xuống nhặt những mảnh sứ, lại sơ ý bị cắt vào tay chảy máu.

Nam Trúc Khiêm buông Lưu Sương, bước nhanh tới.

“Đau lắm không ?” Nhìn miệng vết thương đổ máu của y, Nam Trúc Khiêm không khỏi nhíu mày.

“Không...” Dương Tĩnh Lan nói, đang muốn tiếp tục nhặt mảnh vỡ, mắt lại trừng lớn — Nam Trúc Khiêm cầm ngón tay của y, đưa vào trong miệng nhẹ nhàng mút.

Dương Tĩnh Lan thoáng đỏ mặt. Chưa từng có người đối với y tốt như vậy, mà ngay cả Hàn ca, cũng không từng làm như vậy với y. Hành động của Nam Trúc khiến y không biết làm sao.

Nam Trúc Khiêm nắm bàn tay run nhè nhẹ của y, vẻ mặt thành thật: “Thương Nguyệt, ta thích người, thật sự rất thích.”

“.....” Dương Tĩnh Lan quay đầu. Y không biết nên trả lời hắn như thế nào.

“Người thì sao? Người thích ta không ?” Nắm chặt tay y, Nam Trúc Khiêm quyết định không để cho y có cơ hội trốn tránh nào.

“... Có lẽ a.” Dương Tĩnh Lan vẫn không cách nào cự tuyệt hắn.

Chính mình trả lời như vậy, có phải đã khẳng định từ nay về sau y có thể thoát khỏi mê cung của Hàn ca, nhưng lại hãm sâu trong một mê cung khác không ?

*****

giờ ta sẽ ko spoil trước nữa. cho hấp dẫn hihi. Mê cung đã vào những chương cao trào rồi. ta cũng hồi hộp lắm a.

*****

22. Chương 22

Rạng sáng. Dương Tĩnh Lan bị một trận tiếng động kỳ quái làm bình tĩnh. Y lặng lẽ đứng dậy, mở cửa ra. Thanh âm hình như là từ cửa chính bên kia truyền đến ... Là có tiểu thâu sao?

Mặc kệ như thế nào, đi đánh thức đệ đệ trước rồi nói sau.

Cước bộ nhẹ nhàng đi đến trước cửa phòng của Tiêu Thương Nhiên, Dương Tĩnh Lan thử thăm dò đẩy cửa ra.

Một mùi thơm kỳ dị xông vào mũi. Cảm giác đầu có chút hỗn loạn, y muốn rời đi, lại phát hiện không thể khống chế thân thể, té xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Ngoài cửa sổ, trong bầu trời đêm, phá quân tinh chính phát ra hào quang huyết sắc.

“Ca!”

Chén rượu Nữ Nhi Hồng đột nhiên nứt ra, mùi rượu thơm nồng tràn ra toàn lầu các. Nam Trúc Khiêm nhìn bàn tay mình bị mảnh vỡ cắt phải, như có điều suy nghĩ.

Máu đỏ tươi hòa với rượu chậm rãi chảy xuống, đau nhức vô cùng.

“Làm sao vậy?” Du Hiểu Kiệt đưa cho hắn một cái khăn tay, hỏi.

Nam Trúc Khiêm lấy khăn tay tùy ý lau bàn tay, nói: “Tuy rằng ta không tin số mệnh..... Nhưng lần này ta có dự cảm, Thương Nguyệt có thể đã gặp chuyện.”

“Phải không?” Trên mặt Du Hiểu Kiệt là nụ cười trào phúng, “Chỉ bằng chén rượu nhỏ của ngươi nứt ra, rồi ngươi nói y đã xảy ra chuyện? Ngươi quan hệ thế nào với y?”

Nam Trúc Khiêm lại có chút ít không phản bác được đối với Hữu hộ pháp thích gây sự này. “Sao ta cảm thấy... Ngươi càng ngày càng giống Lạc Ngâm?”

“Sai.” Du Hiểu Kiệt nói, “Lạc Ngâm chỉ là mạnh miệng thôi..... Mà ta, là không từ thủ đoạn đối phó tình địch. Nếu như ngươi cố ý muốn có được Thương Nguyệt.”

“Cộc cộc.” Tiếng đập cửa cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

Nam Trúc Khiêm đẩy mảnh vỡ sang một bên. “Ai?”

“Lâu chủ, thứ lỗi đã quấy rầy. Ta tìm Hiểu Kiệt.” Là thanh âm của Phi Minh.

Du Hiểu Kiệt đi tới, mở cửa.

“Có chuyện gì cần gặp ta, chúng ta đi ra ngoài nói đi.” Cười ôn hòa.

Nam Trúc Khiêm âm thầm thở dài. Hiểu Kiệt, người chừng nào thì biến thành cái dạng này? Một khắc trước còn đang hung hăng uy hiếp ta, một khắc sau lại có thể cười ôn hòa đến như vậy.

Ghen tị... Thật sự làm người ta nổi điên.

“Ca... Ca..... Ngươi tỉnh tỉnh...”

Đau đớn kịch liệt khiến Dương Tĩnh Lan mở mắt ra. Mặt Tiêu Thương Nhiên tái nhợt đập vào trong mắt. Y muốn ngồi dậy, thế nhưng đau nhức khó nhịn, muốn nói cho cậu biết, điều đó là không thể.

“Ca... Ta cảm giác được, chúng ta... Là bị hạ độc..... Mới có thể như vậy ...” Gương mặt Tiêu Thương Nhiên bởi vì đau đớn mà run rẩy, môi có chút thâm tím.

Đây đúng là dấu hiệu trúng độc.

Tay nhẹ nhàng lấy đao đánh xỉu Tiêu Thương Nhiên, trong con ngươi Dương Tĩnh Lan mang theo áy náy. Nhưng, đây là biện pháp duy nhất không cho đệ đệ tiếp tục thống khổ thêm nữa.

Vịn vách tường, cố nén cơn đau đớn đứng người lên, Dương Tĩnh Lan mơ màng, cố thấy rõ bốn phía.

Đây là một nhà lao. Chính xác hơn là một cái địa lao.

Là ai mang bọn họ vào trong này ? Nếu như muốn mạng của bọn họ, trực tiếp động thủ là được , cần gì phải tốn công như vậy?

“ Bộp ... Bộp...”

Là tiếng bước chân... Có người đến đây.

“Tiêu Thương Nguyệt, đã lâu không gặp.”

.

.

“Người đây là ý gì?” Mở thư tín trong tay ra, giọng nói của Phi Minh mang theo tức giận.

Là thư tín về cơ mật trong Bắc Lam lâu. Nếu như không bị Phi Minh chặn lại, lúc này đã mượn bồ câu đưa tin đi. Trên thư rất rõ ràng là chữ viết của Du Hiểu Kiệt.

Thấy Du Hiểu Kiệt không trả lời, Phi Minh càng thêm phần nộ.“ Tại sao ngươi muốn phản bội Bắc Lam lâu? Ta niệm tình giao tình nhiều năm của chúng ta mới không trực tiếp nói cho Lâu chủ .....”

“Chỉ cần ta thay bọn họ làm việc, bọn họ có thể giúp ta có được người ta yêu. Tại Bắc Lam lâu có thể được cái gì? Trơ mắt nhìn người mà ta yêu bị kẻ khác đoạt đi, lại chỉ có thể nén giận?” Du Hiểu Kiệt giận tái mặt, “Ý vào mình là Lâu chủ thì có thể muốn làm gì thì làm?”

Phi Minh ngây ngẩn cả người.“Người mà ngươi nói... Là Tiêu công tử?”

“Đúng vậy.” Du Hiểu Kiệt quay lưng không hề nhìn hấn,“ Chuyện ta phản bội Bắc Lam lâu, ngươi muốn nói ta cũng không quan tâm... Nhưng là, chuyện ta và Nam Trúc Khiêm cùng yêu mến Nguyệt, tuyệt đối không thể truyền ra bên ngoài.”

“Vì sao?” Phi Minh khó hiểu hỏi lại.

Du Hiểu Kiệt không muốn nhiều lời, nhanh chóng ly khai.

Nếu như chuyện này truyền ra bên ngoài, những người đang nhắm vào Bắc Lam lâu, rất có khả năng sẽ mượn chuyện này áp chế bọn họ. Đến lúc đó, rất có thể rơi vào tình thế khó xử .

.

.

“..... La Đình?” Dương Tình Lan thấy rõ người tới, liền nắm chặt quyền.

La Đình cười, vỗ vỗ tay .“Không sai a, chỉ thấy qua mặt ta một lần mà có thể nhớ rõ ràng như vậy... Bất quá nói tới người, ta là cừu nhân giết cha mẹ ngươi, cho dù hóa thành tro người cũng nhận ra a?”

“Không phải ngươi chỉ trăm lượng hoàng kim mời người giết ta sao? Hiện tại ta đã đứng trước mặt ngươi, vì sao không động thủ?” Dương Tình Lan cắn chặt môi dưới, đè xuống cảm giác đau đớn.

“Bởi vì lúc này ngươi còn giá trị lợi dụng.” La Đình nhìn thoáng qua Tiêu Thương Nhiên ngã trên mặt đất,“Chúng ta làm một giao dịch đi.”

Giao dịch? Dương Tình Lan cười lạnh, chỉ sợ là một điểm tốt gã cũng không cho mình a.

“Ngươi có hai lựa chọn. Một, cùng đệ đệ của ngươi bị độc chết trong này. Hai.....” La Đình xuất ra một cái bình sứ,“Ta cho ngươi một khóa giải dược trước, sau đó ngươi dùng thuốc độc đi giết Bắc Lam lâu Lâu chủ... Lợi dụng tín nhiệm của hấn đối với ngươi, đây nhất định không khó. Sau khi chuyện thành công, ta sẽ giúp đệ đệ ngươi giải độc, để các ngươi cùng nhau rời đi... Ai nhẹ ai nặng, ta nghĩ trong nội tâm ngươi đều biết.”

Dương Tình Lan cảm thấy thân thể mình đang run rẩy. Y không quan tâm sinh tử của mình, nhưng là y thật sự đối đãi Tiêu Thương Nhiên như đệ đệ.....

Tiêu Thương Nhiên cùng Trúc Khiêm, y phải lựa chọn ai?

Vô luận lựa chọn ai, y đều hối hận a.....

“Ta cho người thời gian suy nghĩ. Dù sao, qua một ngày nữa các người sẽ độc phát thân vong. Người lựa chọn giết Nam Trúc Khiêm, ta còn có thể cho người độc được kiến huyết phong hầu, cho hân chết thống khoái.”

Tiếng cười bừa bãi của La Đình quanh quẩn trong địa lao.

Dương Tĩnh Lan ngẩng đầu lên. Y nhìn không thấy bầu trời bên ngoài. Nhưng là y biết rõ, bầu trời kia của mình đã không còn sáng ngời nữa.

*****

Yêu đến mức mù quáng! Yêu như vậy để làm gì?

23. Chương 23

“Du hộ pháp, thực đúng giờ a.” La Đình vừa nói vừa nhìn mặt trời giữa trưa nhô lên cao.

“Chẳng phải La đường chủ bảo là giờ này sao? Nhân nhạ đáp lại, Du Hiểu Kiệt không muốn nói chuyện với người này.

Lợi ích có sức ảnh hưởng thật kì lạ, lần gặp mặt trước hai người còn hướng đao kiếm vào nhau, bây giờ lại có thể vì lợi ích mà tâm bình khí hòa hợp tác. (tâm bình khí hòa : bình tĩnh hoà nhã)

“Người đưa độc được cho Nguyệt?!” Biết được việc này, Du Hiểu Kiệt lập tức nổi giận, “Người không sợ người mà y lựa chọn cuối cùng là Nam Trúc Khiêm sao?”

La Đình nhướn mày: “Du hộ pháp đau lòng sao? Yên tâm đi, nếu như y lựa chọn Nam Trúc Khiêm, ta sẽ cho y giải được, để y nhìn đệ mình độc phát mà chết..... Sau đó, y sẽ là của người. Ta sẽ trói y lại, người muốn làm gì cũng được. Điều kiện trao đổi là mỗi ngày Du hộ pháp phải đưa tình báo tới cho ta.”

Người này quả nhiên rất tàn nhẫn. Trong nội tâm Du Hiểu Kiệt nghĩ vậy, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ bất động thanh sắc. (bất động thanh sắc : ung dung thản nhiên)

“Hảo, nhất định rồi.”

“Đợi đã.” La Đình gọi lại Du Hiểu Kiệt đang muốn rời đi, “Du hộ pháp..... Người không sợ chỉ chiếm được người của y mà không chiếm được lòng của y sao?”

Du Hiểu Kiệt cười: “Cuộc đời của ta không thể tìm được lòng của y ... Đã như vậy, ít nhất ta phải có được người của y.”

...

“Thương Nguyệt, là ta.” Ít Chính Như Hoàng gõ cửa, “Người có ở nhà không?”

Không ai trả lời. Ít Chính Như Hoàng hơi nhíu mày. Hắn đi qua nhạc phường Đông thành tìm Dương Tĩnh Lan nhưng y lại không có ở đó. Chẳng lẽ y sinh bệnh rồi?

“Rầm rầm rầm!” Tiếng đập cửa trở nên dồn dập hơn. Nhưng trong phòng vẫn không có tiếng trả lời.

Ít Chính Như Hoàng hít sâu một hơi, dùng sức đá văng cửa ra. Cửa gỗ phát ra một tiếng vang thật lớn, đụng vào trên tường. Hắn trông thấy, trên mặt đất có một con mèo trắng, trên mặt nó ẩn ẩn có vết máu.

Nhẹ nhàng ôm lấy con mèo nhỏ, Ít Chính Như Hoàng phát hiện trên người nó có một vết máu như là bị lưỡi dao sắc bén chém lên. Con mèo nhỏ ngẩng đầu, phát ra tiếng kêu yếu ớt.

Con mèo này... Là Thương Nguyệt nuôi?

Hướng về cửa phòng ở phía trước, Ít Chính Như Hoàng cẩn cẩn dục dục đẩy cửa ra — một cổ hương khí nhân nhạ tràn ra bên ngoài. Hắn vội vàng nín thở ngay tức thì, đợi mê hương còn sót lại tan hết, sau đó mới tiến vào trong phòng. (cẩn cẩn dục dục : thật cẩn thận)

Trong phòng không có ai. Rất có thể là đêm qua có người dùng mê hương làm bọn họ hôn mê, sau đó đem người bắt đi .

Là ai làm? Mục đích của chúng là gì?

Ít Chính Như Hoàng không kịp nghĩ nhiều, lập tức đi tới Bắc Lam lâu — hẳn biết rõ, bọn họ nhất định sẽ điều tra ra.

Du Hiểu Kiệt đứng ở một bên, hồ hững nhìn gương mặt âm trầm của Nam Trúc Khiêm. Thân là Hữu hộ pháp phụ trách tình báo, hẳn đương nhiên biết rõ chính Diệt Diệu giáo đã làm những chuyện này. Nhưng xuất phát từ nhiều nguyên nhân, hẳn đã phong tỏa tin tức này. Nếu như không phải do Ít Chính Như Hoàng phát hiện Dương Tĩnh Lan biến mất thì hẳn chắc chắn có thể bưng bít tất cả.

Đều là tiểu tử này phá rối! Nghĩ tới đây, Du Hiểu Kiệt hung hăng trừng mắt.

“Lại là Diệt Diệu giáo?” Nam Trúc Khiêm cười khẽ, có thể nhận thấy trong tươi cười mang theo vài phần tàn nhẫn, “Có phải bọn chúng cảm thấy làm như vậy thì rất vui vẻ .....”

Không người nào dám lên tiếng. Chính đường thập phần yên tĩnh.

“Phi Minh.” Thật lâu sau, Nam Trúc Khiêm rốt cục lên tiếng, “ Tối nay Ngươi cùng Ít Chính đi Diệt Diệu giáo cứu người trước. Ngươi đã từng ăn cắp bảo vật của Diệt Diệu giáo, chắc chắn sẽ tương đối quen thuộc địa hình ở đó”

“Vâng.” Phi Minh tựa hồ thở dài một hơi, tiếp nhận nhiệm vụ. Ít Chính Như Hoàng cười nói: “Cho dù Nam lâu chủ không nói, ta vẫn đi . Bằng hữu gặp nạn sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn.”

Có lẽ là xuất phát từ tư tâm, Nam Trúc Khiêm cũng không phái Du Hiểu Kiệt tham gia hành động — hẳn không hy vọng Dương Tĩnh Lan được bắt luận kẻ nào bên ngoài ngoại trừ hẳn cứu, càng không hi vọng người kia là Du Hiểu Kiệt. Hẳn đã không có cách nào tự mình đi cứu, nên sẽ không để cho Du Hiểu Kiệt thừa dịp ra tay.

Nâng khoe môi tự giễu, Nam Trúc Khiêm phát hiện hẳn cũng có lúc lấy việc công làm việc tư.

“Thương Nguyệt, Thương Nguyệt?” Ít Chính Như Hoàng cách cửa thiết lao hô hoán vài tiếng, nhưng không nghe được âm thanh đáp lại. Xem ra hẳn đã mất ý thức .

Không cần tốn nhiều sức để mở khóa cửa lao, động tác của Ít Chính Như Hoàng thuần thục vô cùng, làm Phi Minh âm thầm tán thưởng.

Ngay lúc hẳn chuẩn bị công hai người trên mặt đất rời đi, bỗng nhiên một phi đao bay tới cắm vào trên tường, khiến bọn họ phát hiện không ổn.

Bị phát hiện !

“Không sao, phi đao này chỉ là cắm vào trên tường mà thôi, cũng không trúng chúng ta, có thể thấy được người phóng phi đao có công lực không sâu, đại khái chỉ là tiểu lâu la thôi.” Ít Chính Như Hoàng thông minh rất nhanh liền phát hiện điểm này.

Nhưng bọn họ công người nên chiến đấu có chút khó khăn , nếu như địch nhân quá nhiều sẽ thập phần bất lợi.

Một dải lụa hồng sắc bỗng dưng vung ra, đánh bại vài tên thị vệ địa lao. Bọn họ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy hơn mười nữ tử mặc váy đỏ thắm đứng cách đó không xa, cầm trong tay đủ loại vũ khí.

“Chúng ta là người của Bách Vi cung, phụng mệnh cung chủ tới trợ giúp. Nhị vị cứ rời đi trước , ở đây giao cho chúng ta đối phó.” Một nữ tử tay cầm trường tiên nói. (trường tiên : roi dài)

“Vậy thì đa tạ .” Phi Minh cùng Ít Chính Như Hoàng cũng không còn thời gian ở lại khách sáo, sau khi nói cảm tạ liền vội vàng rời đi.

Trước khi rời đi, Ít Chính Như Hoàng quay đầu nhìn lại. Hẳn ần ần cảm thấy, nữ tử vừa rời dùng dải lụa hồng sắc hình như hơi quen mắt.....

Kiểm tra cho Dương Tĩnh Lan cùng Tiêu Thương Nhiên xong , Tổ Đoạn Tiểu Diệp thở phào một cái, nói: “May mắn độc La Đình dùng vừa vặn ta có khả năng giải được ... Loại độc chất này tên là ‘Tích Vũ’, sau khi trúng độc thì toàn thân đau đớn, trong vòng hai ngày sẽ tử vong... May là các người cứu họ kịp thời.”

Nghe xong lời của nàng, tất cả mọi người liền yên lòng. Ít Chính Như Hoàng tựa hồ nhớ ra gì đó, đột nhiên xoay người đi Diệt Diệp giáo.

“Như Hoàng, người đi đâu vậy ?” Tổ Đoạn Tiểu Diệp vội vàng gọi hấn.

“Diệt Diệp giáo.” Ít Chính Như Hoàng hướng nàng sáng lạn cười, tiếp tục chạy nhanh về phía trước, cũng không quản nàng ở phía sau kêu hấn không cần phải đi nữa.

Bọn họ đã không sao , mình cũng nên quay lại trợ giúp a? Để cho một đám nữ tử nhu nhược thay hấn thu thập cục diện rối rắm, cũng không giống phong cách của Ít Chính Như Hoàng.

Huống chi... Vừa rồi người kia.....

Nghĩ như vậy, khoe môi Ít Chính Như Hoàng không nhịn được giương lên.

*****

càng coi càng muốn xé xác Du Hiểu Kiệt ra mấy trăm ngàn mảnh a

*****

24. Chương 24

Bách Vi cùng Diệt Diệp giáo hỗn chiến kịch liệt, một thân ảnh cao gầy đứng trên đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống, thấy rõ tất cả chuyện này. Gió lạnh thổi qua, làn váy xám nhẹ nhàng phiêu động. Khuôn mặt trắng nõn khiến cho người khác mê mẩn, làm cho ánh mắt của nàng thêm vài phần cao ngạo.

Nhìn xem nhìn xem, nàng tựa hồ phát hiện cái gì, mi nhan dần dần trở nên dữ tợn.

“Lì.” Nghe thấy sau lưng có người kêu tên của nàng, nàng xoay người lại.

“Làm sao vậy?” Người tới đã nhận ra nàng không vui, hỏi.

“Hàn ~ ta chợt nhận ra đó là tên tiểu tặc lần trước trộm đồ của ta ! Giúp ta giáo huấn y ~” Nàng đưa mặt sát gần tai người nọ, động tác cực kỳ giống nữ tử thanh lâu nhưng người này lại cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

“Đương nhiên có thể.” Hấn cười ôm chầm eo nàng, “Ta sẽ nhường Ngân Chiến đi thu thập y . Người muốn làm như thế nào?”

Nữ tử áo xám lộ ra nụ cười quyến rũ, nói: “ Y yêu nghề ăn trộm như vậy... Ta sẽ khiến y không thể đi ăn trộm nữa.”

Trường kiếm vung lên, chung quanh Ít Chính Như Hoàng lại thêm mấy cỗ thi thể. Y lau đi mồ hôi trên trán, trong nội tâm bắt đầu chửi bới những kẻ địch không sợ sống chết này.

“Bá!” Thanh âm dải lụa huy vũ vang lên bên tai. Y quay đầu xem xét, chỉ thấy cái dải lụa hồng sắc kia quấn chặt cổ một thị vệ của Diệt Diệp giáo. Dùng sức kéo, hấn liền ngã trên mặt đất, không còn nhúc nhích, đại khái đã chết rồi.

Rất lợi hại nha. Ít Chính Như Hoàng hướng nữ tử vận y phục đỏ thẫm cười nói: “Cô nương, chúng ta lại gặp mặt .”

Nữ tử vận y phục đỏ thẫm cũng nhận ra y, nhưng chỉ hừ một tiếng, không rảnh đáp lại.

Là ghi hận mình ngày đó vạch trần nàng trước mặt mọi người?

“Ai, rõ ràng là nàng không đúng, ta cũng không có nói thẳng nàng trộm tiền của ta, đã cho nàng mặt mũi rồi.” Ít Chính Như Hoàng nói.

Đôi mi thanh tú của nữ tử đó giương lên, nói: “Chính ngươi lúc đó chẳng phải tiểu thâu, còn dám nói ta. Ngươi dám không thừa nhận, ta vừa rồi trông thấy ngươi mở khóa.”

“Được rồi, ta với nàng cứ cãi nhau mãi như vậy sao?.” Ít Chính Như Hoàng xoay tay đâm một kiếm, giết chết một tên có ý đồ đánh lén, “Chuyên tâm chiến đấu.”

“Ai muốn cùng ngươi cãi?” Nàng không phục, đáp lại y một câu.

Bóng dáng màu đen tiến vào khu vực hỗn chiến, lặng yên không một tiếng động tiếp cận mục tiêu của nó.

“Chú ý!” Nghe thấy tiếng la của nữ tử đó, Ít Chính Như Hoàng cảm giác sau lưng có một hồi chuông phong rất mạnh tới gần, trong nội tâm cả kinh.

Không thể đem sau lưng lưu cho địch nhân, đây là đạo lý đơn giản nhất. Thế nhưng y lại không hề phát hiện có người tiếp cận chính mình!

Chờ y phát hiện thì đã muộn.

“Cái gì?! Ngươi nói... Như Hoàng bị thương?” Dương Tĩnh Lan miễn cưỡng muốn ngồi dậy, bị Nam Trúc Khiêm ấn trở lại giường, “Ngươi nằm yên, đừng nhúc nhích, ngươi so với y không khá hơn bao nhiêu đâu.”

Dương Tĩnh Lan rất không tình nguyện, nhưng vẫn làm theo lời hấn nói. “Thương Nhiên? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Đệ đệ của ngươi không sao, độc của cậu ta cũng được giải. Tới qua Phi Minh cùng Ít Chính đến Diệt Diệu giáo cứu các người, người của Bách Vi cung cũng đến trợ giúp. Thật vất vả thoát thân, thế nhưng y lại quay lại nơi đó, kết quả bị thủ lĩnh thị vệ Diệt Diệu giáo làm trọng thương. Nghe nói trúng một chưởng, hình như tay phải cũng bị bẻ gãy. Tên kia thật là hung ác.”

Nam Trúc Khiêm trông thấy bộ dáng lo lắng của Dương Tĩnh Lan, an ủi: “Không cần lo lắng, Nhan cung chủ y thuật cao minh, có thể trị khỏi cho y.”

“Người nào lợi hại như vậy? Có thể đả thương Như Hoàng thành như vậy... Còn bẻ gãy tay y? Bọn họ có huyết hải thâm cừu gì sao?” Nghe nói hảo hữu bị bẻ gãy tay, Dương Tĩnh Lan tức giận bất bình.

Nam Trúc Khiêm hít một tiếng, nói: “Làm gì có huyết hải thâm cừu, chỉ là mấy năm trước Ít Chính đã từng ăn cắp bảo vật của Diệt Diệu giáo, là trân châu mà thê tử Từ Lệ của giáo chủ Ngưu Hàn tối yêu tha thiết... Thủ đoạn Diệt Diệu giáo trả thù ngoan độc, ngươi không phải không biết.”

Bởi vì một khối trân châu? Dương Tĩnh Lan bật cười, Như Hoàng trộm đồ đạc của bọn họ, phải gọi là thay trời hành đạo!

“Tên thủ lĩnh thị vệ kia, ngươi cũng biết đấy, hấn tên là Ngân Chiến, chính là Huyền y nhân lần trước dùng một thanh mộc kiếm chém mũi tên của ta thành hai đoạn.”

cả nhà xem lại chương 4 nhá

Nguyên lai là hấn. Dương Tĩnh Lan nhớ rõ người kia, thân thủ của hấn thật sự rất lợi hại.

“Nguyệt.” Ngay lúc cả hai đang nói thì bị một thanh âm của ai đó cắt ngang.

Du Hiểu Kiệt bước nhanh tới. “Ngươi có khỏe không? Còn khó chịu ở đâu không?”

Dương Tĩnh Lan khẽ lắc đầu. Không biết vì cái gì, hấn gọi “Nguyệt” khiến y nổi lên cảm giác phản cảm, y cảm thấy xưng hô thế này quá thân thiết. Mặc dù Tiêu Thương Nguyệt cùng Du Hiểu Kiệt là thanh mai trúc mã, nhưng đối với y mà nói, Du Hiểu Kiệt chỉ là một bằng hữu bình thường.

“Hiểu Kiệt..... Có thể gọi ta Thương Nguyệt hay không?”

Tiểu dung ôn nhu của Du Hiểu Kiệt đông cứng lại. Vì cái gì? Là vì bọn họ quá lâu không có gặp mặt cho nên lạnh nhạt? Hay là... Trong lòng của y, đã có người khác chiếm được địa vị siêu việt?

“..... Được rồi, Thương Nguyệt.” Cười có chút khó coi, Du Hiểu Kiệt dùng khóe mắt quan sát biểu tình của Nam Trúc Khiêm. Đầu tiên là thoáng kinh ngạc, sau đó là nụ cười tự tin.

Hắn thật sự muốn phá hủy nụ cười tự tin đó.

...

“Khụ khụ...” Nhẹ giọng ho khan, Ít Chính Như Hoàng lấy tay che miệng, nhưng vẫn có ít giọt máu từ giữa ngón tay thấm ra.

Ngồi ở bên giường chiếu cổ hủ là nữ tử vận áo đỏ thẫm đỏ, nàng sợ tới mức luống cuống. “Người, người không sao chứ? Ta đi tìm cung chủ đến thay người xem!”

“Khụ.. Không cần, không có việc gì...” Ít Chính Như Hoàng cười cười, “Cũng không phải lần đầu bị thương, không cần ngạc nhiên.”

“Uy! Ta quan tâm người, không phân biệt tốt xấu.” Áo đỏ thẫm nữ tử bất mãn nói.

Ít Chính Như Hoàng không trả lời, đợi cơn đau hơi trì hoãn, mới nói: “Ta đã quên hỏi... quý danh của cô nương là gì.”

Áo đỏ thẫm nữ tử bĩu môi, nói: “Ta dựa vào cái gì nói cho người biết, muốn nói cũng phải là người nói trước a.”

“Hạo, vậy để ta nói trước.” Ít Chính Như Hoàng có chút bất đắc dĩ, “Ta họ kếp Ít Chính, danh Như Hoàng, người Dương Châu.”

“Ta họ Hạ, danh Mộ Nhữ... Ta không biết ta là người ở nơi nào, ta là cô nhi.....” nữ tử áo đỏ sắc mặt buồn bã, cúi thấp đầu.

“... Ách, thực xin lỗi, nhắc tới chuyện thương tâm của nàng.” Ít Chính Như Hoàng không biết phải an ủi nàng như thế nào.

Hạ Mộ Nhữ nói: “Cũng không còn cái gì, qua vài chục năm rồi... Ta cũng đã quen.”

Dứt lời, nàng đứng lên. “Người nghỉ ngơi thật tốt a, ta còn có việc, đi trước.”

Nhìn bóng lưng áo đỏ thẫm rời đi, Ít Chính Như Hoàng lâm vào trầm tư.

*****

Chương tiếp theo:

không biết như vậy có phải tỏ tình không nhưng ta rất vui

*****

25. Chương 25

Càng ngày càng thấy sự mù quáng của tình yêu

*****

“Thương Nguyệt, gần đây người rất ít đến Đông Thành nhạc phường, thật ra trong nhà đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hiêm khi trông thấy Dương Tĩnh Lan xuất hiện tại Đông Thành nhạc phường, Ân Thái Long liền hỏi ngay.

Dương Tĩnh Lan vừa lau ngọc tiêu của mình vừa nói: “Cũng không có gì, chỉ là mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều sự tình..... Có chút ứng phó không nổi.”

Tựa như, y không biết tại sao mình phải đáp ứng Nam Trúc Khiêm ở lại Bắc Lam lâu.

Nguyên nhân Nam Trúc Khiêm muốn y lưu lại vì không muốn có chuyện gì xảy ra với y, nhưng theo như tính tình của Dương Tĩnh Lan, vốn nên cự tuyệt hẳn, vậy mà y lại tìm một cái cớ thập phần gượng gạo.

“Nếu như ta ở lại đây, Thương Nhiên ở nhà một mình càng không an toàn.”

Vì vậy, đương nhiên Tiêu Thương Nhiên đồng ý lưu lại, Dương Tĩnh Lan cũng đành lưu lại.

Dương Tĩnh Lan vừa ra khỏi nhạc phường, đã nhìn thấy có người đang chờ mình ngoài cửa.

Không phải Nam Trúc Khiêm, mà là Du Hiểu Kiệt.

Dương Tĩnh Lan trong lòng có chút thất vọng, nhưng vẫn tiến về phía trước, hỏi: “Hiểu Kiệt, người tìm ta có việc sao?”

“Không có việc gì thì không thể tìm người ư?” Du Hiểu Kiệt cười nói, “Ta muốn cùng người đi dạo một chút a.”

“... Hảo.” Dương Tĩnh Lan đang muốn thu hồi ngọc tiêu, lại bị Du Hiểu Kiệt nhìn với vẻ khác thường: “Thương Nguyệt, ngọc tiêu của người... Tại sao không giống với cái lần trước ta tặng người?”

Dương Tĩnh Lan kinh ngạc vì sự dò hỏi của Du Hiểu Kiệt, nói: “Lần trước không cẩn thận làm hỏng, nên ta đã mua một cây khác.”

Ngọc tiêu của Du Hiểu Kiệt đã bị chém nát lúc Đạp Tuyết đánh lén Dương Tĩnh Lan.

Nhưng mà Du Hiểu Kiệt không nghĩ như vậy.

Người đã bắt đầu bất hòa với ta rồi sao? Ngay cả vật duy nhất ta tặng người, người cũng không nguyện ý lưu lại....

“Đi thôi. Ta có đặt một phòng tại Đồng Thành khách ***, không ngại dùng một bữa cơm cùng ta chứ?” Du Hiểu Kiệt dừng một chút, nói: “Đương nhiên, tiền rượu và thức ăn thì chúng ta chia nhau.”

Nếu hẳn thay Dương Tĩnh Lan thanh toán, sẽ làm tổn thương tự ái của y.

Không thể không thừa nhận, suy nghĩ của Du Hiểu Kiệt rất là chu đáo.

Đi vào khách *** Đồng Thành, Dương Tĩnh Lan đột nhiên nhớ tới lần đầu gặp Ít Chính Như Hoàng, cũng là ở nơi này. Bất quá khi đó mình còn chưa có công việc, đành để Ít Chính Như Hoàng mời khách. Thế nhưng Ít Chính Như Hoàng sẽ không chú ý những điều này, nhưng trong lòng Dương Tĩnh Lan vẫn cảm thấy có chút bồn chồn.

“Đêm hôm đó, ta đã thổ lộ tâm ý của ta với người ngay tại đây.....” Du Hiểu Kiệt nhìn vẻ mặt mờ mịt của Dương Tĩnh Lan, “Người thật sự không nhớ rõ sao?”

“Thực xin lỗi, ta không biết người đang nói cái gì.” Dương Tĩnh Lan than một tiếng. Ta không phải Tiêu Thương Nguyệt, làm sao ta nhớ rõ được.

“Người đã nói, người sẽ cho ta câu trả lời thuyết phục.” Du Hiểu Kiệt u uất nói. Ta cũng đã nói, ta sẽ chờ người. Nhưng, bây giờ người coi ta là cái gì?! Là thân mật cùng Nam Trúc Khiêm, là khoảng cách cùng ta càng ngày càng xa! Đây là câu trả lời thuyết phục của người?”

Dương Tĩnh Lan im lặng. Y không phải là không có phát giác được Du Hiểu Kiệt đối với mình rất ôn nhu, chỉ là y không muốn nhìn thẳng vào hắn, nên y lựa chọn trốn tránh.

Người Du Hiểu Kiệt yêu là Tiêu Thương Nguyệt, không phải y. Mà y, cũng không yêu Du Hiểu Kiệt.

“Vì sao người không trả lời ta? Ta một lần lại một lần nhường nhịn người, chính là hi vọng người có thể một lần nữa nhớ tới quan hệ của chúng ta. Mà Nam Trúc Khiêm kia thật vô liêm sỉ. Rõ ràng là hắn thừa nước đục thả câu! Hắn là loại người không xứng để ta gọi hắn là lâu chủ!” Du Hiểu Kiệt cười lạnh, “Hắn căn bản không xứng!”

Dương Tĩnh Lan nhú mày: “Người nói đủ chưa?”

Y không phải Tiêu Thương Nguyệt, Y không biết Du Hiểu Kiệt cùng Tiêu Thương Nguyệt trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Du Hiểu Kiệt không thể bắt buộc chính y yêu hắn.

“Thương Nguyệt, người thay đổi.” Ngữ khí Du Hiểu Kiệt trở nên trầm trọng, “Người chưa bao giờ đối với ta như vậy.”

“Ta không thay đổi, là người thay đổi.” Dương Tĩnh Lan nói, “Du Hiểu Kiệt, ngay từ đầu ta biết người là một người ôn hòa sẵn sốc, thấu hiểu suy nghĩ của người khác. Nhưng người bây giờ, vì tranh đoạt tình yêu mà không từ thủ đoạn, thậm chí phản bội Trúc Khiêm, một người vẫn luôn xem người là bằng hữu.”

Du Hiểu Kiệt nâng mày: “Người biết chuyện ta phản bội?”

“Là Trúc Khiêm nói cho ta biết. Kỳ thật, hắn đã sớm phát hiện người phản bội Bắc Lam lâu hơn Phi Minh, chỉ là hắn không muốn vạch trần. Bởi vì, phản bội là tử tội. Hắn không muốn giết người.” Dương Tĩnh Lan hạ mi, “Người nên rời khỏi Bắc Lam lâu.”

Du Hiểu Kiệt chăm chú nhìn y thật lâu: “Là Nam Trúc Khiêm kêu người tới thuyết phục ta?”

“Không phải.” Dương Tĩnh Lan nói, “Đây là ý của mình ta.”

Du Hiểu Kiệt trầm ngâm thật lâu, nói: “Người đã muốn ta rời đi, ta cũng không cần thiết lưu lại nữa... Sau này còn gặp lại, Thương Nguyệt.”

Nam Trúc Khiêm, lần này ta nợ người một ân tình. Nhưng mà, ta tuyệt đối sẽ không tặng Thương Nguyệt cho người.

Dựa vào cây tử đàn lan, Nam Trúc Khiêm im lặng nhìn đầy trời tuyết bay lả tả theo gió.

“... Hiểu Kiệt, hắn đi rồi.” Sau lưng truyền đến tiếng thở dài trầm thấp của Dương Tĩnh Lan.

Nam Trúc Khiêm cười: “Đi rồi? Cũng tốt a.”

Hắn cũng không muốn dựa theo quy củ Bắc Lam lâu xử trí Du Hiểu Kiệt, càng không muốn đóng kịch với Du Hiểu Kiệt.... Hắn đi, ngược lại là một chuyện tốt.

“Cảm giác bị bằng hữu phản bội, rất thống khổ a.” Dương Tĩnh Lan lộ ra sầu não, “Một mực xem trọng hắn, tin tưởng hắn, có chuyện gì đều thổ lộ hết với hắn, toàn tâm tín nhiệm, nhưng sau lưng lại bị hắn phản bội..... Loại cảm giác này, ta cũng từng có.”

Người càng có được nhiều quyền thế, càng khó tín nhiệm người khác... Bắc Lam lâu chủ tín nhiệm một người như thế, khi bị phản bội sẽ vô cùng đau đớn, không hề ít hơn mình

“Về sau, người còn có thể tin tưởng bằng hữu nữa không?” Nam Trúc Khiêm quay lại nhìn qua y, tay vẫn đang cầm chén rượu.

“Vốn dĩ ta không tin...” Dương Tĩnh Lan suy tư trong chốc lát, nhướn miệng cười: “Bất quá, sau khi gặp được bạn Nhã Lam cùng Như Hoàng, ta lại bắt đầu tin.”

Bởi vì Hàn ca mà ta không muốn tin tưởng tình yêu. Sau đó ta gặp được người, cũng bắt đầu tin. – những lời này, Dương Tĩnh Lan không nghĩ sẽ nói ra.

Nam Trúc Khiêm nắm chén rượu sáng long lanh, chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên cạnh y: “Ta từng có bằng hữu, nhưng sau này mới phát hiện bất quá chỉ là một giấc mộng. Thương Nguyệt, kỳ thật ta rất hâm mộ người. Hữu tình của người, không bị trói buộc bởi quyền lực cùng ích lợi.”

“Không ai quy định Bắc Lam lâu chủ không thể có được bằng hữu chân chính.” Dương Tĩnh Lan tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, “Người cũng có thể đem ta trở thành bằng hữu của người.” (tự tiểu phi tiểu : giống như cười mà không phải cười)

“Được.” Nam Trúc Khiêm lại châm đầy một chén rượu Đỗ Khang, cạn một hơi hết sạch.

“Bằng hữu, kiêm người yêu... Có thể chứ?”

*****

tình yêu của hai anh đang là đề tài nóng bỏng của thuộc hạ và người thân. kakakaka. hồi sau sẽ rõ

*****

26. Chương 26

“Lâu chủ, chuyện La Đình dùng độc giết giáo chủ Diệt Diệt giáo rồi tự phong hấn là giáo chủ... Chúng ta có thể lợi dụng thời cơ này hay không?”

Nam Trúc Khiêm kỳ thật cũng có quyết định này. La Đình bởi vì âm hiểm giả dối nên không được ưa thích, thừa dịp hấn vừa mới lên làm giáo chủ, nội loạn chưa hoàn toàn bình định, công kích Diệt Diệt giáo quả thật là một cơ hội rất tốt.

Chính là.....

“Không được.” Sau khi Du Hiểu Kiệt rời đi, Bắc Lam lâu liền thiếu đi vị trí tình báo Hữu hộ pháp. Mặc dù đã có sẵn thông tin từ những lần do thám trước, nhưng không tìm được người tiếp nhận chức vị Hữu hộ pháp, phần thắng của bọn họ sẽ giảm bớt rất nhiều.

Đồng Nhã Lam mày liễu nhăn lại: “Vì Du hộ pháp rời đi sao?”

Nam Trúc Khiêm gật đầu: “Không cần tiếc nuối, thời cơ sẽ có nữa... Nếu thật sự không có, chúng ta cũng có thể tự tạo ra thời cơ cho mình.”

Không hổ là lâu chủ, bất cứ lúc nào cũng tự tin như vậy.....

“Lâu chủ, nếu có thể... Ta muốn đảm nhiệm chức vị Hữu hộ pháp.”

Nam Trúc Khiêm đối với đề nghị này cũng không kinh ngạc quá lớn: “Lý do?”

“Ta cảm thấy ta có năng lực đảm nhiệm chức vị này.” Đồng Nhã Lam nói, “Hơn nữa, khuyết thiếu Hữu hộ pháp đối với Bắc Lam lâu thập phần bất lợi...”

“Trúc Khiêm, có thể cho nàng ấy thử được không?”

Nam Trúc Khiêm nhìn về phía Dương Tĩnh Lan không biết từ khi nào đi vào: “Hữu hộ pháp cũng không phải là vị trí mà mọi người đều có thể đảm nhiệm.”

“Ta tin tưởng tri kỷ của ta.” Dương Tĩnh Lan cười, “Ta cũng tin tưởng trực giác của ta.”

Đồng Nhã Lam chưa bao giờ nói những gì khi nàng ấy không suy xét kĩ. Nàng có thể nói ra lời như vậy, thì nhất định có mười phần nắm chắc.

“Người đã nói như vậy, vậy cho Đồng cô nương tạm thay thế Du hữu hộ pháp...” Nam Trúc Khiêm cũng lựa chọn tin tưởng y, “Nhiệm kỳ nửa tháng.”

“Thương Nguyệt, cảm ơn.” Đồng Nhã Lam hướng Dương Tĩnh Lan thản nhiên mỉm cười.

Dương Tĩnh Lan khoát tay: “Không có gì đâu.”

“Các người ở chung thật sự hòa hợp.” Nam Trúc Khiêm trong thanh âm lộ ra hờn giận.

Đồng Nhã Lam ngăn ra: “Đúng rồi, ta đã quên không thể ở trước mặt lâu chủ cùng Thương Nguyệt tán gẫu tâm đầu ý hợp như vậy, lâu chủ sẽ ghen .....”

Dương Tĩnh Lan then thùng. Nhã Lam cũng không cần nói trắng ra như vậy...

Tuy rằng Nam Trúc Khiêm sắc mặt không thay đổi, nhưng vẫn thấy có chút xấu hổ. Cảm tình của hấn chẳng lẽ rõ ràng đến mức ngay cả thuộc hạ của hấn đều nhìn ra sao?

“Lâu chủ, Thương Nguyệt, hai người chậm rãi tán gẫu, ta không quấy rầy nữa.” Đồng Nhã Lam thúc thời nhanh chóng ly khai, lưu lại hai người xấu hổ không biết nói gì.

*****

“Ca, gần đây ngươi có việc gì vui phải không?”

Dương Tĩnh Lan mặc danh kỳ diệu nhìn Tiêu Thương Nhiên: “Không có a. Vì sao đệ hỏi như vậy?”

“Đệ phát hiện huynh thay đổi rất nhiều.” Tiêu Thương Nhiên nói, “Từ sau khi báo thù thất bại, ánh mắt của huynh vẫn luôn u buồn ... Cho dù cười, cũng rất ít có sự vui vẻ chân chính... Nhưng gần đây, lại rất khoái nhạc.”

Dừng một chút, cậu lại bổ sung: “Đặc biệt thời điểm cùng một chỗ với Nam lâu chủ.”

Có sao? Như thế nào ngay cả chính ta cũng chưa nhận ra?

Dương Tĩnh Lan không biết mở miệng giải thích như thế nào với Tiêu Thương Nhiên. Cậu ... Cậu có bài xích đoạn tụ giống như những người đó không ...?

Cũng chỉ có tri kỷ giống Nhã Lam, mới có thể không phản cảm chính mình.....

“Trúc Khiêm hẳn... là bằng hữu tốt, lúc ở cùng hẳn ta rất khoái nhạc.”

“Ca, ca có biết Hiểu Kiệt ca đi đâu không? Hẳn là Hữu hộ pháp Bắc Lam lâu, nhưng ta ở Bắc Lam lâu ngày người một tháng, sao vẫn không thấy hẳn?” Tiêu Thương Nhiên đưa ra nghi vấn trong lòng.

Dương Tĩnh Lan không nghĩ tới cậu đột nhiên chuyển hướng đề tài, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. “Hiểu Kiệt... Hẳn có một số việc phải xử lý nên ly khai rồi.”

Nếu Tiêu Thương Nhiên biết Du Hiểu Kiệt mà cậu nhận thức từ nhỏ, lại vì Tiêu Thương Nguyệt mà phản bội Bắc Lam lâu, nhất định rất khó có thể chấp nhận.

“Khi nào thì hẳn trở về?” Tiêu Thương Nhiên tiếp tục truy vấn.

“Ách.. cái này..... Ca cũng không biết, đệ đi hỏi Trúc Khiêm.”

Du Hiểu Kiệt chắc là không bao giờ trở về.

“Người cút sang một bên cho ta! Thật là phiền phức a!”

Không thể nhịn được nữa, một cước đá văng bạch miêu dưới đất, Lạc Ngâm rốt cục bạo phát: “Tiêu Thương Nhiên! Mau đem con mèo của nhà người đi mau! Bằng không ta đã ném nó ra ngoài cửa sổ a!”

Nghe tiếng truy đuổi, Tiêu Thương Nhiên vội vàng gào thét, ôm lấy Lưu Sương trấn an. “Con mèo cũng không phải của ta, là của ca ta...”

Nghĩ nghĩ, cậu lại sửa miệng: “Hình như là ca ta cùng Nam lâu chủ dưỡng sủng vật..... Người ném nó từ nơi này xuống, không sợ Nam lâu chủ tìm người khởi binh vấn tội sao?”

Cậu thường xuyên thấy Nam Trúc Khiêm và Dương Tĩnh Lan cùng nhau đùa với con mèo này, nói không chừng đúng là bọn họ cùng nhau dưỡng.

Lạc Ngâm cười nhạo: “Lâu chủ dưỡng sủng vật? Tiêu Thương Nhiên, đầu của người có vấn đề gì không? Kính nhờ người mau đi tìm đại phu, đừng làm ta sợ a!”

Không đợi Tiêu Thương Nhiên mở miệng, Lạc Ngâm lại phát huy công lực ác khẩu của hẳn: “Muốn hù dọa người khác cũng phải soạn một lời nói dối dễ dàng làm cho người ta mắc mưu. Chỉ bằng cái câu chuyện buồn cười kia..... Bắc Lam lâu chủ dưỡng sủng vật? Đúng là cười chết ta!”

“Cậu ta nói thật, ta đã thấy lâu chủ cùng Thương Nguyệt công tử chăm sóc con mèo này...” Tổ Đoạn Tiểu Diệp chen vào nói, “Nó đích thật là sủng vật bọn họ dưỡng.”

“Tiểu Diệp, sao ngay cả người cũng cùng tiểu tử này hồ nháo?” Lạc Ngâm thấy bằng hữu của mình hợp tác cùng Tiêu Thương Nhiên, phi thường bất mãn.

“Ta không có hồ nháo! Là thật!” Tổ Đoạn Tiểu Diệp vội vàng biện giải, “Khi ấy bộ dáng Lâu chủ hoàn toàn bất đồng, quả thực là hai người... Ta chưa bao giờ thấy ánh mắt hẳn ôn nhu như vậy!”

Lạc Ngâm bị dọa sợ. “Ôn nhu?! Tiểu Diệp, người xác định người không nhìn lầm?”

“Không có.” Tổ Đoạn Tiểu Diệp buồn bực, “Lâu chủ đến tốt cùng là bị gì a.....”

Tiêu Thương Nhiên nói: “Ca ta gần đây cũng kì lạ... Mặc dù vui vẻ là chuyện tốt, nhưng biết rõ nguyên nhân vẫn tốt hơn. Không bằng chúng ta.....”

*****

Chương tiếp theo:

Dương Tĩnh Lan không cách nào tưởng tượng được Tiêu Thương Nhiên giống như những người kia, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mỗi tình của y.

*****

27. Chương 27

“Đệ đệ của người đang đi theo chúng ta.”

Dương Tĩnh Lan kinh ngạc: “Thương Nhiên? Nó theo dõi chúng ta làm gì?”

Tiêu Thương Nhiên là một người có tấm lòng, không phải bọn họ làm chuyện gì trời dấy lòng hiếu kỳ của cậu, mới bị cậu theo dõi a.

“Nó không có ác ý, chỉ là hiếu kỳ thôi.” Dương Tĩnh Lan nói, “Không cần khẩn trương.”

Nam Trúc Khiêm nở nụ cười: “Ta đương nhiên biết rõ, nếu không ta đã sớm có hành động.”

Nhớ tới Tiêu Thương Nhiên ngày hôm qua hỏi mình rất nhiều chuyện, Dương Tĩnh Lan suy đoán cậu muốn tìm hiểu nguyên nhân khiến mình thay đổi, cho nên ra hạ sách này.

Nếu như Thương Nhiên phát hiện ca ca cậu là đoạn tụ.....

“Nếu đệ đệ của người biết quan hệ của chúng ta, có thể thất vọng hay không?” Nam Trúc Khiêm dùng dư quang liếc thân ảnh sau lưng. Theo dõi cũng không biết giữ khoảng cách an toàn, Tiêu Thương Nhiên thật sự là quá ngây thơ rồi.

“Không biết, ta chưa từng có nghe nó nói qua cảm nhận của nó về phương diện tình cảm này.” Dương Tĩnh Lan cũng không quá khẳng định, “Chỉ có thể gạt nó.”

Dương Tĩnh Lan không cách nào tưởng tượng được Tiêu Thương Nhiên giống như những người kia, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mỗi tình của y.

“Nhưng ta không nghĩ mọi chuyện trầm trọng như vậy.” Nam Trúc Khiêm có chút bất mãn, “Chỉ cần những người khác không biết quan hệ của chúng ta, tựu cũng không đối với người hết hy vọng.” Hắn chỉ chính là Du Hiểu Kiệt.

“Trúc Khiêm...” Đường đường Bắc Lam lâu chủ dĩ nhiên là cái bình dấm chua, nói ra chỉ sợ không người nào dám tin tưởng a.

“Người đã không muốn công khai, coi như xong a.” Nam Trúc Khiêm ôm cằm vai y, “Ta tôn trọng ý kiến của người. Hơn nữa một khi làm cho địch nhân biết rõ chuyện này sẽ phi thường nguy hiểm.”

Dương Tĩnh Lan gật đầu. Như Nam Trúc Khiêm bá đạo như vậy, chịu vì y làm được loại tình trạng này, đã rất không dễ dàng.

“Hoa Mao, chuyện lần trước đa tạ người tương trợ.” Ít Chính Như Hoàng bưng chén rượu lên: “Đến, ta kính người một ly!”

Lôi Hoa Mao đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, trông thấy Ít Chính Như Hoàng nâng chén uống tiếp thì ngăn cản: “Như Hoàng, thương thể của người mới lành, không nên uống rượu.”

Ít Chính Như Hoàng cười ha ha: “Hoa Mao, người xem ta là loại người vì mấy chén rượu mà chết sao?”

Nói xong, gã đưa chén rượu cho Lôi Hoa Mao. Bên trong cái chén vàng nhạt, thoảng hương trà thơm ngát.

“Ha ha...” Lôi Hoa Mao buồn cười, “Dùng trà thay rượu, tiểu tử người thật là đủ cơ linh.”

“Đó là đương nhiên.” Ít Chính Như Hoàng cười nói, “Ta đến quỷ môn quan đi dạo một vòng trở về, tự nhiên sẽ hết sức quý trọng cái mạng nhỏ của mình.”

Lôi Hoa Mao cũng rót cho mình chén trà, tinh tế thưởng thức.

“Đúng rồi, Hoa Mao , người bỏ giao dịch của Diệt Diệu giáo, tổ chức của người không truy cứu người sao?”
Ít Chính Như Hoàng hỏi, “Đặc biệt cái tên Lâm Phi Huy, hình như hắn luôn nhìn người không vừa mắt.”

“Người nói Đạp Tuyết a...” Lôi Hoa Mao cười khở, “Hắn bị danh lợi che mắt hai mắt, đã hết thuốc chữa rồi .
Ta thấy, tương lai hắn nếu không phải bởi vì nhiệm vụ thất bại mà bị giết thì là chết trong tay cừu gia.”

Có danh tiếng đệ nhất sát thủ của tổ chức sát thủ lớn nhất “Cửu U hoàng tuyền”, Lôi Hoa Mao chưa bao giờ sẽ vì tiền thưởng mà giết người, bởi vậy y sẽ không dễ dàng tiếp nhận nhiệm vụ. Chết dưới kiếm của y, thường thường là người làm nhiều việc ác, gây họa cho thế gian.

“Lâm Phi Huy quá ngu xuẩn.” Ít Chính Như Hoàng đánh giá, “Hắn vì thanh danh, vì tiền liêu lĩnh tiếp nhận nhiệm vụ giết người, kết quả là gây thù vô số, còn bị bêu danh là hám lợi. Hoa Mao, may là người thông minh hơn hắn nhiều.”

Lôi Hoa Mao không đáp lời, chỉ xuất thần nhìn tuyết rơi bên ngoài.

Thân ảnh màu trắng khéo léo chạy trốn trên mặt tuyết, thỉnh thoảng nhảy lên vài bước, lẫn mất trong đồng tuyết mềm mại.

“Lưu Sương! Đừng chạy ! Người sẽ lạc đường đó! Mau trở về a! Lưu Sương –” Tổ Đoạn Tiểu Diệp một bên hô, một bên đuổi theo con mèo nhỏ bạch sắc, “Lưu Sương!”

Lưu Sương cũng không để ý tới nàng gọi, ngược lại càng chạy trốn nhanh hơn. Nó chạy ra ngoài Bắc Lam lâu, hướng tới con đường cái vắng vẻ.

“Nha!” Tổ Đoạn Tiểu Diệp bị trượt chân , may mắn Phi Minh kịp thời đỡ nàng: “Không có sao chứ?”

“Không sao.” Tổ Đoạn Tiểu Diệp vội la lên, “Phi Minh, người mau đuổi theo Lưu Sương! Nếu nó chạy mất thì tiêu !”

Phi Minh nhìn về phía đường cái, sau đó cười. “Tiểu Diệp, người xem.”

Lưu Sương đang nằm trong ngực Dương Tĩnh Lan, phát ra âm thanh meo meo làm nũng. Nam Trúc Khiêm đứng ở bên cạnh y, trên mặt là ôn nhu hiếm thấy

“Nguyên lai là chủ nhân đã trở về, khó trách Lưu Sương chạy nhanh như vậy.” Tổ Đoạn Tiểu Diệp bừng tỉnh đại ngộ, “Nó rất có linh tính !”

Không biết vì cái gì, nàng đột nhiên cảm thấy hình ảnh lâu chủ cùng Thương Nguyệt công tử sống vai trong tuyết rất đẹp, làm cho người ta không muốn phá hỏng bầu không khí này.

“Phi Minh, chúng ta trở về đi.” Lặng lẽ kéo kéo tay áo Phi Minh, Tổ Đoạn Tiểu Diệp nói khẽ.

“Hảo.” Phi Minh gật đầu, cùng nàng trở về Bắc Lam lâu, không đi quấy rầy hai người kia.

“Tiểu Diệp, người cũng đã nhìn ra?” Khẽ châm lửa vào chậu than, cảm giác trong phòng ấm áp hơn nhiều, Phi Minh liền hỏi nàng.

“Cái gì?” Tổ Đoạn Tiểu Diệp vẽ mặt mờ mịt.

Phi Minh nghi ngờ nói: “Người không biết sao? Lâu chủ hắn..... Cùng Thương Nguyệt công tử ở bên nhau.”

“Thật sao?!” Tổ Đoạn Tiểu Diệp có điểm không thể tin được, “Lâu chủ..... Là... Cái kia a...”

“Người không phát hiện ra? Vậy vừa rồi người vì sao lôi kéo ta rời đi?” Phi Minh cũng bị nàng làm hồ đồ, “Ta còn tưởng rằng người đã đoán được.”

Tổ Đoạn Tiểu Diệp suy tư một hồi, nói: “Ta chỉ là không nghĩ phá hư không khí tốt đẹp kia thôi..... Bất quá người vừa nói như vậy, bản thân ta cảm thấy rất hợp tình hợp lý. Trước kia ta một mực không biết nên hình dung cảm giác giữa Lâu chủ cùng Thương Nguyệt công tử như thế nào, nguyên lai là tình nhân a!”

“Kỳ thật ta cũng không phát hiện được , là Hiểu Kiệt nói cho ta biết .” Phi Minh thở dài một tiếng, “Lâu chủ không muốn tình yêu của mình chịu ánh mắt khác thường của người khác, tổn rất nhiều tâm tư giấu đi.”

28. Chương 28

Ngày hai mươi sáu tháng chạp..... Ngày hôm qua là lễ Giáng Sinh .

Nếu là trước đây, ta nhất định cùng Hàn ca ra ngoài dạo phố, qua một lễ Giáng Sinh khoái hoạt ngọt ngào. Nhưng năm nay, ta lại quên cả lễ Giáng Sinh.

Xem ra lễ Giáng Sinh năm nay sẽ không có quà . Chỉ hy vọng Hàn ca sau khi biết được tin tức về cái chết của ta không cần quá thương tâm. Sau đó tìm một cô gái tốt làm bạn cùng hấn đến suốt đời.

Không biết mùa đông này ở Australia có rét lạnh như thế hay không?

“Thương Nguyệt, cầm cái này.”

Tiếp nhận noãn lô từ tay Nam Trúc Khiêm, Dương Tĩnh Lan không nói, chỉ là kinh ngạc nhìn ngọn lửa đến xuất thần, trong mắt chiếu ra một vòng sáng ngời ửng đỏ.

“Ca.”

Dương Tĩnh Lan lấy lại tinh thần. “Thương Nhiên? Làm sao vậy?”

“Ca, người.....” Tiêu Thương Nhiên thần sắc cổ quái liếc Nam Trúc Khiêm bên cạnh cậu , khẽ cắn môi, phân vân nói: “Ca thật sự cùng Nam lâu chủ... Cái kia..... Ở cùng một chỗ?”

Noãn lô trong tay Dương Tĩnh Lan “Phanh” một tiếng rơi xuống đến trên mặt đất, dấy lên ngọn lửa.

“Cẩn thận!” Nam Trúc Khiêm liền kéo Dương Tĩnh Lan ra sau hấn bảo hộ , hướng ra phía ngoài hô: “Người tới! Xảy ra hỏa hoạn !”

Tiêu Thương Nhiên nhìn dáng vẻ Dương Tĩnh Lan bối rối, như có điều suy nghĩ.

Lửa rất nhanh đã bị dập tắt .

“Người không sao chứ?” Nam Trúc Khiêm đỡ Dương Tĩnh Lan đồng thời hỏi ra một câu như vậy, cả hai người đều lâm vào trầm mặc.

Dương Tĩnh Lan cảm giác tay mình đang bị nắm chặt. Lòng bàn tay của y bởi vì khăn trướng mà đầy mồ hôi lạnh, chính là cái tay đang nắm lấy tay y , không có chút ý tứ buông ra nào.

Trúc Khiêm.....

Dương Tĩnh Lan hít sâu một hơi, cũng nắm chặt bàn tay này.

Vô luận có xảy ra khúc mắc như thế nào, ta cũng sẽ không rời khỏi người.

“Vốn dĩ... Ta rất phản cảm chuyện long dương.” Tiêu Thương Nhiên rốt cục mở miệng, “Nhưng là, đã thật lâu ta không hề trông thấy ca ca vui mừng, hạnh phúc như vậy..... Hơn nữa, Nam lâu chủ cũng có đủ năng lực bảo vệ ca ca, không để ca bị thương tổn. Ta chỉ có người thân duy nhất là ca ca , chỉ cần ca hạnh phúc, việc gì ta cũng chấp nhận.”

“Thương Nhiên, người..... Đồng ý?” Dương Tĩnh Lan như trút được gánh nặng, lại có chút ít không thể tin được.

Nam Trúc Khiêm tựa hồ cũng là nhẹ nhàng thở ra. “Thương Nhiên, cảm ơn người.”

“Bất quá, nếu người đối với ca ca ta không tốt, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!” Tiêu Thương Nhiên rút ra loan đao bên hông quơ quơ, “Ta sẽ chém người thành mười tám phần!”

Dương Tĩnh Lan không khỏi nở nụ cười. Vừa rồi y còn nghĩ mình sẽ bị đệ đệ thiên đao vạn quả, xem ra chỉ là y đã cảm nhận sai rồi.

Thương Nhiên cứ vô ưu vô lự như vậy, kỳ thật mới là người vui sướng nhất a.

“Lâu chủ, Diệt Diệu giáo lại phái người công kích phân đàn của chúng ta... Có cần phản kích hay không?”

Nam Trúc Khiêm chau chau mày kiểm. Diệt Diệu giáo thật sự làm mất hứng, luôn chọn lúc tâm tình hắn đang tốt để ra tay.

“Không cần. Bọn họ nhiều lần công kích phân đàn Bắc Lam lâu, bắt quá là muốn giương đông kích tây, đợi chúng ta không nhận được phản kích lại thì sẽ dời mục tiêu đến tổng đàn.” Điểm thủ đoạn ấy cũng dám ở trước mặt ta khoe khoang.

“Diệt Diệu giáo tạp chủng, khiêu khích Bách Vi cung không thành nên lại tới Bắc Lam lâu quấy rối?” Ngươi khí trên tức này là Ít Chính Như Hoàng.

“Như Hoàng? Sao ngươi lại tới đây?” Lâu rồi không thấy bằng hữu tới chơi, Dương Tĩnh Lan tự nhiên rất cao hứng, “Thương thế của ngươi ổn chưa?”

Ít Chính Như Hoàng cười cười. “Nhờ có Nhan Bích cung chủ diệu thủ hồi xuân, ta xem như nhặt trở lại một mạng.”

“Không biết Ít Chính đại hiệp đến Bắc Lam lâu có chuyện gì không?” Đối với bằng hữu của ái nhân đến chơi, Nam Trúc Khiêm rất không cao hứng.

“Không có gì thì sao? Ta chính là tới tìm Thương Nguyệt nói chuyện phiếm thôi.” Ít Chính Như Hoàng cười nói, “Nam lâu chủ không nên mất hứng a?”

“..... Hảo, ta đây sẽ không quấy rầy các ngươi.” Nam Trúc Khiêm đem Phi Minh đang đứng cạnh kéo ra khỏi gian phòng, đóng cửa.

“... Lâu chủ, ngươi sinh khí?” Phi Minh cẩn cẩn dục dục hỏi thăm.

Nam Trúc Khiêm mỉm cười. “Không có. Thương Nguyệt không thích bị gò bó, ta chỉ vì y lưu một không gian riêng tư.”

Đối với người yêu của chính mình, hắn đương nhiên sẽ tin tưởng y.

“Thương Nguyệt, ngươi nói..... cảm giác thích một người là như thế nào a?”

Dương Tĩnh Lan kinh ngạc. “Như Hoàng, ngươi thích ai sao?”

“Còn không xác định ...” Ít Chính Như Hoàng ảo não, “Ngươi mau nói coi, rốt cuộc là cảm giác như thế nào?”

“Àn... Cái này.....” Dương Tĩnh Lan suy tư, “Hắn là thường xuyên nghĩ đến người kia a. Bao dung hết thảy khuyết điểm của hắn, mặc kệ người khác có ý kiến gì cũng sẽ không rời khỏi hắn.”

“Thật sao?” Ít Chính Như Hoàng giống như không quá tin tưởng, “Ngươi không có nói đùa?”

“Cảm giác của ta chính là như vậy.” Dương Tĩnh Lan nhún nhún vai, “Tám chín phần.”

Ít Chính Như Hoàng thở dài. “Ai~~! Xem ra ta đã bị nàng bắt được! Đáng thương ta tiêu dao khoái hoạt một thời, giờ phải chấm dứt ở đây.”

“Ha ha.” Dương Tĩnh Lan bị hắn trêu chọc nở nụ cười, “Nói xem, là vị cô nương nào có phúc khí như vậy?”

“Là hộ pháp của Nhan Bích cung chủ.” Ít Chính Như Hoàng nói, “Bắt quá, hình như nàng không có cảm tình gì với ta, luôn trốn tránh ta.”

Dương Tĩnh Lan vỗ vỗ vai hắn. “Đó có thể là lạt mềm buộc chặt. Cố gắng lên, chúc ngươi sớm ngày đoạt được tâm mỹ nhân!”

“Cám ơn.” Ít Chính Như Hoàng nở nụ cười, “Ta sẽ!”

“..... Nói, ngươi cùng Nam lâu chủ tiến triển đến đâu rồi?” Ít Chính Như Hoàng bỗng dưng toát ra một câu.

Dương Tĩnh Lan nhún mày. “Ngươi cũng nhận ra?”

“Ta van người, ta cũng không phải người mù!” Ít Chính Như Hoàng cười đáp vỗ bả vai Dương Tĩnh Lan, “Những ai có mắt đều nhìn ra! Ta cảm thấy Nam lâu chủ đối với người cũng rất tốt, hai người cũng rất xứng...”

“Ta đã cùng Trúc Khiêm ở bên nhau. Thương Nhiên cũng không có phản đối...”

“Vậy thì thật là thật tốt quá! Chúc mừng các người!” Ít Chính Như Hoàng cười đến sáng lạn, “Khi nào thì thành thân a?”

“Đừng hỏi!” Dương Tĩnh Lan có chút đỏ mặt, “Loại sự tình này... Sau này hãy nói.....”

Động tác của bọn hắn, theo góc độ nào đó nhìn sang thì hết sức thân mật.

Trên lầu đối diện, một nam tử mặc trường bào nguyệt sắc hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

*****

Chương tiếp theo:

Hai người ấy uống rượu a....

*****

29. Chương 29

“La giáo chủ, xem ra hành động của chúng ta phải tiến hành sớm ... Ta thật xin lỗi.”

La Đình nhìn qua thân ảnh nguyệt sắc trước mặt, trong mắt hiện lên một tia nghi kỵ: “Vì cái gì?”

“Người không cần biết rõ.” Du Hiểu Kiệt lạnh lùng nói, “Ta chỉ tới nói cho người biết, thời gian hành động sửa thành ngày mười tháng sau.”

Đối với người giết chết phụ mẫu Thương Nguyệt, hắn cực độ chán ghét. Nhưng vì muốn có được Thương Nguyệt, hắn lại không thể không cùng người này hợp tác. Bắc Lam lâu đã kết giao với Bách Vi cung, chỉ có hợp tác cùng Diệt Diệu giáo mới nắm chắc đánh bại được Bắc Lam lâu.

Nam Trúc Khiêm, người hãy đợi đấy! (Nguyệt nhi(NN): == ko biết ai đợi ai ak?)

Đúng rồi, còn có tên tiểu đầu ít Chính Như Hoàng chết tiệt kia... Ngay cả người của ta cũng dám đoạt, thật sự là chán sống! (NN: Do mi quá bất tài vô dụng thôi!)

“..... Hào, Du hộ pháp, chỉ cần người giúp Diệt Diệu giáo đánh Bắc Lam lâu, vô luận người có yêu cầu gì, ta cũng có thể thỏa mãn người.” Lời thề son sắt của La Đình trong mắt Du Hiểu Kiệt xem ra đối trá vô cùng. Sau khi chuyện thành công, chỉ sợ người này sẽ ở bữa tiệc khánh công giết hắn bằng thuốc độc a. Người không có giá trị lợi dụng, không thể nào làm phí nửa điểm tâm tư của hắn.

Du Hiểu Kiệt cười cười: “La giáo chủ, ta đã vì các người cung cấp thông tin về Bắc Lam lâu, người cũng có thể giúp ta làm một chuyện.”

“... Du hộ pháp xin yên tâm, chúng ta nhất định sẽ làm hết sức.”

Du Hiểu Kiệt lấy xuống hoa mộc trường cung trên lưng, tinh tế lau sạch. Từ đầu đến cuối, hắn đều không có liếc qua La Đình.

“Thay ta giết Ít Chính Như Hoàng.”

Dương Tĩnh Lan đi đến một gian phòng trước cửa treo xâu chuỗi màu lam, nhẹ nhàng gõ hai cái.

Bạch y nữ tử ra mở cửa: “Thương Nguyệt? Sao người lại tới đây? Người không phải ở cùng lâu chủ sao?”

“Sao ta không thể tới?” Dương Tĩnh Lan cười nói, “Ta cũng không phải là loại trọng sắc khinh hữu. Huống chi, người là tri kỷ của ta.”

“Ha ha... Nếu lâu chủ nghe thấy, thật là không ổn.” Đồng Nhã Lam cũng cười, “Trọng ‘Sắc’ Khinh Hữu... Dùng ‘Sắc’ để hình dung lâu chủ anh tuấn tiêu sái, người thật sự là.....”

Dương Tĩnh Lan trông thấy trên bàn có một ít điệp sách, liền hiểu Đồng Nhã Lam mấy ngày này vì cái gì luôn đóng cửa không ra. “Tiếp nhận công tác Hữu hộ pháp... Rất vất vả a.”

“Khá tốt.” Đồng Nhã Lam nói, “Ta đây xem như đã cảm nhận được khổ cực của Hiểu Kiệt. Lại nói, Hiểu Kiệt rốt cuộc bỏ đi đâu rồi? Hắn không phải không trở lại chứ?”

“..... Ta đoán hắn sẽ không trở lại.” Dương Tĩnh Lan thở dài một tiếng.

Đồng Nhã Lam trầm mặc một lát, nói: “Thương Nguyệt, người nói Hiểu Kiệt có thể trả thù lâu chủ không?”

“Rất có thể.” Dương Tĩnh Lan nhú mày, “Nếu như hắn bắt tay với thế lực khác công kích Bắc Lam lâu, sự tình sẽ rất khó giải quyết.”

Rượu màu hổ phách, bị trời chiều nhuộm thành màu máu đỏ say lòng người. Mùi vị nồng đậm tinh khiết và thơm xông vào mũi, mang theo một cổ ý vị hấp dẫn.

Dương Tĩnh Lan nhấp mấy ngụm, lập tức đã bị mùi rượu này đặc biệt này hấp dẫn.

Tựa như hít thuốc phiện, chỉ cần nếm qua một lần, sẽ không nghĩ dừng lại.

“Thương Nguyệt.” Cửa phòng nhẹ nhàng mở, người tới ngồi thấy gian phòng tràn đầy mùi rượu, nhú mày: “Người uống rượu?”

“Ân.” Dương Tĩnh Lan lên tiếng, lại châm đầy một chén rượu, một hơi uống cạn.

Nam Trúc Khiêm đi tới, ngồi xuống cạnh Dương Tĩnh Lan, cũng rót cho mình một chén.

Hương vị của “Rượu Hoa Điều” đích thực rất mê người... Nhưng uống quá nhiều sẽ say.”

“Vậy say a.” Dương Tĩnh Lan nở nụ cười, “Nhân sinh đắc ý tu tận hoan.”*

* Đời người đắc ý hãy vui tràn (Tương tiền tửu-Lí Bạch)

Nam Trúc Khiêm nhấp một ngụm rượu, nói: “Ta cùng người say một phen, như thế nào?” (NN: cố lên Lâu chủ o7iiiiiiiiii!)

Không biết vì ánh trời chiều hay vì say, Dương Tĩnh Lan vốn trắng nõn trên mặt nhiễm một tầng hồng sắc, ánh mắt có chút mê ly làm cho người ta hăm sâu trong đó không thể tự thoát ra được.

“Tốt.” Dương Tĩnh Lan liếm liếm rượu lưu lại trên môi, vẫn chưa thỏa mãn.

Sau đó, Nam Trúc Khiêm liền hôn lên cằm môi kia. Nụ hôn đầy dứa trong lúc đó, tinh khiết mê người, thủy chung chưa từng tán đi. Chén rượu trên bàn bị đụng phải rơi xuống đất, cũng không có ai để ý tới.

Rượu tốt như vậy, không biết rốt cuộc muốn thưởng thức bao lâu?

“Thải Long, sao người còn chưa đi?” Sau lưng truyền đến thanh âm của Hoắc Đông Thành, “Những người khác đã ly khai.”

Ân Thải Long thu hồi ống sáo trên tay, đứng dậy: “Phường chủ, ta lập tức rời đi.”

“Đợi chút.” Hoắc Đông Thành gọi hắn lại, “Chúng ta trước kia... đã từng quen nhau?”

“Đúng vậy.” Ân Thải Long thản nhiên nói, “Trước đây ta ở sát vách nhà người..... Không ngờ người còn nhớ rõ ta.”

Hoắc Đông Thành trầm tĩnh nhìn hắn: “Người tiếp cận ta có mục đích gì?”

“Ta không có mục đích, chỉ là muốn diễn nghệ kiếm tiền.” Ân Thải Long nói, “Người không cần lo lắng.”

Ta chỉ là... Muốn ở bên cạnh người mà thôi... (NN: Hi vọng họ sẽ thành đôi)

“Thỉnh người nhớ kỹ những lời người vừa nói.” Thanh âm Hoắc Đông Thành lạnh lùng, “Người phản bội ta sẽ không có kết cục tốt.”

Ân Thải Long cười khổ: “Vâng, phường chủ.”

“Lâu chủ, là ta.”

“Vào đi.” Nam Trúc Khiêm dùng bố khăn lau đi rượu dính vào trên y phục.

Sát Thần đẩy cửa ra, trông thấy chén rượu vỡ tan cùng rượu tràn trên mặt đất, không khỏi giật mình. Nhìn lại, Nam Trúc Khiêm đỡ Dương Tình Lan, lau vết rượu trên y phục, liền hiểu rõ vài phần.

“Thuộc hạ theo dõi Du Hiểu Kiệt, phát hiện hắn cùng với giáo chủ Diệt Diệt giáo La Đình từng có giao dịch.” Sát Thần nói, “Nếu Du Hiểu Kiệt giúp Diệt Diệt giáo xưng bá Trung Nguyên, La Đình sẽ thỏa mãn yêu cầu Du Hiểu Kiệt đưa ra. Thuộc hạ nghe thấy, Du Hiểu Kiệt nói muốn giết Ít Chính Như Hoàng. Sở dĩ hắn nhờ La Đình, nhất định là không muốn để cho Tiêu Thương Nguyệt biết rõ.”

“Cái gì?!” Dương Tình Lan cả kinh, “Hiểu Kiệt hắn... Cùng Như Hoàng có thù oán gì sao?”

“Tâm đồ kị tác quái thôi.” Sát Thần cười lạnh một tiếng, “Thật không rõ Tiêu Thương Nguyệt người rút cuộc có cái gì tốt.”

Nam Trúc Khiêm mày kiếm nhảy lên. “Sát Thần.”

Sát Thần khinh thường hừ lạnh. “Lâu chủ, thuộc hạ cáo lui.”

“Tính tình Sát Thần không tốt, người bỏ qua cho.” Nam Trúc Khiêm nói, “Về phần chuyện của Ít Chính, ta sẽ phái người bảo vệ hắn.”

Dương Tình Lan gật đầu. “Hy vọng hắn không sao.”

Trúc Khiêm phái Sát Thần theo dõi Hiểu Kiệt cũng là hành động bất đắc dĩ..... Nhưng nên có tâm phòng bị người, đạo lý này ai cũng hiểu.

30. Chương 30

Nhanh chóng xoay người tránh phi tiêu đánh lén, Ít Chính Như Hoàng bình thản cười cười. “Chỉ bằng tốc độ của người mà muốn đánh lén ta? Đúng là không biết lượng sức mình.”

Hắc y nhân theo sau hắn ám sát thất bại liền dừng lại, lập tức biến mất trong con hẻm kia.

“Tên thứ ba ...” Ít Chính Như Hoàng lẩm bẩm, “Nếu thật sự muốn giết ta, sao không trả số tiền lớn thỉnh cao thủ giải quyết ta nhanh gọn? Năm lần bảy lượt phái loại sát thủ hạng ba này đến tột cùng là có ý gì.....”

Xa xa trên lầu, Du Hiểu Kiệt mở dây cung, nhắm ngay bóng lưng Ít Chính Như Hoàng.

Hắn biết La Đình sẽ không thực hiện yêu cầu của mình đến nơi đến chốn, nhiều nhất thì phái sát thủ hạ đẳng trong giáo ra tay, nếu là ám sát mấy lần cũng không thành công liền bỏ đi. Cái loại người này, hắn không muốn làm việc không công cho ai cả.

Đã như vậy, mình liền tự thân xuất mã chấm dứt tính mạng tên tình địch này.

Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu.* Lúc này, Nam Trúc Khiêm phái Phi Minh bảo vệ Ít Chính Như Hoàng đã ở bên cạnh, đang chuẩn bị ngăn cản Du Hiểu Kiệt. (Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu : Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng đằng sau. Nghĩa là thấy lợi mà quên rằng mình cũng gặp nguy hiểm.)

Nhưng mà, đã có người nhanh hơn hắn một bước —

Một thanh trường kiếm gác trên cổ Du Hiểu Kiệt, khiến cho tay hắn dừng lại động tác.

“AI?” Du Hiểu Kiệt không thể quay đầu lại xem, nếu không mũi kiếm sẽ cắt đứt cổ họng hắn.

Người tới không có lên tiếng, vẫn như cũ nắm kiếm trong tay. Du Hiểu Kiệt không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể nhìn Ít Chính Như Hoàng càng chạy càng xa, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của mình.

“Người rút cuộc muốn thế nào.” Thanh âm Du Hiểu Kiệt lạnh xuống.

Người nọ thu kiếm lại. “Ta không muốn người giết Như Hoàng, hắn là bằng hữu của ta.”

Có thể lặng yên tiếp cận mình, người này chắc chắn không đơn giản.

Du Hiểu Kiệt xoay người nhìn hấn, hỏi:“Người là ai?”

“Danh tính của ta ngươi không cần biết, bất quá tiếng tăm của ta trên giang hồ chắc ngươi đã nghe nói qua.”
Lôi Hoa Mao cười mà như không cười,“Đoạn Cầu Vòng.”

Du Hiểu Kiệt vô thức lui một bước, nắm chặt hoa mộc trường cung trong tay.

Đệ nhất sát thủ của “Cửu U hoàng tuyền” hấn như thế nào không biết?

Lôi Hoa Mao nở nụ cười.“Ngươi sợ? Nếu như ta muốn giết ngươi đã sớm ra tay ..... Bản thân ta muốn hỏi ngươi một chút, tại sao phải giết Như Hoàng? Hấn không thường gieo thù kết oán với người khác.”

“Hấn cướp đi ái nhân trong lòng ta, giết hấn là chuyện đương nhiên.” Du Hiểu Kiệt nhìn phương hướng Ít Chính Như Hoàng rời đi, hung hăng đáp.

Lôi Hoa Mao nhíu mày.“Không biết.....ái nhân theo lời của các hạ..., có phải là Tiêu Thương Nguyệt?”

Ánh mắt Du Hiểu Kiệt bỗng nhiên trở nên nguy hiểm.“Ngươi biết? Ai nói cho ngươi?”

“Không ai nói cho ta biết, ta chỉ là suy đoán mà thôi.” Lôi Hoa Mao thản nhiên nói,“Nói như thế... Các hạ chính là Du Hữu hộ pháp Bắc Lam lâu, Du Hiểu Kiệt.”

“..... Thì sao?”

“Ta nghĩ các hạ hiểu lầm, Tiêu Thương Nguyệt là bị Bắc Lam lâu chủ Nam Trúc Khiêm cướp đi, không có liên quan đến Như Hoàng. Người mà Như Hoàng yêu mến là hộ pháp Bách Vi cung, Hạ Mộ Như. Hơn nữa.....” Lôi Hoa Mao lộ ra nụ cười châm chọc,“Ta xem Tiêu Thương Nguyệt đối với các hạ căn bản không có ý tứ, các hạ vì sao phải khổ sở cưỡng cầu?”

“... Ngươi không hiểu .” Du Hiểu Kiệt lắc đầu,

“Ngươi không hiểu.”

Thương Nguyệt rõ ràng nói sẽ cho ta câu trả lời thuyết phục ... Hấn chính miệng hứa hẹn ưng thuận, như thế nào có thể nói quên là quên?

“Lâu chủ, Như Hoàng hấn là không cần thuộc hạ bảo vệ .” Phi Minh hướng Nam Trúc Khiêm bẩm báo,“Có Đoạn Cầu Vòng ở đó, Hiểu Kiệt không dám ra tay.”

Nam Trúc Khiêm gật đầu, nói:“Vậy là tốt rồi. Thương Nguyệt có thể không cần lo lắng .”

“Phi Minh!” Tổ Đoạn Tiểu Diệp mạnh đẩy cửa ra,“Ta.. A, lâu chủ, thực xin lỗi, ta quên gõ cửa !”

“vào đi.” Nam Trúc Khiêm cũng không nghĩ Tổ Đoạn Tiểu Diệp sẽ nhớ,“Có chuyện gì?”

Tổ Đoạn Tiểu Diệp thẹn thùng nói:“Kỳ thật cũng không có chuyện gì, ta làm chút điểm tâm muốn cho Phi Minh nếm thử.. Lâu chủ, người có muốn ăn một ít hay không?”

“Hảo.” Nam Trúc Khiêm rõ ràng tâm tình rất tốt ,“Ngươi lui xuống trước đi, ta cùng Phi Minh đang bàn chuyện.”

“Vâng!” Tổ Đoạn Tiểu Diệp hướng Phi Minh cười tươi, hấn có chút đỏ mặt.

Nam Trúc Khiêm hiểu rõ cười.“Phi Minh, ngươi rất yêu mến nàng a.”

Phi Minh có chút không ý tứ, nói:“Tiểu Diệp là nữ hài đáng yêu .Ta rất thích nàng.”

“Nàng đối với ngươi có cảm tình..... Lương tình tương duyệt, thật sự rất may mắn.” Nam Trúc Khiêm nói.

“Lâu chủ cùng Thương Nguyệt công tử không phải cũng vậy sao?” Phi Minh nhìn về phía trong đình viện, nói.

Nam Trúc Khiêm hít một tiếng.“Đúng vậy... Nhưng có Hiểu Kiệt như vậy, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Một thân ảnh màu trắng thoát ra, Tiêu Thương Nguyệt gầm lên giận dữ:“Ca! Lưu Sương lại cào rách y phục của ta !”

Dương Tĩnh Lan vuốt ve con mèo trắng trốn trong lòng mình, nói: “Ta mua cho người một bộ nữa là được, cùng một con con mèo sinh khí làm gì.”

“Ta mặc kệ! Nó ăn vụng thức ăn của ta, cào rách y phục của ta, còn phá đồ của ta!” Tiêu Thương Nhiên tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta muốn nhổ sạch lông của nó!”

Lúc đầu còn cảm thấy con mèo này thật đáng yêu, ở chung lâu mới biết được thì ra lực phá hoại của nó rất mạnh. Bất quá tiểu đồng tây này cũng coi như có linh tính, chưa từng phá hư đồ của Dương Tĩnh Lan cùng Nam Trúc Khiêm. Dù sao bọn họ là chủ nhân của nó, nó chọc giận bọn họ sẽ không tránh khỏi gặp xui xẻo.

Về phần đệ đệ của chủ nhân, nó không thềm để vào mắt —

“Ca! Người đừng can ta, ta nhất định phải giáo huấn nó!”

“Thương Nhiên...” Dương Tĩnh Lan gắt lên, Lưu Sương từ trong lòng y nhảy xuống đất, thoáng cái chạy trốn rất xa.

Tiêu Thương Nhiên lập tức đuổi theo sau. “Người đừng chạy! Xem ta làm thịt người!”

Dương Tĩnh Lan nhìn Tiêu Thương Nhiên cùng Lưu Sương truy đuổi, có chút dở khóc dở cười.

“Thương Nhiên..... Quả nhiên vẫn còn là một hài tử nha.”

Lời vừa ra khỏi miệng, y đã nở nụ cười. Tiêu Thương Nhiên đã mười bảy tuổi, mà mình mới mười sáu tuổi, như thế nào còn bảo hắn là hài tử? Tuy nhiên thân thể này là đã mười chín tuổi.....

Sau lưng, một đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy eo Dương Tĩnh Lan. Gió thổi khiến mái tóc dài đen tuyền phất lên mặt, cảm giác ngứa ngứa.

“Thương Nguyệt, qua vài ngày nữa chính là tân niên...” Nam Trúc Khiêm đem cảm gác trên vai Dương Tĩnh Lan, “Người muốn ta tặng người cái gì?”

Dương Tĩnh Lan cười cười. “Không cần cái gì. Ta cảm thấy cứ như vậy thì rất hạnh phúc rồi.”

Có thể mỗi ngày xem đệ đệ hoạt bát cùng con mèo nhỏ đùa giỡn, có bằng hữu, tri kỷ làm bạn, có người thật sự yêu mình ở bên cạnh..... Vậy là đủ rồi.

“Trúc Khiêm, còn người thì sao? Người muốn lễ vật gì?” Dương Tĩnh Lan ở đây đã mấy tháng, đến giờ mới biết ngày hai mươi bốn tháng sau là sinh thần hai mươi mốt tuổi của Nam Trúc Khiêm. Lễ vật tất nhiên không kịp chuẩn bị.

Nam Trúc Khiêm ưu nhã cười. “Thương Nguyệt, ta muốn người.”

*****

Chương tiếp theo:

Có xôi có xôi...

*****

31. Chương 31

Hơi nước mờ lung bốc lên, thân thể thon dài trắng nõn trong sương mù như ẩn như hiện.

Dương Tĩnh Lan ngồi trong thùng tắm, xuất thần nhìn mặt nước nổi lên gợn sóng. Một giọt nước theo ngực y chảy xuống, mang theo một tia ấm áp.

Y đã đáp ứng Nam Trúc Khiêm..... Ngay cả chính y cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Tĩnh Lan không khỏi cảm thấy mặt nóng ran — loại sự tình này, Hàn ca cùng mình chưa từng làm.....

Giống như có chút khẩn trương... Không có việc gì, bình tĩnh một chút.....

Lau khô bọt nước trên người, Dương Tình Lan phủ thêm quần áo, chậm rãi đi đến cạnh cửa. Y hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra —

“Tắm xong rồi?” Nam Trúc Khiêm đứng ngoài cửa, đôi mắt mỉm cười.

Dương Tình Lan gật gật đầu, ánh mắt dời sang hướng khác, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Nam Trúc Khiêm.

Nam Trúc Khiêm đem môi dán tại bên tai Dương Tình Lan, nói khẽ: “Không cần khẩn trương..... Ta cũng là lần đầu tiên.” Hơi thở của hắn thành công khiến cho Dương Tình Lan run rẩy một trận.

Ôm chặt ái nhân vào trong lòng, Nam Trúc Khiêm hôn lên đôi môi đậm sắc kia, tinh tế thưởng thức. Dương Tình Lan bị hôn đến sắp hít thở không thông, không tự chủ được ôm chặt lấy người kia.

Nụ hôn triền miên chấm dứt, quần áo trên người cũng dần dần rơi xuống. Nam Trúc Khiêm cười cười, một tay ôm lấy Dương Tình Lan, hướng phòng ngủ đi đến.

Đêm đông rét lạnh, tuyết bay đầy trời. Mà trong phòng hai người, lại phá lệ cảm giác ôn hòa.

Một tia nắng ban mai chiếu vào gương mặt ngủ say của Dương Tình Lan, dát lên một tầng vàng nhạt. Dương Tình Lan trở mình, ôm chần bông mềm mại tiếp tục ngủ.

Nam Trúc Khiêm thay y dịch dịch góc chăn, sửa sang lại quần áo xong rồi xuống giường rửa mặt. Tuy hắn không ngại lại tiếp tục làm chuyện tối qua..... Nhưng nhìn Thương Nguyệt mệt mỏi thành cái dạng kia, hay là thôi đi.

Dương Tình Lan là bị Lưu Sương liếm tỉnh. Con mèo nhỏ phát hiện chủ nhân ngủ đến mặt trời lên cao còn chưa rời giường, cho rằng chủ nhân sinh bệnh, cho nên đem y cứu tỉnh, còn cắn góc áo Nam Trúc Khiêm bắt hắn đến xem.

Nam Trúc Khiêm bật cười. Con mèo này rất thông minh, xem ra Thương Nguyệt không có nhìn nhầm.

“Ấn.....” Dương Tình Lan nhập nhèm đôi mắt buồn ngủ, cuống họng khàn khàn nói không nên lời. Nam Trúc Khiêm rót chén nước đưa cho y: “Đừng nói chuyện, uống nước trước đi.”

Dương Tình Lan tiếp nhận cái chén uống một hơi cạn sạch, cuối cùng cảm giác yết hầu có điểm thoải mái. Y đang muốn mặc quần áo, cúi đầu trông thấy dấu vết lưu lại trên người mình, lập tức thẹn thùng.

Phát giác được ánh mắt của y, Nam Trúc Khiêm áy náy cười: “Tối qua..... Thực xin lỗi.”

“Ách... Cái kia...” Dương Tình Lan có chút khó mở miệng, “Người... Giúp ta tắm rửa sạch sẽ sao?”

“Yên tâm đi, đã tắm rửa cho ngươi rồi.” Nam Trúc Khiêm giúp y phủ thêm áo ngoài, “Bên ngoài rất lạnh, coi chừng bị phong hàn.”

Dương Tình Lan mặc quần áo, chân vừa chạm xuống đất thiếu chút nữa té ngã, may mắn Nam Trúc Khiêm kịp thời đỡ y: “Không sao chứ?”

“..... Ta không sao.” Dương Tình Lan vuốt vuốt phần eo đau nhức, trên mặt ửng ửng một tầng đỏ ửng.

Nam Trúc Khiêm cười cười, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa eo Dương Tình Lan: “Bị đau ở đây đúng không?”

“Ấn...” Dương Tình Lan nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

“Thương Nguyệt... Cảm ơn lễ vật tân niên của ngươi, ta rất thích.”

Nghe vậy, Dương Tình Lan nở cái nụ cười sáng lạn với Nam Trúc Khiêm. Mà nụ cười này, trong mắt Nam Trúc Khiêm lại có vài phần hấp dẫn.

Bởi vì nụ cười này mà Dương Tình Lan bị Nam Trúc Khiêm lấn qua lấn lại lần nữa, rồi nằm trên giường cả ngày.

“Tân niên khoái hoạt.” Nhìn ánh lửa của pháo hoa đầy trời, Dương Tình Lan nhẹ giọng nói với người bên cạnh.

Nam Trúc Khiêm ôm lấy Dương Tình Lan: “Tân niên khoái hoạt.”

“Lâu chủ, người cùng Thương Nguyệt công tử khanh khanh ta ta như vậy, thật sự là hại chết chúng thuộc hạ.” Thanh âm Lạc Ngâm từ phía sau truyền đến, “Ta đây xin chuyển cáo thỉnh cầu của mọi người, mong lâu chủ chấp thuận mọi người nghỉ ngơi một ngày, như vậy sẽ không có người quấy rầy nhị vị.”

Nam Trúc Khiêm mỉm cười, nhưng cảm giác áp bách không giảm. “Tân niên, đương nhiên phải mọi người cùng nhau trải qua mới náo nhiệt. An an tĩnh tĩnh, thật sự buồn lắm a.”

Muốn lười biếng? Lạc Ngâm, người cứ xử lý xong công việc rồi nói sau.

Lạc Ngâm “Dạ” Một tiếng, xoay người nói với người của Bắc Lam lâu: “Nghe thấy chưa a? Không phải ta không cho các người nghỉ ngơi...”

“Cũng được, dù sao ở tại Bắc Lam lâu cái gì cũng tốt.” Tiêu Thương Nhiên nói, “Ca ta ở trong này qua tân niên, ta tự nhiên phải ở lại chỗ này.”

“Hảo hoài niệm khi còn bé cha nương cho ta tiền lì xì a.” Tổ Đoạn Tiểu Diệp nói, “Hiện tại dù ta trưởng thành, ai cho ta tiền lì xì ta cũng vui vẻ nhận a.”

“Muốn nhận tiền lì xì sao? Chờ người cùng Phi Minh thành thân, sinh tiểu hài tử, muốn nhận bao nhiêu cái thì có bấy nhiêu.” Lạc Ngâm trêu chọc.

Tổ Đoạn Tiểu Diệp đỏ mặt. “Lạc Ngâm người nói bậy bạ gì đó... Ta mới...”

“Được rồi được rồi, không ai không biết tình ý của hai người, đừng che che dấu dấu nữa.”

“Bắc Lam lâu... Rất náo nhiệt.” Ngón tay khẽ vén lên khăn lụa che mặt, dung mạo như tiên nữ giáng trần.

“Cung chủ, người của Bắc Lam lâu sẽ không nhận được tin tức đi?” Nữ tử trên mặt che lụa mỏng nhủu mày, “Diệt Diệu giáo đã bắt đầu hành động.”

Nhan Bích đem ánh mắt dời theo Bắc Lam lâu. “Nam lâu chủ không nên thiếu đề phòng như thế..... Nếu không phải hẳn có mười phần nắm chắc, cho rằng Diệt Diệu giáo sẽ đối phó chúng ta đầu tiên... Thì chính là hẳn đã sớm nghĩ kỹ đối sách.”

“Cho dù Diệt Diệu giáo đối phó chúng ta trước thì như thế nào? Bắc Lam lâu với chúng ta là minh hữu, không có khả năng thấy chết mà không cứu.” Một nữ tử khác vận váy đỏ thẫm nói “Lần trước bọn họ gặp nạn, chúng ta cũng xuất không ít lực!”

Nhan Bích nhẹ nhàng cười, con mắt như thu thủy. “Tiểu Nhứ, có một số việc cũng không đơn giản như người nói..... Bắc Lam lâu muốn khoan tay đứng nhìn, cũng có thể đường hoàng dùng lý do tặc trách, đến ứng cứu không kịp Bách Vi cung.”

Hạ Mộ Nhứ gương đôi mi thanh tú. “Nếu là như vậy, chúng ta vì cái gì còn muốn cùng bọn họ kết minh?”

“Ta chỉ là giả bố trí mà thôi... Nam lâu chủ cũng không phải người vô tình vô nghĩa.” Nhan Bích phất mái tóc đen trên vai, “Nếu không ta cũng sẽ không cùng hẳn liên thủ kiềm chế La Đình.”

Một đốm lửa bay lên bầu trời đêm, diễm quang chói mắt. Ba nữ tử đứng lặng dưới ánh trăng thường thức cảnh sắc xinh đẹp này, lại bị tiếng động lạ cắt đứt.

“Nguy rồi, có biến!” Hạ Mộ Nhứ không vui hừ một tiếng, “La Đình đúng là không có nhân tính! Lại đột kích ngay lúc này!”

“Đánh úp, xuất kỳ bất ý. Gã ngược lại khiến ta mở rộng tầm mắt.” Nhan Bích cười, xuất ra một đôi nguyệt đao, “Tiểu Nhứ, A Tử, chuẩn bị khai chiến.”

*****

Ta giữ bí mật chương tiếp theo nhé cả nhà

*****

32. Chương 32

“Bách Vi cùng Diệt Diệt đánh nhau kịch liệt, theo như tính toán của chúng ta, thời cơ hãn là vừa vặn.” Lạc Ngâm cười cười, “Ta đã sớm không vừa mắt tên tiểu nhân hèn hạ La Đình.”

Nam Trúc Khiêm lắc đầu. “Lạc Ngâm, người cùng Phi Minh, Đồng Nhã Lam trấn thủ Bắc Lam lâu.”

“Tuân lệnh.” Phi Minh lĩnh mệnh sau đó lui xuống, Đồng Nhã Lam chần chờ một hồi, nói: “Lâu chủ, người định tự mình đi trợ giúp Bách Vi cùng?”

“Có thể một phát công phá Diệt Diệt giáo, cơ hội đó làm sao có thể nào bỏ qua.” Nam Trúc Khiêm gần đây không thích nợ nhân tình người khác, lần trước Bách Vi cùng phái người cứu Dương Tĩnh Lan, nhân tình này hãn tự nhiên muốn hồi đáp.

Bất quá... Hãn tựa hồ cũng không biết nên ứng phó như thế nào...

Thôi, có ta che chở thì y sẽ không có việc gì.

Một mảnh huyết sắc lan tràn trên tuyết, nhìn thấy mà giật mình. Thích khách vận hắc phục đập trên máu tươi, lạnh lùng nhìn người đang giãy giụa trên mặt đất.

“Người còn gì muốn nói ? ”

Nữ tử trên mặt đất không ngừng trào ra máu tươi, khuôn mặt diễm lệ đầm máu, làm người khác phải kinh hãi. “Cầu người... Khụ khụ... Giết ta.....”

“Hừ.” Nam tử cười lạnh một tiếng, “Từ Li, mười năm trước ngươi sai khiến Ngưu Hàn giết cả nhà ta, có từng để ý qua lời cầu khẩn của chúng ta? Hiện tại hối hận lúc trước để cho ta chạy thoát rồi a!”

“Thì ra... Là như thế.” Cách đó không xa, Dương Tĩnh Lan thở dài một tiếng. Lần đầu tiên y gặp Sát Thần, đã cảm thấy trên thân người này phát ra lệ khí làm cho người ta không rét mà run. Kỳ thật, Sát Thần cũng là người đáng thương.

Nam Trúc Khiêm bên cạnh nhẹ nhàng ôm vai y. “Sát Thần mười tuổi đã nương tựa Bắc Lam lâu, tiếp nhận huấn luyện ám sát..... Lúc đó, cha ta đáp ứng dạy gã võ công giúp gã báo thù, cái giá lớn nhất chính là gã cả đời phải quy phục Bắc Lam lâu. Sát Thần cùng tuổi với ta, từ đó đến giờ ta chưa thấy qua nụ cười của gã.”

Hôm nay, Diệt Diệt giáo phát sinh biến cố, Đường chủ La Đình dùng độc được giết giáo chủ Ngưu Hàn, cướp ngôi vị giáo chủ, thê tử Từ Li của Ngưu Hàn cũng mất đi chỗ dựa..... Sát Thần rốt cục có thể báo thù.

Nhưng mà, mất đi ý niệm báo thù, con đường tương lai phía trước, gã phải dựa vào cái gì để tiếp tục sống?

Thấy trên nữ tử đã tắt thở, Sát Thần trong nháy mắt chợt thấy mờ mịt. Sau một lát, gã khôi phục thần sắc lạnh lùng, trở lại bên cạnh Nam Trúc Khiêm chờ lệnh —

Gã dù sao cũng là Sát Thần, Sát Thần của Bắc Lam lâu.

Sau lưng có sát khí. Nam Trúc Khiêm bất động thành sắc liếc về hướng đó, mũi tên sắc bén lóe hàn quang, trong tuyết trắng như ẩn như hiện.

Là Hiếu Kiệt..... Hãn hận ta như thế sao?

“Lâu chủ.” Sát Thần đang muốn ném phi tiêu từ ngón giữa, lại bỗng dừng bị Nam Trúc Khiêm đè cổ tay xuống.

“Cũng nên khiến mọi chuyện kết thúc ...” Nam Trúc Khiêm mỉm cười nói, “Sát Thần, bảo vệ Thương Nguyệt.”

Hiếu Kiệt nhắm vào vị trí ngay tim của ta. Nam Trúc Khiêm nghĩ, thân thể thoáng nghiêng về bên trái. Cùng lúc đó, một mũi tên bay tới xuyên qua vai phải của hãn. Máu tươi phun ra.

“Trúc Khiêm!” “Lâu chủ!”

Dương Tĩnh Lan vội vàng đỡ lấy Nam Trúc Khiêm. “Trúc Khiêm, người, không sao chứ? Tiểu Diệt!! Nhanh kêu nàng băng bó!”

“Ta không sao.” Nam Trúc Khiêm lau đi vết máu bên môi, cầm đôi tay đang run nhè nhẹ của Dương Tĩnh Lan.

“Mùi tên kia... Là Hiểu Kiệt!” Dương Tĩnh Lan nâng mày, “Trúc Khiêm, vừa rồi ngươi vì sao không né tránh?”

Biết ám sát thất bại, Du Hiểu Kiệt dứt khoát hiện thân, một kiếm hướng Nam Trúc Khiêm đâm tới.

“Hiểu Kiệt!” Không đợi Sát Thần ra tay, Dương Tĩnh Lan liền rút trường kiếm, ngăn đường tập kích của hắn. “Ngươi làm gì vậy hả?”

“Làm gì?” Du Hiểu Kiệt nói, “Đương nhiên là giết hắn. Thương Nguyệt, ngươi biết rất rõ ta đã sớm yêu ngươi. Kẻ cướp đi người của ta đều phải chết.”

“Ta sẽ không để cho ngươi giết hắn.” Dương Tĩnh Lan nắm chặt trường kiếm trong tay, ánh mắt vô cùng kiên định.

Du Hiểu Kiệt quay đầu nhìn về phía Nam Trúc Khiêm. “Bản thân ta thật hiếu kỳ, tại sao ngươi lại hứng mùi tên của ta. Ngươi có thể tránh được.”

“A... Là ta thiếu nợ ngươi.” Nam Trúc Khiêm cười khổ, “Ta biết rõ trong lòng ngươi rất thống khổ.”

Du Hiểu Kiệt lộ ra nụ cười châm chọc. “Ngươi còn biết rõ ngươi nợ ta? Nam Trúc Khiêm, ta nhận thức Thương Nguyệt suốt mười ba năm, ngươi mới nhận thức y chưa tới nửa năm, ngươi có tư cách gì?”

Dứt lời, hắn vung trường kiếm — nhưng lại không chút suy chuyển.

Tập trung nhìn kỹ, tay Dương Tĩnh Lan đang nắm chuôi kiếm, chảy ra tơ máu. Dương Tĩnh Lan không hề cảm thấy đau, vẫn ngoan cố giữ chặt.

“Thương Nguyệt!” Nam Trúc Khiêm vội la lên, “Ngươi mau buông tay!”

“Thương Nguyệt, ta không muốn thương tổn ngươi. Ngươi mau tránh ra.” Du Hiểu Kiệt ngữ khí ôn nhu.

Dương Tĩnh Lan mặt không biểu tình nhìn hắn. “Ta nói rồi, ta sẽ không để cho ngươi giết Trúc Khiêm.”

Du Hiểu Kiệt ngưng ngẩn. Sau nửa ngày, hắn tự giễu nói: “Ta chỉ đang lừa mình dối người..... Cho dù ta giết Nam Trúc Khiêm thì như thế nào? Giết hắn, ngươi cũng sẽ không yêu ta, ngược lại sẽ vô cùng hận ta.”

“..... Ta thật xin lỗi, những lời ngươi nói chính là sự thật.” Dương Tĩnh Lan buông tay ra, cảm giác đau đớn trên tay trở lại.

Tay đang bị thương được nhẹ nhàng nắm lấy. Quen thuộc ôn hòa, làm cho người ta an tâm.

Bỗng nhiên, Nam Trúc Khiêm vươn tay, đem Dương Tĩnh Lan ôm vào lòng: “Đừng nhúc nhích!”

“Trúc Khiêm...” Thanh âm lưỡi dao sắc bén đâm rách thân thể truyền đến, Dương Tĩnh Lan lập tức kịp phản ứng, hoảng hốt nhìn: “Trúc Khiêm!”

Mạnh mẽ ngăn đầu, Dương Tĩnh Lan không có phát hiện trên người Nam Trúc Khiêm có miệng vết thương mới, không khỏi sửng sốt.

Đồng dạng mang theo biểu tình nghi hoặc, Nam Trúc Khiêm xoay người —

“Hiểu Kiệt?!”

Một thanh trường kiếm xuyên qua ngực Du Hiểu Kiệt, máu tươi theo mũi kiếm chảy xuống mặt đất. Sát Thần nhanh chóng ra tay, giải quyết Huyền y nhân có ý định đánh lén Nam Trúc Khiêm.

Là sát thủ hàng đầu của Diệt Diệt giáo-Ngân Chiến..... Khó trách có thể yên lặng tiếp cận bọn họ.

Nam Trúc Khiêm đỡ lấy thân thể chực ngã xuống của Du Hiểu Kiệt. “Hiểu Kiệt... Vì sao lại cứu ta?”

Du Hiểu Kiệt ho khan vài tiếng, che miệng không cho máu tràn ra. “Ngươi chết ... Thương Nguyệt sẽ rất... Khó sở.....”

Dương Tĩnh Lan đi đến bên cạnh tại Du Hiểu Kiệt ngồi xổm xuống, muốn nói lại thôi.

Dù cho y sự giỏi nhất Bắc Lam lâu – Tổ Đoạn Tiểu Diệp, cũng không cứu được mạng của hấn — tất cả mọi người đều hiểu rõ. Vết thương trí mệnh như vậy, chống đỡ không được bao lâu.

“Kỳ thật... Người cũng không nợ ta cái gì..... Trúc Khiêm.” Du Hiểu Kiệt cố sức thở phò phò, “Không ai thiếu nợ ta..... Là ta tự mình... Khăng khăng một mực.....”

Dương Tĩnh Lan nhớ tới lần đầu tiên y cùng Du Hiểu Kiệt gặp mặt, thân ảnh nguyệt sắc kia, sau lưng là trường cung, vẻ mặt ôn nhu.

“Trúc Khiêm... Cầu người... Nhất định phải đối xử tử tế với Thương Nguyệt...” Du Hiểu Kiệt tươi cười, nhìn về phía Dương Tĩnh Lan. Tiểu dung đã lâu không thấy, bây giờ hiện ra, cũng là lúc phải xa nhau.

“Ta sẽ.” Nam Trúc Khiêm thấp giọng nói, “Ta nhất định sẽ.”

Dương Tĩnh Lan hướng Du Hiểu Kiệt cười cười, cố gắng nhịn xuống nước mắt không cho rơi xuống. Hiểu Kiệt, hấn là phi thường yêu Tiêu Thương Nguyệt..... Trước khi hấn rời đi, hấn hy vọng có thể nhìn thấy nụ cười của Tiêu Thương Nguyệt, mà không phải là nước mắt.

Bên người truyền đến tiếng Tổ Đoạn Tiểu Diệp nức nở trầm thấp. Du Hiểu Kiệt khép lại đôi mắt, bên môi giữ lại một nụ cười vui mừng

Nam Trúc Khiêm thay Dương Tĩnh Lan lau đi nước mắt, chăm chú ôm y. Dương Tĩnh Lan cảm giác có chất lỏng ấm áp đọng trên vai mình —

Y biết rõ, Bắc Lam lâu chủ tung hoành giang hồ cũng sẽ có nước mắt. Chỉ là, sẽ không rơi xuống trước mặt người khác

Bọn họ, đều giống nhau.

*****

Chương sau rất là ấm lòng nha

33. Chương 33

“Sát Thần, người đi giết La Đình, tốc chiến tốc thắng.” Nam Trúc Khiêm nhìn một mảnh hỗn chiến xa xa, hạ lệnh.

Sát Thần gật đầu, lập tức vô thanh vô tức rời đi. Mặc dù thân thủ lợi hại, nhưng nửa đường vẫn bị người ta cản lại —

“Đạp Tuyết Vô Ngân.” Sát Thần khinh thường cười, “Tay sai của Diệt Diệp giáo cũng dám cản ta?”

Lâm Phi Huy ngăn một phi tiêu, Sát Thần đáp lễ hấn một ngân châm. “Ta chỉ hành sự vì tiền tài, vì người tiêu tai mà thôi, không thể so với người cả đời thuần phục Bắc Lam lâu làm chân chó.”

Sát Thần nghiêng người tránh đi. “Ta không rảnh chơi cùng người, mục tiêu của ta là tên súc sinh họ La.”

“Thật là trùng hợp, ta nhận được nhiệm vụ là bảo vệ hấn.” Lâm Phi Huy cười, “Xem ra phải cản đường người rồi.”

Đỡ Nam Trúc Khiêm đến một bên ngồi xuống, Dương Tĩnh Lan nhìn miệng vết thương bên vai phải của hấn, chau mày. “Trúc Khiêm, có đau không?”

“Không đau.” Nam Trúc Khiêm ôm chầm Dương Tĩnh Lan, “Như thế nào, người đau lòng?”

“.....” Dương Tĩnh Lan then thùng, quay đầu đi chỗ khác.

“Ngay lúc này còn có tâm tư tán tỉnh, xem ra Bắc Lam lâu nắm phần thắng rất lớn a.” Thanh âm quen thuộc vang lên, mang theo vài phần trêu tức. Ít Chính Như Hoàng đi đến trước hai người người, cười nói.

Dương Tĩnh Lan sững sờ, lập tức hiểu rõ. “Như Hoàng, người đến giúp Bách Vi cung?”

Ít Chính Như Hoàng gật gật đầu: “Ta vốn định như vậy, nhưng Mộ Như không chịu để cho ta chiến đấu, ta phải đi tới đây xem sao.”

“Nàng cũng là lo lắng an toàn của người.” Dương Tĩnh Lan cười cười.

“Đi? Nam lâu chủ bị thương như thế nào?” Ít Chính Như Hoàng lúc này mới phát hiện trên vai Nam Trúc Khiêm quần băng vải, “Ai lợi hại như vậy có thể gây tổn thương người?”

Nam Trúc Khiêm lạnh nhạt nói: “Là ta cố ý để cho Hiểu Kiệt đả thương ta... Đáng tiếc, Hiểu Kiệt cuối cùng bị Ngân Chiến giết.”

“Ngân Chiến? Tên kia lần trước đem ta đánh thừa chết thiếu sống, ta còn chưa tìm hấn tính sổ!” Ít Chính Như Hoàng nói, “Ngân Chiến? Ta muốn...”

“Hắn cũng đã chết.” Dương Tĩnh Lan chỉ chỉ Sát Thần đang đấu với Lâm Phi “Bị Sát Thần giải quyết.”

Màu vàng nhạt của kiếm trên nền tuyết kéo một vòng cung, sắc bén tạo ra quang mang chói lọi.

La Đình cùng Nhan Bích luân phiên tung chiêu, gã nở nụ cười không có hảo ý: “Nhan cung chủ, người thật đúng là càng ngày càng đẹp... Làm cho người ta tìm lòng không được, muốn...”

“Câm mồm!” Nhan Bích mảy liễu cau lại, vọt người bay đến trước mặt La Đình, trong tay cầm liễu kiếm nhắm vào cổ họng gã.

La Đình né tránh không kịp, trên cổ bị kéo lê một đạo vết máu. gã cũng không muốn chịu thiệt, nhân cơ hội vươn tay sờ soạng trước ngực Nhan Bích một cái.

“Người!” Nhan Bích giận dữ, đang muốn hạ thủ, nhưng La Đình sớm có chuẩn bị, phát áo choàng trên người, mang theo một trận gió, nương theo trời tuyết mệnh mông bỏ trốn.

“Vô liêm sỉ! Quá không biết xấu hổ!” Không đợi những người khác ra tay, thủ hạ của Nhan Bích chính là hộ pháp Hạ Mộ Như liền huy động những cao thủ phóng những dải lụa quần quanh cổ La Đình, “Ta giết người!”

“Chút tài mọn.” La Đình rút đao muốn chặt đứt những dải lụa, lại hoảng sợ phát hiện thân thể của mình không thể động đậy. Sau lưng, xuất hiện một bóng người.

“Người.. Người khi nào điểm huyết đạo của ta?! Đạp Tuyết Vô Ngân ?!”

Sát Thần nở nụ cười thị huyết: “Người nói Đạp Tuyết Vô Ngân?..... Hắn đã bị Đoạn Cầu Vòng giết chết.”

Thi thể Lâm Phi Huy bên cạnh, Lôi Hoa Mao thu hồi kiếm trong tay, hít một tiếng: “Đạp Tuyết, xin lỗi.”

Rồi sau đó, giáo chủ Diệt Diệt giáo La Đình chết thảm dưới lưỡi kiếm của Sát Thần, bị đâm hơn mười kiếm mới chết đi.

Nắng sớm ôn nhu chiếu lên người, là một loại thoải mái nói không nên lời. Nó không giống mặt trời giữa hè, chiếu vào người không mở mắt ra được, ngược lại làm cho người ta lưu luyến cảm giác ôn hòa.

Dương Tĩnh Lan đắm chìm trong ánh nắng nhu hòa, khóe môi không tự chủ được vẽ ra nụ cười hoàn mỹ.

Ngày hôm nay Bách Vi cung giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt.

“Thương Nguyệt, người cảm thấy ta như thế nào?” Ít Chính Như Hoàng mặc hỉ phục, tóc dài dùng ngọc quan buộc lên rủ xuống trên vai, cảm giác vài phần tiêu sái suốt khí.

“Rất tốt.” Dương Tĩnh Lan cười nói, “Tân lang mặc rất đẹp.”

Ít Chính Như Hoàng then thùng cười: “Người cũng đừng trêu ghẹo ta..... hiện tại ta cực kỳ khẩn trương.”

Dương Tĩnh Lan vỗ vỗ vai hắn: “Khẩn trương cái gì, có thể lấy được cô nương mình thích, đó là phúc khí.”

“Đúng rồi, Nam lâu chủ như thế nào không có tới?” Ít Chính Như Hoàng ngoái đầu nhìn ngoài cửa, “Hắn không phải luôn ở cùng người sao?”

“Trúc Khiêm không muốn quấy rầy chúng ta ôn chuyện.” Dương Tĩnh Lan cười cười, nhìn về phương hướng Bắc Lam lâu. “Hơn nữa nhìn gặp ta và người nói giỡn, hấn sẽ ghen.”

Ít Chính Như Hoàng cười to lên tiếng. “Ta van người, ta muốn thành thân, hấn ăn dấm chua cái gì... Thương Nguyệt, người trở về cần phải cùng hấn giải thích rõ ràng, bằng không Nam lâu chủ trong cơn tức giận đem ta ra làm thịt, sẽ rất thảm a.”

“Ha ha...” Dương Tĩnh Lan cười châm hai chén rượu, đưa một ly cho Ít Chính Như Hoàng. “Chúc các người trăm năm hảo hợp.”

Một chén này mời người, bằng hữu tốt nhất của ta. Hy vọng các người vĩnh viễn hạnh phúc.

Ít Chính Như Hoàng thống khoái tiếp nhận chén rượu, uống một hơi cạn sạch. “Rượu này cũng quá nhạt.”

“Ta làm sao dám cho người uống rượu mạnh, đợi tí nữa người còn phải ứng phó những người khác mời rượu.” Dương Tĩnh Lan nói, “Ta trở về Bắc Lam lâu, sẽ không có người giúp người cản rượu.”

“Yên tâm, có Hoa Mao ở đây, hấn thật ra cao thủ ngàn chén không say.” Ít Chính Như Hoàng lại uống một ly, “Thương Nguyệt, ta cũng chúc các người hạnh phúc.”

Tiêu âm dung nhập xuân phong, lan ra toàn thành. Vốn là tiếng tiêu ưu thương lại mang lên mừng rỡ nhàn nhạt, giống như ánh trăng bao phủ đại địa, ôn hòa trầm tĩnh.

Trọng lâu phía trên, một thân ảnh đón gió mà đứng, giữa màn đêm.

“Tiếng tiêu của người thay đổi.” Bắc Lam lâu chủ tiếng gần Dương Tĩnh Lan, cười đến ưu nhã.

Dương Tĩnh Lan đình chỉ động tác thổi tiêu, quay người lại nhìn qua Nam Trúc Khiêm, một đôi mắt sáng vui vẻ.

“Ta vì người mà thay đổi.”

Không chỉ là Nam Trúc Khiêm, còn có Ít Chính Như Hoàng, Đồng Nhã Lam, Du Hiểu Kiệt, Tiêu Thương Nhiên, lời Hoa Mao..... Không có những người này, sẽ không có Dương Tĩnh Lan ngày nay.

Nam Trúc Khiêm trông thấy ở trước cửa Bách Vi cung treo đèn ***g đỏ, nói: “Việc vui bên kia đã xong chưa?”

“ta nghĩ là chưa.” Dương Tĩnh Lan thu hồi ngọc tiêu, “Không biết Như Hoàng có bị đám bằng hữu chuốc quá chén không nữa..”

“Say cũng tốt.” Nam Trúc Khiêm câu dẫn ra khéo môi, “Say, sẽ thực tâm với chính mình.”

Biết rõ hấn là đang nói lẩn tránh chính mình uống rượu, sau đó là một nụ hôn dài, sắc mặt Dương Tĩnh Lan lập tức trở nên đỏ hồng

Không đợi y mở miệng, Nam Trúc Khiêm tịt hôn lên trên môi y, trước sau bá đạo cường ngạnh, nhưng lại không mất ôn nhu.

“Thương Nguyệt, người gả cho ta được không?” Nam Trúc Khiêm nói nhỏ bên tai Dương Tĩnh Lan.

“Ta là nam, sao có thể gả cho người.” Dương Tĩnh Lan không muốn mất mặt mũi.

Nam Trúc Khiêm vuốt cằm. “Thế thì..... Không bằng ta lấy người a?”

“.....” Có khác nhau sao? Dương Tĩnh Lan hết chỗ nói rồi.

Không trung, một ngôi sao băng xẹt qua, chiếu sáng thân ảnh triền miên của hai người. Dương Tĩnh Lan yên lặng hứa nguyện: Hy vọng cái mê cung tên là Nam Trúc Khiêm này, vĩnh viễn không có điểm cuối.

Toàn văn hoàn

*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-cung>